

ALOYSII IVGLARIS ELOGIORVM:

Pars Prima.

ALOYSII IVGLARIS NICIENSIS

E Societate IESV

CHRISTVS IESVS,

Hoc est

ELOGIORVM,

Pars Prima

DIVINA CONTINENS.

Adm. R. P. ac Patrono Colendiss.

P. TEODORO

DE VINCENTIA,

Ordinis Min. Regularis Obseruantię, Diui Antonij Prouinciæ, Concionatori, & Lectori Generali, olim à secretis, & nunc actualis Custodi eiusdem Prouinciæ, nec non Procuratori totius Ordinis in Romana Curia.

VENETIIS, M. DC. LVIII.

Apud Nicolaum Pezzanam.

DE LICENTIA SVPERIORVM.

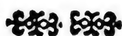

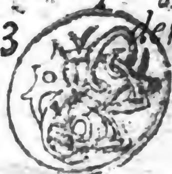
Admodum R. Patri,

PATRONO COLENDISS.^{MO}

Robatissimum ***est cunctis***, *& notum maximè* (*Adm. R. P.*) *detracta Ferarum nulla, armis, quibus vel aduersarium profligare, vel semet munitas custodire, externo etiam valeant sublato præsidio, quasque consistere. Elegans profectò naturæ munus. O si litteris præstantium eiusmodi procrearentur proles ingenij fieret demum, vt per orbis oras liberè satis, & securiùs peruolarent. Verum id calamitatis exhauriunt, vt earum quædam, armis omninò prodeant expertes, quædam verò undequaq; iisdem*

dem tutatæ, nullum attamen queant in aduersarios reportare triumphum, & in defensionem nec vnum retundere ictum. Quo fit, vt externum expetere impellantur auxilium, si errorem contra, & inscitiam, primos doctrinæ hostes, prælium suscipere, & immoriturææ gloriç vitam audent prelibare. Ego sanè id callens vel optimè, cum Logicæ huic prælum ministrare mihi contigerit, eandemq; à Zoilorum ærumna, quantum licet, eripere intendens, & quod præire debuit, vt obseruantiam in Paternitatem tuam, & deuotionis meæ, argumentum indicare possem, Tibi, vndè illi inexpugnabile paratum patrocinium confido, ardentissimè dicatam volui. Sine consilio nihil, ideoq; non aliundè pro ea postulari dexteram, & auxilium præstolari debeo, quàm ab excelsa tui gradus dignitate, & eximiæ tuæ scientiæ auctoritate, quibus velut alis potius, quàm rotis ad sublime,

Re-

Religionis tuæ honoris culmen, Procuratoris scilicet generalis nouiter euectus, supremum sperandum est quamprimum conscendas fastigium. Humillimè igitur tuam humanitatem exposco, vt mea non pereat voluntas, & pro amplitudine comitatis tuæ, libellum, meq; serena fronte suscipias, qui occurristi, cui vtrumq; tamquam virtutum, & doctrinarum compendio deuouerem. Vale, & sic viuito, vt plummis vitam impertiri possis.

Paternitatis tuæ Adm. Reu.

Venetijs die 16. Septemb. 1658.

Humillimus, & Addictiss. Seruus

Petrus Gruppus.

MENS AVTHORIS IN HOC OPVSCVLO.

VDAX consilium hominis Deo Elogium scribere molientis. Non laudatur Diuinitas per iniuriam, quam illi vtique palmarem infligit, quisquis de ea credat dignum aliquid promi posse. Encomium illi omne de conscientia Magnitudinis suæ; cætera, si quæ accipit, eius magis tolerantiam, quam excellentiam probant. Loqui citrà piaculum de tanta Maiestate vix possumus, cum & habeat notam impietatis vituperatio, nec vacet temeritatis suspicione laudatio. Cristo verò quid opus Elogijs, cui stat pro Elogio Mundus ipse, tot leuatus oneribus, tot auctus commodis, tot expiatus impensis. Elogia Christi sunt quæcunque honestè cogitamus, aut facimus humanum genus: laus nostra omnis redundat in eum, à quo lumen habemus, vnde possimus recta perspicere, & robur vnde audeamus ardua superare. Ex quo eius Encomiastes ad fluenta Iordanis factus est Pater, piaculare cæpit esse mortalibus idem sibi munus assumere. Ipsa Petri de Diuinitate confessio non admissa, nisi

quia

quia veniebat à Patre; excepit iniurias tacitus; præconia reiecit iratus, nec vnquam durius increpiti spiritus desertores, quam cum de illo potiora iactarent; Adeo peculiare sibi esse voluit, non aliunde, qua è cælo laudari. Assentationis organa dedignata Veritas est; timuit ne periret aliquid de laudibus suis, si per ea ipsa ora transirent, per quæ tam multa mendacia laberentur.

Mihi nihilominus debitum verius est, quam consilium ista temeritas. Loqui sine culpa non possum, at nec possum sine culpa tacere. Non est innocens silentium debentis Deo facundiam, si quam habet. Par est, vt auctori suo pendant vniuersa vectigal, nec id effugium relinquendum ingratis, vt excusare se posint, se Deo dignum aliquid non habere. Æternus Agricola terræ nostræ, non nisi pro semine, quod commiserit exigit Messem; nec ab Ansere Lusciniæ Modulos, nec ab Vlula Ascredulæ concentus expectat; Solitus nos ex tenuitate nostra non ex sua dignitate metiri, magis quid posimus, quam quid debeamus attendit. Adde, quod vsque ad laudum nostrarum tolerantiam patiens Deus est, cui displicere vix possunt sola placendi voluntate peccantes.

Nec quia Christi gloria per Elogia nostra non crescit, ideo, aut ingrata illi sunt, aut inutilia nobis. Nescit Cristus vsq; ad damna nostra suas laudes odisse; vt gloriam non quærat suam, eam per dispendia nostra non despicit; amat etiam quod sibi honorificum est, quoties id sit vtile laudatori. Ad quid in eo thesauros omnes sapientiæ conderet Pater, si capitale esse debuisset ingenijs suæ inde mendicitati remedium poscere? Cur prohiberentur ex hac eruere fodina pretiosis-

 simos

ſimos ſenſus qui meliores habere aliunde non poſſent? Mihi ſanè durior nulla lex ſit, quam quæ iubeat de eo vno tacere, de quo vno loqui prima mihi ambitio eſt. Non alium nactus parentem Gratiæ, non alium ſortitus ducem Militiæ, in eius Societate ab anno Quarto decimo ſtipendia mereo; ſuppellex mea omnis, donum eius eſt, & adhuc de alio, aut cogitare poſſim, aut ſcribere? Male vigil vt ſim, nondum ita cæcutio, vt non intelligam, quam mihi non inutilis ſit de Christo tractatio. Faſciculus Myrrhæ, nullis amittit in manibus odorem ſuum; vſu ipſo ſuauitas eius incenditur quò correctatur frequentius, eò ſuauius halat. Vt facilè afficimur ad ea ipſa, quæ ſcribimus, ſpero vtique futurum, vt per exercitationem ingenij, accendatur voluntas, & vt æterna vtriusque potentiæ commercia ſunt, amor excitetur in corde, qui per recordationem aſſiduam preparatur in mente.

Quamquam, vt hanc mihi proponerem laborum metam, non tam electio, quam genius fuit. Vt alienum Natura me fecit ab ijs, qui aut per calumniam inſidiantur Virtuti, aut per aſſentationem vitijs lenocinantur, eum ſelegi prę omnibus, in quo eſſet vtriuſque vitij nulla capacitas, cum nec tanta ſanctitas, conuicio, nec tanta Veritas aſſentioni locum relinquat.

Nec negarim me in eo etiam egiſſe rem meã, quod perituro operi argumenti æternitate conſului. Non hæc mihi de me opinio eſt, vt hæc diù victura confidam; quidquid tamen carpſerit liuor, ſupererit ſemper aliquid, quod vel ab inuito laudetur; improbari poterit manus artificis, materies non poterit non probari. Qui ſcierit difficultatem operis, multa in eius gra-

gratiam condonabit Auctori. De Christo quidquid dixeris, infra debitum, & meriturum est. Sepeliuntur lumina, quæ feruntur ad Solem, & quæ alijs dicta nitescerent, de Deo dicta vilescunt.

Hoc vnum prodest in hoc scribendi genere, quod in alio plurimum obfuisset, rerum dicendarum notitia. Obscura sunt ingenij lumina, vbi caligo aliqua rerum est; Quæ narratione indigent, amittunt, dum explicantur, acumen. Phrygionum more telam supponimus, cui superinducamus ornatum. Cæterum primitiæ istæ sunt, quas suo sibi iure vendicatis, à quo sterile ingenium habuit, vt ad laudem vsque fœcunditatis proficeret. Caue, Lector, ne à primitijs maturitatem omnem exquiras. Acerbitatem, quam habent, titulus nouitatis excuset.

MONITA
AD LECTOREM.

Coram te Reus à præceptis abstineo; moneo tantum pauca pro causa. Genus hoc scriptionis iam nosti. Nostro seù natum, seù renatũ in sæculo, pleraque nobilitauit ingenia. Periodos tamen qui quæris, & Latini medullam sermonis, aliam omnem officinam adito. Acutus videri qui vult sepè Latinus esse non potest. Libera Poesis hæc suis solum propemodum legibus viuit; vel cum Grammaticorum iniuria tolerat plerumque barbariem. Ornatum omnem ex nitore luminum quærit, quæ vestire voluisse, tegere est. Mihi vero ratione argumenti veniam aliqua maior debetur. Tullij verbis præferri Christus vult sua; sacra historia profanam non vno in loco elegãtiam reijcit. Amaui super acumina grauitatem, quam non semel à vocibus illis accepi, quæ cum ab Auctoritate Dei habeant pondus, grauiores esse non possint. Caue ne opsonium hoc panem

nem

nem putes. Genus hoc cibi, excitandis ingeniys natum est, non pascendis. Nisi cum moderatione sumantur, nimiũ auidis mentibus nauseam creat. Perpenduntur hæc, non percurruntur; ideo cum violentiam quandam legenti inferant, à quo, non quamcunque, sed omnem attentionem exposcunt diù tolerari non possunt. Farta Laconismis oratio, quia minimum imitatur naturam, vt illam exhilarat prima illa specie artis, ità paulò post lædit, dum nihil illi obuium exhibet, sed omnia talia, vt nisi eruantur, non prodeant. Flores hi sunt; carpuntur per se singuli summis digitis, non tota immissa falce metuntur. Vbi vnum, aut alterum delibaris Elogium, ne fastidire alia debeas, nouam famem expecta. Scio desideraturum te in hoc opere illud ipsum, quod ego, singulis videlicet Elogijs peculiarem imaginem, in quam diuertere identidem oculos posses meis ineptijs fatigatus. At iuratus Christo Pauper, præter me ipsum nis habui, quod in Christi laudem impenderem. Id aliunde Christus expectat.

CRISTO IESV,

DEO DOMINO,

Duci, ac Iudici Suo,

ALOYSIVS IVGLARIS,

PRO FELICITER DEDVCTA
AD ANNVM CENTESIMVM
COGNOMINE SIBI FAMILIA,
SÆCVLARE SACRIFICIVM
HECATOMBEM VERBALEM
HISCE CENTVM ELOGIIS
IMMOLABAT.

Anno à Partu Virginis M. DC. XL.

Acrificium, quod vnius sæculi respicit beneficia, non aliud esse deceat, quàm Hecatombem. Gratis hominibus, quales nos tua cogit esse Societas, capitale piaculum sit, si quis annus sine sua victima fluxerit. Mystam me tamen hæc non poscit occasio, cui Paupertas, in vno bonorum votiua genere,

nere, in alijs necessaria, interdicere immolationis huius impensas. Debitas summo cuipiam Hierarchæ partes male occupat sacrificulus de Flaminum plebe postremus, qui vbi se diu torserit, è promptuario suo educere domum non aliud, quam verba posit. Qui nihilominus mei nosti medullam consilij tolerabis temeritatem, quæ si dignitati non consuluit tuæ, necessitati consulit meæ omnium & ipse notarum peccator forum tuum declinare non sperans placare te mihi iudicem studeo Solemnis hęc Reis industria, vt largitione aliqua suppleant, quod æquitati causæ defuerit. Agnoscitur quædam in muneribus vis venefica, quę vel te Leonem iam factum posit in veterem Agni formam transferre. Meum sane hoc, quia te continet, tibi vile non sit. Ne attendas in eo, aut phrenesim ingenij supra suas vires audentis, aut infelicitatem facundiæ infra sensuum merita persistentis; Vbi te ipsum potes inspicere non debes quæ te circunstant scrutari. Pulcritudo tua libertatem hanc non relinquit speculatoribus suis, vt vbi oculos in eam semel intenderint, torquere illos aliò possint. Placare ista te debeant, quia ea ipsa sunt, quibus tu olim Patrem placasti. Facere vt possit omnia: hoc non potes, ne tu idem ipse sis, quem laudamus. Non officiat pretio muneris inurbanitas offerentis; Nam & ad aras victima incruenta mactatus, & si nihil accipias de mali sacerdotis virtute, nihil amittis de tua. Omnibus omnia factus es, malo etiam poetæ Mœcenas. Caue tamen ne eadem mihi lege decernas præmium operis, qua olim ineptissimo Rabulæ laudatori suo Sylla, atque ita me muneres, non quod de te dignum aliquid scripserim, sed ne scribam in posterum tam indigna. Nolim seiungas

gas argumentum ab opere, quòd sine te nullum est. Quidquid hoc viuit in libro, viuit ex te. Te illi si igitur subtrahas, adempta corpori anima cadauer fecisti. Cætera omnia ornatum omne à Forma, hoc vnum opus, inuerso naturæ ordine, Formam omnem accipit à Materia. Licet Elogia hæc Elogium à te nullum expectent, & is ego non sim, qui à te qui solus Veritas, & non assentatio es, quod benè de te scripserim, audire confidam; Si quam tamen adhuc, pro singulari etiam in immeritos munificentia tua, mihi feceris optionem mercedis, felicioris ingenij electionem sequutus, Non aliam exigo, quam te ipsum.

CHAP.

CHRISTVS IESVS

HOC EST

DEI HOMINIS ELOGIA

Adm. R. P.

MVTIO VITELLESCO

Societatis IESV

GENERALI PRÆPOSITO

Ab Authore Dicata.

Nnum iam octauum decimum probrosam arborem in agro tuo toleras, Clemens Agricola; culpare patientiam tuam possis, quod illam non ante succideris, nisi ferendis nondum par fructibus, ad flores vsque proficeret. Accreuit vineæ Domini, te cultore, fœcunditas; Sterilitas in ea cæpit esse par monstro, piacularis habetur, qui se tibi sine manipulis sistat; ignorari curet à te, cui non suppetat, vndè laudari cognitus possit. Ego vnus inane Vere me iactans, Autumnum, quem cæteri exhibent, vix polliceor, & eius à cultoris industria, Reus flammarum, tellurem optimam, in suspicionem parum proba-

tæ

ra fertilitatis adduco. De filijs tuis fratribus meis vix vllus est, qui fortia non præferat floridis; Militares animæ adhuc circumferente IGNATIVM, vel cum calamos tractant, malunt pugnare, quàm ludere; Europam sudoribus irrigat, qui Asiam cruore non potest; studet scribenda patrare, cui non est otium legenda scribere; latè manauit in membra fœcunditas capitis; ætas messium regnante te fuit; fecere tibi Martyres syluam palmarum; Doctores verò terruere lucubrationibus suis posterorum ingenia, impl ere potuisti Cellaria Domini ex vindemia sanguinis nouo vino, horrea vero ex manipulorum redundantia nouo frumento. Vnde mihi igitur fiducia ista tam stolida, vt exigentem pro ea, quæ inest Virtutibus auaritia, à suorum singulis fructus, solis sperauerim placare floribus posse? Dicam plane id, quod res est, nec notam temeritatis culpabili dissimulatione grauabo. Hæc ipsa frugum exuberantia, quæ probrum sterilitatis augeret, minuit eiusdem pudorem; Aduertit in diebus messium, quascunque mortui Veris placere reliquias, & vbi omnia suis onerata sunt fœtibus, quodcunque germen imitari rosam potueris Dei cõspectum inter aras mereri. Myrtus, Cyparissus, & Laurus, quia nullum è sensibus præter oculos pascunt, excluduntur à prædio pauperis; in horto verò diuitis, cui vel ipsæ vmbra genus fructuum est, solę plerumque laudantur. Redundant apud te segetes

tes

tes honestatis, esse non debeas ita seuerus exactor, vt nulli condones vsuram telluris, quam occupat; contentus esse floribus potes: ijs præsertim, qui commendationem, quam à radice non habent, à Christo accipiunt, quem coronant. Qualescunque sint, tibi debentur, quia in agro creuerunt tuo. Videri tibi possum meo parum felix in opere, non item in consilio parum prudens, qui Florem Campi in meorum ornamentum assumpserim, vt is, cuius odoribus beare te soles, cæterorum tibi graueolentiam, aut tegeret, aut corrigeret. Elogijs hisce, si Christi nomen, vel tuum detrahas, iam non Elogia, sed Satyræ sunt, quibus inconsultus Auctor, si quā habuit prudentiæ famam, oppressit. Acumina hęc preter me nullum pungunt, &, si quis in his luminibus micat, ignis, fatuus est, illustrandis potius scriptoris tenebris natus, quam Lectoris affectibus accendendis. Desipiendi opportunitas, insipientem me fecit; octauum iam annum in Rhetorum horto detentus, turpe putaui sine floribus è tanta amœnitate recedere, & abiturum in Caluariam, ad minuendum exesæ rupis horrorem à Pindo suppetias non habere; putaui auersantis aspera militis partes esse, Duci suo in Cruce languenti horrentem mutare galeam, & spinas, quibus assidue torpentes pungimur, collectis vndequaque rosis vestire. Quamquam, quid hæc apud te ita discepto? ac si obseruantia, non necessitas fuerit, quod hoc tibi munus obtulerim? Reueritus

pa-

parentis faciem degener filius, eam omni arte, qua poteram declinabam. horrebam Romæ oculis me fabulã dare; Criminosam eloquentiam in Areopago Latij sanctissimis ventilandam Iudicibus sistere non audebam. Elegit te Christus ipse, non ego, abortiui operis curatorem; meis ille adhuc parum formatus in manibus, me propemodum inscio, euolauit in tuas; nõ alij sua dicari passus Elogia, quam cui Societatem suam, quę Elogium illi longè luculentius est, tot iam annos custodiendam commisit. Accipies igitur, vel à me, vel à Christo, ab vtroque tibi exhibitum munus, & vt debebis illi pro argumento beneuolentiæ gratiam, ità mihi pro temeritatis piaculo veniam non negabis. Si quam à Deo meruero laboris huius mercedem, eam omnem sospitati tuæ voueo pretium. Commune hoc mihi cum socijs omnibus votum est? Annos tuos singuli vel decremento nostrorum auemus augere. Magna pars nostri viuit in te; sollicitè seruare te debes, ne tuorum vitam negligere videaris in tua. Sæcularis annus felicissimis auspicijs, quia tuis Ordini iam exortus est nostro. Lætior vt omnibus fluat, ille gaudia incolumitate tua gemina. Nihil Tartareo formidamus à Porsena, quamdiu Roma Mutium nobis aliquem nutriet.

Taurino, Anno à partu Virginis
M. DC. XL.

ELO-

ELOGIORVM
INDEX.

pa-

Pila-

Appa-

FINIS.

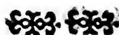
ELO-

ELOGIVM I.

CHRISTVS IESVS

DEI FILIVS AB ÆTERNO.

Amicus Silentij Deus est;
Semel in tota Æternitate loquutus
Vno omnia dicit in Verbo.
Prima sui fœcunditate facundus
Ipsa sui conceptione fit parens.
Vsqueadeo in Dei filio
Natiuitatem Conceptio non pręcedit,
Cui ipsum Concipi, Nasci est.
Ita Patris fœcunditatem exhauriens,
Vt illi Fratrem dare non possit,
Vnus cum sit,
Numeri damnum compensat.
Ipsa sui Apprehensione Comprehensio,
Ipsa Intellectione Loquutio,
Sapientia sine litteris,
Imago sine lineamentis,
Cum prodierit ante Luciferum,
Adhuc in splendoribus natus est.
Citra dissidium oppositus Patri,
Tota ab eodem accepta Substantia Emancipatus,
Adhuc habet omnia cum illo communia.

Abauos, Proauosque ne quære.
Illi tota Nobilitas Pater est.
Antiquissimus genere Maiores non habet;
Adeo esse vera Nobilitas
Sine maioribus potest.
Nunquam morituri Hæres æternus;
Viarum Domini initium idem, & finis;
Adhuc nasci non cessans tot annos natus,
Quia semper Viuens est, semper spirat.
Mens, & Brachium Domini,
Cum omne in illo sit rubor A Dextris est.
Sui Speculator, & Speculum
Radios, dum accipit, reddens,
Non minus ideo Patre contentus,
Quia auidus Matris,
Quam nascendo non potuit,
Renascendo quæsiuit.
Apagè, Ari, cum tuis;
Grammaticus enim vt sis,
Hoc nimis Anomalum Verbum est.
Omni Præsens, & Infinitum in tempore,
Cum nullis regatur Casibus
Nullius esse ordinis potest.

ELOGIVM II.

A' Cęli caduceatore eius nunciatur Aduentus.
Lucæ 1.

Mensis idem & terris bellorum,
Et Cælo fœderum est.
Martio nomen Martis adimite,
Ex quo finem eius

No-

Nostræ Pacis initia consecrarunt.
Deputentur Aprili Dies,
Quibus tam ingens facta Cælorum apertio est.
Virga Iesse,
Vel in Miraculis naturam obseruans
Datura fructum in hyeme
Florem concepit in Vere.
Vbi facta dierum, & noctium æqualitas fuit
In terram vsque redundauit
Ex Cæli æquitate Iustitia.
Ita diebus ijsdem,
Et vnus Sol in Ariete,
Et alius in Agno est.
Fortitudo Dei
Missa Deo quærere capacitatem patiendi,
Quia ad perditos venerat,
Legationem incipit à Salute.
Plenam gratia profitetur.
Et adhuc in ea immensitati postulat locum;
Vsqueadeo penetrabilis cum Gratia Deus est.
Quanta potentia fœminæ,
Quæ mundum ea ipsa voce refecerit,
Qua olim est factus?
Quanta claritas,
Cui vel tanta lux obumbraret?
Præuenerat Legatum suum Deus;
Erat iam in Virgine Dominus;
In quam admitti filius postulabat.
Vix igitur humanissimo emisso
Diuinissimum admissum in vtero Verbum est.
Parendi studio merita virtutem pariendi,
Fœconditatem Virginitati non prætulit,
Sed adiunxit.
Se tunc potissimum sui Dominam probans,
Cum Dei prædicaret ancillam,

Regum Regi, Vt seruus esse pateretur,
Præiuit exemplo.
Impetrata facultate mæroris lætior Deus,
Nostra prouehens, & sua non minuens,
In prædio mortis æternam seminat vitam.
Non ideo minus Nobilis, quia Homo nouus,
Exclusos à cælo miserans Inclusus in vtero,
Dilatare Charitatem didicit ex angustijs.
Sperate Mitiorem Iudicem, Rei;
Cæpit aliquid habere, cui timeat.
Inhumanus esse non possit,
Qui tenacissimo glutino humanitati coniunctus
Separabilis iam ab illa non est.

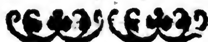
ELOGIVM III.

Matris in Vtero Ioannem inuisit.
Luc. cap. 1.

Vbi Deum conceperis
In Montana abeas necesse est.
Altissimus pati valles non potest,
Quas impleturus descendit.
Sursum grauitat Christus;
Eum qui gesserit pellitur ad excelsa.
In Cæli stare nescientis mores Virgo abit
Ex quo Diuinitatis Baiula
Cælo successit.
Nimirum vbi Deus quiescit
Æternus est ad beneficentiam motus.
Iam non sola Nazareth Ciuitas florum est;
Incalescere Mundus cæpit;
Vernat vel in Montium horrore Flos Campi.

Pri-

Primus Motor motus, & ipse iam mouet;
Defertur ad sterilem,
Et quem non videt oculos Vterus sentit.
Iterum coram Arca Choreæ.
Ad tantam Morum harmoniam
Tales Choreæ.
Giganti præcurrere nemo potuerat,
Nisi qui inciperet tam mature moueri.
Quia Cæli Classicum, Mariæ vox est,
Ea audita Prodromus liberatur ad Cursum.
Deo consanguinea
Adhuc se cognatam hominum meminit,
Et ad Elizabeth ascendendo descendens
Ipsam difficultatem itineris,
Causam itineris facit.
Silentium abijciens Plena Verbo,
Beatam negare non ausa,
Quam omnes dicerent,
Sortem suam
Ipsa sui diminutione Magnificat.
Exultationis plane dies,
Cum in vna Infans in vtero,
In altera Spiritus exultauit in Deo.
Celari Christus
Nusquam minus, quam in visceribus potest.
Vbi se non prodit, ibi non est.
Nullæ satis eum latebræ tegant,
Qui beneficiorum suorum
Se & magnitudine, & numero detegit.

ELOGIVM IV.

Naſcitur in Bethlem Iudæ.
Luc. cap. 2.

Dirigite viam veſtram mortales.
Factus Deus Viator eſt,
Recta indecentibus occurrit in via.
Frumentum Electorum Maturum in palea,
Quia in terram bonam ceciderat
Non expectauit Æſtatem;
Quamuis æſtas credi potuerit,
Sole inter Taurum, & Virginem ſtabulante.
Proſtrato Deo, & in Carne captiuo
Deditionem cogitat cœlum,
Et Militiam iam non vtilem bello
Fecialem deſtinat Paci.
Daturus de ſe ipſo conuiuium homini,
In Ciuitate Panis,
Opſonia ne deeſſent factus eſt Caro;
Et qui ignem venerat miſſurus in terras
Aptam concipiendæ flammæ materiẽ quærens,
Deſcendit in fœnum
Ita Deus nouam plane Metaphoram
Fecit in Verbo,
Quod à propria ſede ſua eò tranſtulit,
Vbi locus ei non erat.
Primus, qui cum bene ageret lucem odiſſet,
Quia dici non poterat in lucem editus,
Natus in nocte,
Cum non haberet vnde tegeretur,
Detectus non eſt,
Perſonatus ideo, quia nudus.
Inter feras cicures medius
In nocte media,

Locum

Locum Virtutis, & moriens occupauit,
Et Nascens.
Fœcunditatem à Virgine
Sterilitas omnis edidicit;
Fleuere oleum scopuli,
Opobalsamum quercus;
Atque ita ab eodem Solstitio
Lux accrescere cæpit, & hominibus,
Et diebus.
Pastores Christus primas sibi oues elegit;
Decuit inter hos Agnum nasci,
Et natum ab his primum agnosci.
Discite assuetudo quid possit
Quando Deus ipse
Humanitatis assiduè frequentans actus,
Tandem habitu inuentus vt homo,
Ita, in Deo etiam, assuetudo
Facta altera natura est.

ELOGIVM V.

Ortus eius multiplici Prodigio illustratur.

Spica Virginis
Vbertatem hanc cælo fecit,
Vt sol, ad Agni nuptias, & ipse vocatus,
Spicis coronatus incesserit.
Videre homines spicas in cælo debuerant,
Si debuerant de cælo panem sperare.
Ministrat tellus oleum;
Ornate vestras lampades, Sponsus venit.
Omnes homines initiaturus Athletas
Tam multis inungendis.

Materiem præparat.
Non obduxerant cicatricem vulnera noſtra,
Quia circum ligata non fuerant,
Nec fota oleo.
Ideo curare illa qui venit,
Faſcias, & oleum ſecum affert.
Senſere vicinum Solem Engaddi Vineæ,
Eo in Tauro poſito floruerunt.
Ara Cæli
Nouos Romę Sacerdotes annunciat,
Et ne Plebeio Numini dicata credatur,
Trina illi, in triplici Sole,
Lampas appenditur.
Quam ſit efficax Dei exemplum
Hinc conijce.
Lugens in ſpecu,
Saxa ipſa erudiuit ad lacrymas.
Coram illo egere aquæ tripudia,
Quem ſalutem prænoſcerent
Poſiturum in Aquis.
Veritatis conſpectum
Pati non potuere Mendacia;
Inde caruit oraculum omne reſponſis.
Ipſiſmet ſimulacris vocem incluſerat,
Tantæ admiratio Charitatis.
Suo Ianus in templo captiuus,
Sentit adeſſe ſæculum Pacis.
Eius foribus ab Auguſto ter clauſis.
Cæli fores aperit Deus,
Quas ne claudendas iterum ſuſpiceris,
Clauem ipſam proiecit in terras.
Illius vſum nemo melius,
Quam bonus latro te doceat;
Eam verſare ſi ſcieris,
Eris & tu hodie in Paradiſo.

ELO-

ELOGIVM VI.

Auctus nomine, carne minuitur Circumcisus.
Lucæ cap. 2.

Venales sunt tituli potiores,
Sine sanguine non habentur.
Pretiosissimum IESV Nomen
Tanti emitur,
Quanti & redimitur mundus.
Ita Deo, ne binę quidem syllabæ
Gratis dantur.
Tamdiu sine nomine,
Quamdiu sine vulnere,
De Cælesti Gymnade nobilis Agonista
Nudus in arenam ingressus.
Oleo perungitur suo.
Lapis Angularis
Lapideo Cultro recisus,
Illudita retudit,
Vt iam ad nihil vtile redderetur.
Suos expertus ardores,
Non remitti frigore, sed intendi,
Tentauit an eos posset,
Præpropera sanguinis emissione minuere.
Per hæc sacrificij sui prima libamina
Initiatus Sacerdos,
Voce sanguinis,
Quando nondum poterat gutturis,
Cœpit è terra clamare.
Stigmaticus seruus amoris,
Nulla eius imperia iam recuset.
Nouum perditis statuens
Magistratum salutis,
Æterni sui consulatus auspicijs,

Calendas Ianuarias dedicauit.
Anni fores,
Ne percussori Angelo vltra paterent;
Agni fuere sanguine liniendæ.
Ianus Alter
Geminæ naturæ, non frontis
Præfectus mensibus,
Prima hac templi sui apertione
Noua bella portendens
Quia venit gladium mittere,
Eum primum impulit in se ipsum.
Lacteam vltra Cæli viam ne credas;
Eam qui primus ingreditur
Docet esse sanguineam.
Iesu socium nemo se iactet,
Qui hoc eodem itinere non incedat.
In diuersa migrantibus nulla Societas,
Aut viæ esse possit, aut vitæ.

ELOGIVM VII.

Noui Sideri indicio innotescit Astrologis.
Matth. cap. 2.

Regno suo finem nequitia timeat;
Meliorem Mundo Dominum
Augur Cometa portendit.
Loquitur attendentibus Cælum;
Et ignea lingua,
Pro tacente Verbo perorans,
Charitatis suæ noua Phænomena,
Primis prodit Astrologis.
Sine nouo Phosphoro,

Oriri

Oriri non decuerat nouam diem.
Pulcritudinem suam,
Proiecerat verius, quam exposuerat Deus,
Nisi illius vnius spectandæ gratia,
Nouum cælo oculum condidisset.
Plebeius credi potuerat, Princeps luminum,
Si venisset ad tenebras sine face.
Procedens tanquam sponsus è Thalamo,
Hymeneos suos
Adducta de Cælo Tæda nobilitat.
Quasi fugitiuum in terras Numen,
Accensa Superi lucerna vestigent,
Arcanorum Venatores emeritos,
Ad Arcanum omnium maximum
Eruendum è specu
Ingentis illicio mercedis adducunt.
Stationes suas
Impune iam Cæli militia deserit,
Quando non vni Deus custodiendus est Cœlo,
Quem tantæ Geniture
Præficeret Dominatorem,
Nisi de nouo condidisset,
Frustra Natura quæsierat;
Neque enim horoscopari par fuerat,
Aut Virginis filio Venerem,
Aut Martem Pacis parenti,
Aut Constantiæ, Lunam,
Aut Saturnum Lætitiæ,
Aut Clementiæ vltorem Iouem,
Aut Mendacem Mercurium Veritati.
Ex quo solem habetis in Terra, Mortales,
Vobis vltro sidera cælum cedunt.
Date Vulgato Pacis Nuncio certàm fidem;
Inde nulla bella vos petant,
Vnde tales obsides accepistis.

Calendas Ianuarias dedicauit.
Anni fores,
Ne percussori Angelo vltra paterent;
Agni fuere sanguine liniendæ.
Ianus Alter
Geminæ naturæ, non frontis
Præfectus mensibus,
Prima hac templi sui apertione
Noua bella portendens
Quia venit gladium mittere,
Eum primum impulit in se ipsum.
Lacteam vltra Cæli viam ne credas;
Eam qui primus ingreditur
Docet esse sanguineam.
Iesu socium nemo se iactet,
Qui hoc eodem itinere non incedat.
In diuersa migrantibus nulla Societas,
Aut viæ esse possit, aut vitæ.

ELOGIVM VII.

Noui Sideri indicio innotescit Astrologis.
Matth. cap. 2.

Regno suo finem nequitia timeat;
Meliorem Mundo Dominum
Augur Cometa portendit.
Loquitur attendentibus Cælum;
Et ignea lingua,
Pro tacente Verbo perorans,
Charitatis suæ noua Phænomena,
Primis prodit Astrologis.
Sine nouo Phosphoro,

Oriri

Oriri non decuerat nouam diem.
Pulcritudinem suam,
Proiecerat verius, quam exposuerat Deus,
Nisi illius vnius spectandæ gratia,
Nouum cælo oculum condidisset.
Plebeius credi potuerat, Princeps luminum,
Si venisset ad tenebras sine face.
Procedens tanquam sponsus è Thalamo,
Hymeneos suos
Adducta de Cælo Tæda nobilitat.
Quasi fugitiuum in terras Numen,
Accensa Superi lucerna vestigent,
Arcanorum Venatores emeritos,
Ad Arcanum omnium maximum
Eruendum è specu
Ingentis illicio mercedis adducunt.
Stationes suas
Impune iam Cæli militia deserit,
Quando non vni Deus custodiendus est Cœlo,
Quem tantæ Geniture
Præficeret Dominatorem,
Nisi de nouo condidisset,
Frustra Natura quæsierat;
Neque enim horoscopari par fuerat,
Aut Virginis filio Venerem,
Aut Martem Pacis parenti,
Aut Constantiæ, Lunam,
Aut Saturnum Lætitiæ,
Aut Clementiæ vltorem Iouem,
Aut Mendacem Mercurium Veritati.
Ex quo solem habetis in Terra, Mortales,
Vobis vltro sidera cælum cedunt.
Date Vulgato Pacis Nuncio certám fidem;
Inde nulla bella vos petant,
Vnde tales obsides accepistis.

ELOGIVM VIII.

Aduenis adoratur à Regibus.
Matth. cap. 2.

Qualis ſit in Mundo nox conijce,
Quando vel in Oriente poſiti diem quærunt.
Artes ſuæ Magos deſtituunt,
Trahere Sidera aſſueti
Trahuntur à Sidere.
Impellit ad iter flammeum Calcar,
Et ad portum ſalutis ſoluentibus Cynoſura,
Laborem ſolatur, ac dirigit.
Ne deſpicabiles Deo Reges putares,
Ephæborum ſuorum Nobiliſſimum,
Iubet ad ſe de nocte venientibus
Facem præferre.
Cautus ille tamen, ac ſolers,
In Regione hoſtium,
Tecta facie perſonatus inceſſit.
Temerare ſe timuit illius Vrbis aſpectu,
In qua periturum præſenſerat,
Quem recens Natum nunciabat.
Male agentibus, nouerat,
Omne lumen inuiſum;
Sed illud potiſsimum, quod è Cælo.
Tenebrionum in Aula
Luce deſtituti cæcutiunt,
Nec ſatis quem interrogent vident.
Vbi tamen Dei oracula ſunt,
Tanta nox eſſe non poteſt,
Vt certa ad illum via non pateat.
Adueniſſe Iudicem Mundi,
Nouo argumento probat improbitas,
Dum turbatur.

Alijs ſacrificij,
Sibi Parricidij locum deſignans,
In idem cum pietate votum conſenſit,
Inuenire & ipſa Deum volens,
Quem niſi inuentum perdere non ſperaret.
Edocti, malo ſuo, Nobiles Aduenæ,
Chriſtum quærentibus,
Quam noxia ſit omnis apud impios mora,
Herodis abiecta beneficentia
Iterum Diuinam merentur.
Ad agnoſcendum tam obſcuro genitum loco,
Quam habuerint neceſſitatem luminis, vident.
In muneribus deſcribentes quem colerent,
Dei Theſauris inuentis
Suos abijciunt.
Curare Mortuos venientem,
Myrrha carere non decuit.
Sperare Chriſtus cæpit amores hominum,
Ex quo & ipſe potuit Aurum dare.
Odoratus Pater eſt ſuauitatis odorem,
Vbi, quem miſiſſet in terras ignem,
Thus attigit.

ELOGIVM IX.

Per Magos Herodem illudit.

Matt. cap. 2.

Niſi cicurari metueres, Effræuis Bellua,
Domini ſtabulum non timeres.
Scola Regum Præſepe fit;
Ibi verę Regnandi artes docentur,

Et

Et felix nimium, qui tanti Præceptoris.
Non verba ſolum, ſed & vagitus intelligat.
Cautus tamen, Herodes, vt es,
Præſepe declina;
Pecudem te Mundus notat ex moribus.
In fœno ſi viderit.
Te illi hominem vltrá probare ne ſpera.
Quid ad te reduces, latro purpuratus,
Expectas?
Publica nequitia tua eſt;
Ipſimet Dormientes
Te ſomniant Perduellem.
Quam ſtolidus ſis, vel hinc conijce.
Aliorum ſomnia
Tuis ſunt ſagaciora conſilijs.
Graſſator vt ſis, viam omnem non noſti
Illam in primis
Per quam in regionem ſuam
Nobiles animæ reuertuntur.
Nulla ſpes Prædæ te paſcat;
A Chriſto venientibus
Sola pietas Theſaurus eſt,
Quam furari, vel ſi poſsis, non vis.
A tuis cetera ſecura ſunt manibus,
Vt pote apud illum relicta,
In quo Theſauros ſuos omnes,
Deus ipſe cuſtodit,
A Sidere ſuo Reges
Didicere te fugere.
Hieroſolymis illud vbi te vidit, euanuit.
A tam malo Principe,
Ne in ipſo quidem, tutum ſe credidit Cælo.
Tibi cum Magis res eſt,
Veneficia non proderunt tua.
Vt ad omnia Tyrannus vigil intendas,
In-

Inuenta responsa sunt,
Quæ vt te lateant, somniantur,
Cælum ipsum,
Ne Clientium suorum fugam videas,
Quam illis prætulerat facem extinguit.
Deum ipsum quodammodo exteruisti,
Tam ferus es.
Te ille non vt euaderet,
Sed vt non videret aufugit.
Victorem te dicerem,
Nisi Deum scirem
Parthorum quoque more pugnare.

ELOGIVM X.

Eius Causa Innocentium Cædes.

Matth. cap. 2.

Orta Veritas est, Aula turbatur.
Scit illa nomen hoc Regibus non placere.
Sol noster nonum mensem fixus in Virgine,
Vindemiam sanguinis excitauit.
Instat ab Herode Pueris bellum;
Nam solis hominibus
Decantata in terra Pax est.
Criminosam videri facit Innocentiam,
Deus presens;
In hoc illa peccasse deprehenditur,
Quod in diebus Herodis
Non horruerit lucem pati.
Visus in oriente Cometes
Cui micet innocens,

Si vel

Si vel ipsis portendit Innocentibus necem ?
Nisi forte consultius sit opinari,
Flammam hanc rudibus animis
Recti ad Deum itineris Ducem datam.
Proh quam belligerum Regem
Habes, Iudea ?
In tanta Pace ne torpeat,
Sibi fingit hostem, quem petat.
Et, tu, Herodem aliud, quam laruam putes;
Quem exterrendis puppulis natum vides ?
Quam non stabile impijs Regnum est,
Cui timetur etiam ab Infante pernicies !
Ardentes animę
Moras corporis non tulerunt.
Anticipant virtutibus blandimenta,
Vulneribus oscula.
Ne quid haberet cum Deo commune.
Rex impius,
Humanitatem exuit,
Statim ac illam induit Deus.
Ita vecors, vt illius seruiret glorię,
Cuius inhiaret ruinę,
Ne ab vllo taceretur, quem ignorari voluerat,
Tot laxauit infantibus ora, quot vulnerat.
Decolorauit purpuram suam,
Qui eam tinxit in sanguine;
Et in nouo Mari Rubro
Pharao alter elusus,
Dum vnum perdere Regem voluit,
Multos fecit.
Perfidè Si à solio te Deus amoueat,
Quo migrabis ?
Regni Consortes non pateris;
Cęlo inserendus non es,
Vbi nemo de populo, omnes Reges.
In-

Infantes odisti, Abrahę sinum ne spera;
In Regione sua sunt:
Eos inde non fuges.
Te recusaret Erebus,
Si Carnifice non egeret.
Nusquam esse debueras,
Qui Deum, qui vbique est, non vis tecum.

ELOGIVM XI.

Simeonis in Vlnis sistitur Deo.
Lucæ cap. 2.

Mori nemo timeat,
Nisi qui nondum viderit Deum.
Fluento Salutis applicitus.
Pręcinit sibi Olor inferias,
Manumitti se postulans,
Cum meliorem sisti Domino seruum videt.
Authore salutis positum in ruinam multorum
Experitur primus ille, qui præuidet.
Tántę Maiestatis oppressus est pondere,
Qui eum in vlnas accepit.
Quidni dimitti rogaret in pace,
Parari gladios pręsciens,
Qui ipsam etiam animam pertransirent?
E senis tripudio Dei gaudia conijce;
Plura hic sęcula, quam ille annos
Mariæ victimam expectarat in templo.
Per assuetas fletibus Turtures
Nostra gaudia redimuntur.
Adeo nihil vile Deo est,
Quod lacrymam sapiat.
In Pullis Columbarum

Agno.

Agnoſci vult author muneris, ſine felle.
Tacere neſciunt
Quibus tanta verbi ſit copia.
Spiritus Veritatis
Pythoniſſas & ipſe cæpit habere,
Sed ſobrias, ſed innocentes.
Anna altera Samuelem ſecundum expectans
Eructat vaticinia Deo plena.
Ebria tamen videri & ipſa ne poſſet
Tam longa pręmiſit Oeſtro ieiunia.
Ex occurſu Marię nemo non proficit,
De Sacerdote fit Oraculum Simeon;
Acceperat ante reſponſa, nunc dabat.
Non viſurum ſe mortem iam credit,
Quia poſt Chriſtum nulla iam eſt.
Diuinans Pueri genium,
Vates emeritus,
Illus crucis, crutiatuumque memoria
Quibuſdam quaſi blandimentis exhilarat.
Licet nondum cum flagello
In templum venerit IESVS,
Ex nunc vendentes, & ementes, abite.
Poſt Marię oblationem
Nauſeare cętera Deus cępit.
Habete vobis oues, & Boues,
Columbas, & turtures;
Vno ille contentus eſt Agno.

ELO-

ELOGIVM XII.

Herodem fugiens exulat in Ægipto.
Matth. cap. 2.

Magorum aurum accepisti, Mi IESV,
Herodis ad te illico ferrum trahis.
Inter homines,
Et aurum, & pacem tueri,
Quando tibi non licuit cui licebit?
Periculum tuum prope cęlites monuit,
Ne quibuscunque se fidant.
Qui longa olim
Cum agentibus vigilias miscuere colloquia;
Nunc non nisi sopitis apparent.
Ne Infanticida te tollat,
Iubetur Pater te tollere;
Nec vlla aut hyemis ratio habetur, aut noctis
Quod arceres vtramque Sol pręsens.
Agnoscit Ægyptus
Ex Maria comite nouum Moysem;
Prodigia non plagas expectet;
Virga Iesse clementior Virga est;
Licet ipsa etiam serpentes voret.
Illata sub tactum cadentibus tenebris damna,
Luce tractabili rependuntur,
Nec est qui timeat Primogenitis suis,
Quandiu inter eos est Primogenitus Dei.
Nouo lumine Pharos accensa
Toti rutilat spectabilis Cęlo.
Nunc vere mundi Horreum Ægyptus est,
Quando tam pinguia mundo alimenta custodit.
Eo iterum ad Iosephum accurrite,
Quotquot in regione vestra
Non habetis annonam.

Exul

Exul vt sit & ipse,
Tali prępositus Domui dicare vos potest.
Erudire beneficijs, Regio,
Quæ non profecisti flagellis.
Vt Nilo hactenus multa debueris,
Herodi nunc debes omnia,
Cui Deum debes.
Deriuauit in Ægyptum fluuium pacis,
Cui sc se aggerem opposuit in Iudea.
Felices Populi,
Quibus aliquis extra hortos natus est Deus.
Ex Aris pellite Crocodillos, & cepas;
Numina lacrymarum hęc sunt,
Illis ciendis genita, non placandis.

ELOGIVM XIII.

Eiusdem Apud Ægyptios Commoratio.
Matth. cap. 2.

Graue quidpiam ne formides, Ægypte,
Ascendit Dominus Nubem leuem.
Iactare posthac erubesce
Pluuiam non debere te cęlo;
Effusa super te nubes est,
Fœcunditatem, quam dare Nilus non poterat,
Accepisti.
Coram Arca Dagones tui corruunt,
Et in cineres soluti
Sepulcra, non aras exposcunt.
Isidi, & Osiridi dies luctuum instat;
Niniuitarum exemplo
Coram nouo Iona operuere se cinere,
Agunt-

Aguntque sine victimis longa ieiunia.
Qui sequuti estis errantes,
Resipiscentes sequimini.
Exultat futurę spe frequentiæ solitudo;
Virtute, Vnde mox Ascetas alliciat
A Petra, Magnete cordium attrahit.
Audet iam se supra Vrbes efferre,
Ex quo in ijs Deo locum non esse
Compertum est.
Sperat nouum Deo populum alere,
Cui iam nouum de cælo Manna custodit.
Regnaturum in arbore
Arbor vnaquæque
Præoccupare curat obsequijs.
Vt exaltari cum illo possint,
Sese singulæ obijciunt coram illo.
Demereri tantum hospitem
Tellus assentatrix intendit,
Cui ipsosmet immolat Deos suos.
Horrore posito in Vrbana veste se sistens,
Exerit artem omnem, qua placeat.
Nusquam non florida,
Ipsammet Nazareth exhibet in Ægypto.
Datis in elemento quolibet ludis
Non abstineret à vi,
Nisi magno suo malo didicisset alias
inferri illam Deo non posse.
Caue, Iudea,
Insensæ tibi regionis insidias.
Non qua facilitate pellitur:
Eadem & reducitur Christus.
Illum, nisi Herodem amiseris, non recuperes;
Reges duos tellus vna non capit.
Regnare Herodes cum Christo non vult,
Christus cum Herode non potest.

ELO-

ELOGIVM XIV.

Herode mortuo reuocatur in Iudæam.
Matth. cap. 2.

Fugasti nouum Regem, Herodes;
Adhuc tamen solus in Iudęa non regnas.
Regnat Mors tecum;
Imo vero etiam supra te.
A te illa didicit,
Regni non tolerare consortem.
Gaudere potuit nemo te viuo,
Mærere nemo te mortuo.
Quod serò pereas id vnum est,
Quod queri de te præfica debeat.
Perduellis tumulum caueto, Viator;
Sitit adhuc sanguinem Bibax Cinis.
Geminauit Iudęis lętitiam vnum Pascha;
Vna cum Agnis
Immolatus etiam Lupus est,
Vt quid egerit scias,
Quid quisque sit passus, interroga.
Nunquam Herodes innocens,
Nisi eum talem
Ab Innocentia deleta denomines,
Domui suæ non mitior, quam alienæ,
Suo facto se capitalem confessus,
Similitudinem sui puniuit in filijs.
Hæc tota illius iustitia est, quod se oderit;
Hęc tota bellica gloria,
Quod arcem pietatis inter vbera expugnarit.
Pueri animam quęrens
Qui suam perdidisset,
Quam tandem exhalauerit nescias,
Cum neutram habuerit.

Nun-

Nunquam minus felix,
Quam cum assequutus votorum apicem,
Ita solus regnauit,
Vt regnauerit etiam sine Deo,
Quem tamen collegam noluisset
Iudicem passus,
Mundum magno monstro,
Aulam magno propudio liberauit.
Arcano ab igne dolosos solutus in cineres,
Suppositas Erebi prunas fouet.
Thesauros Iræ qui quæris
Hoc sepulcrum effodito.
Nusquam luculentius habet illa depositum.
Innocentiæ hoste deleto
Reflorescit in Nazareth innocentia.
Ingenti lucro amittit Iudea Regem,
Pro quo recuperat Deum.

ELOGIVM XV.

Inter Doctores inuenitur in Templo.
Lucæ cap. 2.

Licet educatio negligi in Christo potuerit,
In quo humanam omnem culturam
Diuinitas naturæ præuenerat;
Deesse tamen partibus suis,
Nec Maria potest, nec Ioseph vult.
In moratissima Domo,
Æterna consuetudo est Dei cultus.
Indicti à pietate labores
Ibi ne primæ quidem condonantur infantiæ;
Parentes optimi

Quamdiu filijs mores non dederint ſuos
Nihil dediſſe ſe reputant;
Nemo enim ſumme diligitur.
Niſi cui amicus optatur Deus.
Licet Domi templum Maria habeat.
(Nullibi magis præſente numine,
Coram quo ipſa & Maritus, nobiles, myſtæ,
Perenne ex ſe ipſis immolant holocauſtum;)
Imminente tamen popularibus feſto die,
Venire properat publicæ pietatis in partem.
Et ſane quod Paſcha celebrari digne potuit
Sine Agno?
Aut quæ Pentecoſte ſine oblatione primitiarum
Telluris Virgineæ, ſed fæcundæ?
Hæc habuit Trieterica
In quibus exhilararet ſe totam Pietas Chriſti.
Toto emiſſet anno tres dies,
Quos, non deſtitutus Matris ſolatio,
In Domo Patris tranſigeret.
Omnis debita ab Dei cultum attentio,
Ne tanti, quidem indulget Parentibus veniam
De tanti Pueri cuſtodia cogitandi.
Ab affectu decepti ſuo,
Quia illis adhuc aderat præſens in corde,
Non niſi ſero cognoſcitur ab oculis aufugiſſe
Nunquam, aut minori piaculo amiſſus,
Aut maiori ſolertia quæſitus eſt Deus.
Amicus ſolitudinis
Non creditur miſcuiſſe ſe turbæ;
Vnde nec de illo turba rogatur.
Suſpicatum quempiam miror,
Potuiſſe Ieſum pro alio, quam pro Patre,
Tam bonam Matrem deſerere.
Inter Cognatos inueniendus non fuerat,
Qui ab ijs quandoque fugam ſuaſurus,
Sal-

Salutarem doctrinam si tradidisset præcepto,
Destruxisset exemplo.
Atqui vltra triduum non meruere torqueri,
Qui talem nullo demerito iacturam incurrerant;
Errorem quærentium prodit inuentio;
Docet hæc publicam Mundi Victimam,
Male alibi, quam in loco sacrificij vestigatam;
Nec bene creditum omnis centrum sapientiæ
Alias, quam Doctorem in medio,
Latebras habuisse.
Gemuit sub loquentis Pueri Maiestate
Seniorum tumor oppressus;
Seu modestiam interrogantis,
Seu Authoritatem respondentis, attendant,
Tot suspiciunt in illo monstra, quod verba;
Vt mundum tamen vtilius ad salutem erudias;
Descende, mi Iesu, de Cathedra,
Et esto subditus Matri.
Me sapere non doceas,
Quamdiu non docueris obedire.

ELOGIVM XVI.

Vsque ad annum trigesimum lignariam exercet. *Luc.* 2.

Itane igitur,
Lux Mundi, in mundum veneris, vt lateres?
Nobis natus, tibi cur viuas?
Thesaurus ignoratus neminem ditat,
Et Lucerna sub modio
Demeretur lumen quod habet, quia nulli dat.
Celata virtus sterile bonum est,

Prodita, & admiratores parit, & amatores.
Atqui omnes Domi habens in Matre delicias,
Eas alibi renuis vestigare.
Supplet tibi Athenæum Maria,
Cuius assidua contemplatio.
Encyclopedia est.
Non alia fuit in terris eruditio
Cognitore te digna;
Ideo prę hac aliam omnē litteraturam contemnis.
Male loqui vel si velis non potes;
Qui ipsius probitatis es Verbum;
Adhuc tamen, nouus è cælo Pytagoricus,
Sextum taces quinquennium.
Negotium Æternitatis
Præcipitandum in extremo non fuerat.
Rei magnitudinem apparatus minor non decuit
Quæ semel sancita retractanda non forent,
Attentionem hanc præuiam meruere.
Æternæ vitæ Verba,
Quidni postea sis depræhensus habere?
Facile peritura nunquam ita diu concepisses,
Cum Ephimerum nihil sit,
Nisi quod parit impetus.
Mundi Magister
Doctrinarum tuarum difficilimam
Proponens primam,
Vni Dogmati annos triginta,
Alijs ita multis, tres dumtaxat assignas;
Quia qui in schola tua didicerit scire nesciri,
Facile demum cætera doceatur.
Alia omnia philosophari per se homines
Poterant;
Demissionem honestaret,
Præter Altissimum, nemo.
Idolatriam sui dissuadere mortalibus
Mi-

Minor non sufficeisset auctoritas.
Vitæ difficultatibus otio persequutus,
Cum de Parentum posses sudoribus viuere,
Nutriri maluisti de tuis.
Leuigaturus singulis Cruces suas,
Lignarius faber ex Figulo,
Ad dolabras accurris.
Tractat idem manus, quod animus.
Labores tui omnes, vel à ligno sunt,
Vel in ligno.
Quando talem conducere Operam licet,
Ne negligite opportunitatem,
Extruendæ vobis Domus æterne, Mortales;
Vbi maius illi otium est,
Minori pretio excitetur ad opus.
Exercere sinu metu, fatigari nescias vires;
Hæc ipsa Deo irreuerentia, sacrificium est.
Id vnum memineritis,
Fabri huius diurnam mercedem.
Non aliam quam vos esse.

ELOGIVM XVII.

Ioannis Baptismate abluitur.
Matth. 3. Marc. 1. Luc. 3.

Qua per Ioannis hortamenta,
Qua per exempla tua,
Homines in aquas alliciens,
Ingenij tui peritiam profitentibus,
Non leuem salutaris cuiuspiam fraudulentiæ
Suspicionem fecisti
Qui iam apud te designaueris

Hominum piſcatores,
Prouide præparas illorum ſagenæ nobilẽ prædã
Ignorant te adhuc Nauicularij Tyberiadis,
Et iam illorum in gratiam
Terrenum animal fieri iubes aquatile;
Ne deſit vnquam lucri materies
Exeuntibus in capturam,
Illi frequentiam Vrbium,
In elementum piſcium transfers.
Mergis & tu bona Mater, Achylles tuos,
Quos omni cuperes ſecuros à vulnere;
In ſolidandis quælibet tibi Lympha ſtyx eſt.
Vindicaſti Pænitentiam ab omni prorſus
Infamia:
Dum Reorum virtutem,
Iuſtitiæ complementum feciſti.
Nocentium remedia admittis innocens,
Et cum ſordes non habeas,
Quas relinquas in aquis,
Habes quas ab aquis aſportes.
Inter hædos poſitus,
Adhuc Agnus deſcriberis,
Et dum tua deponere te fingis peccata,
Tollere proderis aliena.
Acceptum à Ioanne Verbis honorem,
Illi cum fœnore factis rependens,
Abiectum infra calceamentorum corrigia,
Supra tuum vſque eleuas caput.
In demiſſionis ſtudio parem non ferens,
Honorificam obedientiam detractantem
Iubes ſe tibi ſeruum magis probare,
Quàm Æmulum.
Sterili tingeris ſacramento,
Qui omni iam plenus gratia
Egere fæcundo non poteras.

Quan-

Quandoquidem baptiſmus homini
Noua regeneratio eſt,
Ne quid tale ſuſpicaremur in tuo;
Monemur illico voce de cælo
Non mutaſſe te Patrem.
Initiaris vis ijs ritibus,
Quibus tuæ nos authorare militiæ
Deſtinaſſes;
Accenſo circa te nouo lumine
Fideiuſſor te Spiritus leuat è fonte;
Qui dici in poſterum debeas clare pronunciat,
Et Cathecumeno ſuo concolor,
In Albis & ipſe, vtpote Columbam indutus,
Totam diuinitatem ſua pro te vadem exhibet.
Ad ſpectaculum plane nouum in terris,
Aperto cælo omne ſe ſuperum vulgus effundit
Cum vix credant, quæ vident,
Suas Iordani propius admouent faces,
Rati Maius non eſſe
Charitatis diuinæ miraculum,
Quam quod ſontium gerere perſonam potuerit.
Stupidus es, quiſquis hoc ipſum non ſtupes:
Homo iniurias famæ ſuæ,
Tibi (iure) monſtri ſit loco;
Quanto æquius Deus,
Quem voluiſſe ſordidum fingere, deſtruere eſt.

ELOGIVM XVIII.

In Desertum secedens tentatur.
Matth. 4. Marc. 1. Luca 4.

Quia Energumenum mundum inuenit,
In oratione, & ieiunio Christus
Curare illum aggreditur.
Viaticum probitatis ieiunium est,
Sine illo ne quidem Dei filius
Ingressus est viam suam.
Ductus à Spiritu, quin perniciem carnis exibat,
De bono Palæstrita in Domo Matris
Optimus in Eremo factus est miles.
Amoturus ab vrbibus vrbium obsessorem,
Occasione pugnæ
Illum quam potuit ab illis procul abstraxit.
Amat emeritus Agonista
Victoriam, non theatrum;
Ieiunium non reputat,
Quod admirantium approbatione se pascit,
Illius vnius ambit oculos,
Cuius à manibus coronam expectat.
Nunquam minus solus, quam cum solus,
Contubernio Diuinitatis suæ felix,
In sanctarum cogitationem summa frequentia
Solitudinis tædia non agnoscit.
Stat illi pro cibo, solius abstinentiæ sapor;
Ipsamet illum querela impinguat;
Post se pugnaturis per exempla parat auxilia
Cogitat vnde veris clypeis
Vana tela retundat,
Et artes, quas difficilius sit inuenire,
Quam vincere
Vel impediat, vel eludat.

In-

Ingerit aduersario
Diuinitatis suspicionem ieiunium;
Maiorem homine reputat,
Quem à ventris seruitute liberum videt.
Famis opportunitatem importunus expectat,
Et inuidiam miseratione colorans,
Duris gaudentem, oblatis irridet lapidibus.
Religio Christo est,
Minuere Dæmoni cibum suum,
Quem damnatum ab initio meminit,
Vt terram comederet.
Reijcit illum legis testimonijs,
Non potestate virtutis,
Vt sic plus honoraret hominem,
Aduersarium plus puniret,
Qui non quasi à Deo,
Sed quasi ab homine vinceretur.
Instaurat nouo astu prælia versipellis;
Ad alta deducit quærens præcipitio locum;
Quem præstigiatorem non potuit,
Studet funambulum facere,
Dum in Pinnaculo Templi
Ad indecoros eum saltus sollicitat.
Doctrinam noua hæc petulantia excitat,
Non vindictam.
Rogatus vt caderet, cui displicuisset ascensus,
Irridens liberalitatem, quæ donaret non sua,
Agit sermone pugnam,
Peragit Maiestate Victoriam.
Spiritus nequam,
Quasi ab homine victus obmutuit,
Quasi à Deo iussus abscessit.
Cælo, milita, Lector,
Vt & tu, cum Christo habeas annonam è cælo.

ELOGIVM XIX.

Secus mare Scholam aperit, & Apoſtolos vocat.
Matth. 4. Luc. 6.

Continete vos Stoa, Peripatho, Lycæo,
Qui pro legitimis Philoſophiæ partubus
Spurios adoptatis errores.
Publico gaudet Veritatis Magiſter,
Et ſcholam generis capacem humani,
Ne quis ſe cauſetur excluſum,
In littore aperit.
Philoſophandum, etiam ſine Pallio eſt;
Vel nudi præoccupate Cathedras Piſcatores.
Andreæ tamen, & Petro,
Quia vtriuſque præuiſa Crux eſt,
Apud Amaſium Crucis nemo primas ademerit.
Eſt hæc hereditas Domini filii merces,
Et nullius magis quam Primogeniti.
Ne reficite lacera Patris retia, Zebedei;
Noua quærenda ſunt,
Vbi extra mare piſcandum.
Inuento ſecus littus Theſauro abundè ditati,
Quæ vltra per artes pauperum lucra poſcatis?
Surgas & tu de Throno auaritiæ,
Callidus Trapezita;
Eget & Deus rationum ſuarum cenſore,
His præſertim diebus;
Quibus tam multos hominum ſaluti
Sumptus impendit.
Stertat in pluma deſes Nobilitas;
Summis donis
Delicatos Deus baiulos non apponit.
Ingenia intentus ornare non genera,
Mores muneratur in homine, non maiores.

Actu-

Acturus ipse omnia,
A solo patientiæ vsu laudatos assumit.
Antagonistas Dæmonum
Non nisi seuera educit è Gymnade,
Humanis prius laboribus exercitos voluit,
Quos indefessos cuperet in diuinis.
Mollium humeris æger imponendus
Mundus non fuerat;
Nec par erat à bono Patrefamilias,
Alios præfici gregi suo custodes,
Quam qui assiduis pridem assueti vigilijs
Tyrocinium patientiæ posuissent.
Disertis oratoribus bona causa non eguit,
Nec emeritis bellatoribus, Doctrina pacis.
Exclusit & diuites philosophia hæc
Professores.
Ne haberet latrocinij speciem
Salutis negotium,
Si qui Cresos ad Iri sordes abijceret,
Videri posset venisse
Spoliare potius homines, quam ditare.
Quamquam bonorum erat illa translatio,
Non iactura.
Triumphi sui currum tracturos,
Ante faciem suam binos, & binos disponit.
Iugum suum, suaue illud quidem,
Sed adhuc iugum,
Tolerabile facere studuit
Societate trahentium.
Ad latrones ituros, esse sine sarcinis iubet;
Peram, & sacculum
Prouidentiæ suæ ratus iniuriam,
Vtriusque vsum seuere prohibet.
Debet ipse pro se laborantibus alimenta,
Quæ cum vbique præsens

Vbique possit apponere;
Ad quid in ijs, ferendi consuetudinem tolerare?
Interdicit & baculum,
Qui vult regere solus quos dirigit,
Et spem standi
Non alij patitur inniti, quam sibi.

ELOGIVM XX.

Nuptiarum hilaritatem Miraculo geminat.
Ioann. cap. 2.

Qui aliam omnem mundo diuinitatem
Suppleuerat,
Supplere & nuptijs debuit Hymeneum.
Abunde docturus homines
Qualiter in aduersis se gerant,
Præbere se quoq; debuit normam in Prosperis,
Ne odiosum fieret mundo numen,
Si contubernium haberet perenne cum miseris
Cum felicibus nullum.
Sol noster suo iam eminens in Zodiaco,
Vindemiarum hilaritatem primo fecit in signo
Sedet Magister temperantiæ in conuiuio,
Et consecrans honestam celebritatem,
Quam tolerat,
Dignitate præsentiæ suæ,
Epithalamium sponsis supplet amplissimum,
A suauitate comedentis,
Geminantur obsonijs condimenta.
Etsi nulli sint vocati Cantores,
Vbi Iesus, & Maria est,
Cælestem omnia sapiunt harmaniam.

Sed

Sed vt apud homines
Inequitat omni gaudio suus dolor,
Et ibi potissimum proditur,
Vbi magis dissimulatur paupertas,
Vel apud sobrios, in cæna media,
Vinum deest.
Ad Aram indigentium Pincerna decoctor
Accurrit.
Ante Mariam
Pudendæ calamitatis nemo fit conscius.
Quia quæ per illam non exponuntur Filio mala
Remedium, vel nullum habent, vel serum.
Subirascitur hominum amantissimus
Quod rem ita noxiam multis
Exigatur producere;
Desiderari tamen vinum pati non potest,
In quo ad inducendam
Sanam mundo Ebrietatem,
Suum propinare sanguinem destinasset.
Eruditur Mater, non læditur responso duriore;
Memor quæ indiderit filio viscera,
Ex illorum inspectione,
Certa futuræ benignitatis captat auspicia:
Præter obedientiam nihil ministris iniungit,
Quam solam subdere homini Deum posse,
Abunde didicisset experta.
Iubentur vasa, & aqua parari,
Ne geminentur sine necessitate miracula;
Et quia nunquam Auaritiam redolent,
Dei Dona,
Cum vna sufficere fortasse Hydria
Conuiuis potuerit,
Liberalissimo Domino,
Adhuc paucæ sunt quotquot adsunt:
Facturis olim è vino sanguinem,

Gaudet experiri potentiam in minore prodigio,
Et vt quæ ageret supra naturæ ordinem,
Eo scires omnia tendere;
Vt Sacramento suo fidem omnem astrueret,
Credibile illud facere,
Vel in primo conatus est signo.
Differ, Architricline,
In conuiuium Augustius admirationem.
Vbi Vitem,
Cuius nos Palmites sumus, agnoueris,
Mirari desines
Tam sapidum ab illa vinum venisse.

ELOGIVM XXI.

In Monte Discipulos erudit ad sublimia.
Matt. cap. 5.

Vulgare dogma ne crederes,
Quod enodandum mundi magister assumit,
Promiscuæ multitudini sidere illud recusat.
Ne tamen Doctrinæ reuerentia
In contemptum cederet turbæ,
Neminem è se ausus repellere,
Omnes studuit declinare.
Auditores suos
Non numerat bonus orator, sed ponderat.
Sat illi magna concio Piscatore duodecim,
In quibus tamen
Omnes mundi Tribus erudiat.
Sublimia loquuturus
Parem argumento Cathedram exigens
In ipsam Thabor summitatem ascendit.
Mo-

Monet aduenas locus
Ne quid humile ſapiant,
Situs vero ne quid inſtabile
Soli ſine fragore profluunt
Diuinæ torrentes ſapientiæ;
Vel cum ab originis ſuæ ſublimitate labuntur
Imitantur ſoni moderatione ſilentium.
Paripateticus Chriſtus non eſt,
Nec philoſophia eius ambulatoria;
Diſciplina quietis traditur à ſedente ſedentibus
Nec enim ea eſt de Beatitudine quæſtio,
Quæ hominibus in eam vnam intentis
Curſim, & non per otium debeat enarrari.
Vtiliori argumento dedicari non potuit,
Hæc Ortodoxi Senatus ſeſſio prima;
Par fuit ante omnia
Anathema dici vniuerſæ mundi ſapientiæ,
Et vulgatiſsimam de felicitate Hæreſim,
Oppoſito veritatis decreto damnari.
Præcipiat crudelem indolentiam Stoicus,
Indulgeat Bacchanalem licentiam Epicurus;
Beatitas eſt illa ſaxorum, beſtiarum iſta;
Et neutra Dei cadit in Theſes,
Quæ totæ ſolis pene pro miſeris ſtant.
Debent ærumnæ hoc priuilegium Chriſto,
Quod felicitatis humanæ definitio ſunt.
De illius bonitate manauit,
Quod iam non numerentur in malis.
Declamantium in illas os clauſit,
Qui pro illis ſuum aperuit.
Et ſanè par fuit æternæ ſapientiæ
Hanc deſcendendi ad homines
Occaſionem relinqui;
Vt nemo præter ipſam detegeret
Felicitatis arcanum,
Quod

Gaudet experiri potentiam in minore prodigio,
Et vt quæ ageret ſupra naturæ ordinem,
Eo ſcires omnia tendere;
Vt Sacramento ſuo fidem omnem aſtrueret,
Credibile illud facere,
Vel in primo conatus eſt ſigno.
Differ, Architricline,
In conuiuium Auguſtius admirationem.
Vbi Vitem,
Cuius nos Palmites ſumus, agnoueris,
Mirari deſines
Tam ſapidum ab illa vinum veniſſe.

ELOGIVM XXI.

In Monte Diſcipulos erudit ad ſublimia.
Matt. cap. 5.

Vulgare dogma ne crederes,
Quod enodandum mundi magiſter aſſumit,
Promiſcuæ multitudini ſidere illud recuſat.
Ne tamen Doctrinæ reuerentia
In contemptum cederet turbæ,
Neminem è ſe auſus repellere,
Omnes ſtuduit declinare.
Auditores ſuos
Non numerat bonus orator, ſed ponderat.
Sat illi magna concio Piſcatore duodecim,
In quibus tamen
Omnes mundi Tribus erudiat.
Sublimia loquuturus
Parem argumento Cathedram exigens
In ipſam Thabor ſummitatem aſcendit.
Mo-

Monet aduenas locus
Ne quid humile ſapiant,
Situs vero ne quid inſtabile
Soli ſine fragore profluunt
Diuinæ torrentes ſapientiæ;
Vel cum ab originis ſuæ ſublimitate labuntur
Imitantur ſoni moderatione ſilentium.
Paripateticus Chriſtus non eſt,
Nec philoſophia eius ambulatoria;
Diſciplina quietis traditur à ſedente ſedentibus
Nec enim ea eſt de Beatitudine quæſtio,
Quæ hominibus in eam vnam intentis
Curſim, & non per otium debeat enarrari.
Vtiliori argumento dedicari non potuit,
Hæc Ortodoxi Senatus ſeſſio prima;
Par fuit ante omnia
Anathema dici vniuerſæ mundi ſapientiæ,
Et vulgatiſsimam de felicitate Hæreſim,
Oppoſito veritatis decreto damnari.
Præcipiat crudelem indolentiam Stoicus,
Indulgeat Bacchanalem licentiam Epicurus;
Beatitas eſt illa ſaxorum, beſtiarum iſta;
Et neutra Dei cadit in Theſes,
Quæ totæ ſolis pene pro miſeris ſtant.
Debent ærumnæ hoc priuilegium Chriſto,
Quod felicitatis humanæ definitio ſunt.
De illius bonitate manauit,
Quod iam non numerentur in malis.
Declamantium in illas os clauſit,
Qui pro illis ſuum aperuit.
Et ſanè par fuit æternæ ſapientiæ
Hanc deſcendendi ad homines
Occaſionem relinqui,
Vt nemo præter ipſam detegeret
Felicitatis arcanum,

Quod

Quod ne diuinaret quandoque Græcia,
Ibi sepultum,
Vbi illud quæsisse crederetur Amentia.
Bonus præceptor
Descripsit sua in Doctrina se totum:
Seu egeat, seu lugeat, seu occumbat,
In tuto posuit beatitudinem suam,
Cui nihil horum officere definiuit.
Callidissima simplicitatis imitatione,
Profunda sua tegens consilia,
Ea ponit Philosophiæ nouæ Theoremata,
Quibus, vel argumento ad hominem,
Probetur Deus.

ELOGIVM XXII.

Quinque panibus totidem hominum millia pascit. *Matth.14. Marc.6. Luca 9. Io.6.*

Vide, ne iusta sint in te vrbium odia,
Quando eas, si miraculis imples,
Ciuibus vacuas.
Vbi tu fueris, ibi illico Iustitium est;
Vacat à lucro Institor, Faber à Malleo,
Et ne ipsi quidem morborum compedes,
Ægros, quo minus ad te confluant, tenent.
In Mari Galileæ Siren innoxia,
Vbi auditus semel es,
Resiliendi libertatem imminuis.
Instillas sui obliuia te sequutis,
Nec maiore fortasse prodigio,
Pascuntur tam multi sine horreo,
Quam sine sacculo, peraque trahantur.
Solus

Solus qui dare omnia potes homini,
Potes homini adimere curam sui.
Non tamen difficile cessat ventris esuries,
Vbi mentes pinguiore alimento pascuntur.
Sectatoribus tuis
Odiosam fieri Eremum non vis.
Quibus perutilem esse posse sat nosti.
Ornatus illico a te, quæ te suscipit;
Mitigas illi, & ex frequentia coeuntium
Horrorem solitudinis,
Et ex saturitate discumbentium
Ignominiam sterilitatis.
Inest tacitæ turbæ
quædam sublimitas patientiæ,
Quam inspecturus oculos eleuas
Attendis in cælo liberalitatis exempla,
Cum quæ imiteris non habeas in tellure.
Pro se non sollicitis sis ipse sollicitus;
Vnus induis curas, quas omnes exuunt,
Et illo quasi nutu luminum,
Accersis Patris è domo Pistores,
Qui nauatam olim Moysi in eremo operam,
Pari solertia nauent, & tibi.
Exigis à Discipulis fidem,
Magis quam Panes;
Nec hos tamen, nec illam satis inueniens,
Quo eos post beneficium
Et minus tumidos habeas, & magis gratos,
Occasionem præsentissimam exhibes
Suam prius & palpandi penuriam,
Et fatendi.
Iuuat, non improbat Diuina Prouidentia
Studia, & conatus humanæ
Talis, ac tantus Paterfamilias
Non dedignaris

Quin-

Quinque panibus oblatis à puero
Tuum inchoare conuiuium.
Quia nos vsque in delicias amas,
Post panem superaddis opsonium.
Peregrinum illud esse non vis, sed parabile,
Quale collectam è triuijs decuit turbam.
Edulijs tuis semper intendis
Famem non tam irritare, quam pascere.
Vel in ipsa redundantia
Memor es parsimoniæ,
Qui persuasum Mundo volueras
Liguriendis Patrimonijs nata fercula,
Inuenta gulæ esse, non dona tua.
Regem te saturi ambiunt; acquiesce:
Recusare onus hoc iustè non potes,
Quia & Medicus es.
Et in domo tua panis redundat.

ELOGIVM XXIII.

Tempestas sedat, & ambulat super mare.
Luc.8. Io.21. & alij.

Tenete littus, Turbę degeneres,
In societatem periculi Christus
Nisi proximos non assumit.
Superbiam tamen,
Quam ita honorifica facere possit electio
Superinducta illico formidine medicatur,
Qui è cælo descenderat cum silentio,
Semper visus ascendere cum tumultu;
Ascendit in Crucem;
Factus motus magnus in terra;
Ascen-

Ascendit in Nauiculam;
Factus motus idem in mari;
Adeo in mundo
Nullus vnquam fit ascensus cum quiete.
Vero sopito Æolo excitantur procaces auræ;
Bacchanali licentia
Puntum per inane trahentes,
Aperiunt vbiq; Erebum, claudunt Cęlum:
Diuinissimorum ex quo reuereri non habet
Oculorum censuram;
Omnis immemor Natura modestiæ
In antiquum rapitur Chaos.
Timidas mentes
Plus terret pręsens periculum,
Quam recreet pręsens Deus.
Reuerentiam omnem excutit metus.
Naufragatur ligno nondum fracto fiducia,
Donec illam quasi laruam dormientis exueret,
Qui illa securitate soporis
Erudire suos intenderat, non turbare.
Trepidis exprobrat,
Quam clausis oculis viderat, exiguam fidem.
Excitatus somnum imperat mari,
Ventis silentium;
Animorum motibus, fluctuumque
Compositis
In vtrisque parem procellę
Tranquillitatem inducit.
Modicæ plane fidei homines,
Qui Deum suum non plures quam duos
Habere oculos crederent,
Quibus sopitis
Agere vltra excubias Mundo non posset:
Terrebantur vnde hilarari debuerant,
Cum esset illa ex Dei sui præsentia
Vn-

Vndarum exultatio, non procella:
Nobilis sarcina tumorem illum fecerat Mari;
Audebat etiam cum cælo confligere;
Cum auctori sui baiulum
Nihil iam Cælo minus haberet.
Cicuratum imperijs elementum effræne;
Suæ sæpe parum memor naturæ
Nunquam immemor seruitutis,
Se conculcantem
Patientia saxorum sustinuit.
Et adhuc non pudeat homines,
Quod maiorem Deus in vndis,
Quam in ijs fidem inuenerit?
Fluctuauit Petrus
Vbi fluctus nulli iam erant;
Quia recordatus se Petram est, mergi timuit;
Dignus infidelitatem pati,
Quam in vndas intulerat,
Dum magis attendit quid esset:
Quam cum quo esset.

ELOGIVM XXIV.

Se ipsum transfigurat in Monte.
Matth. cap. 17.

Videre Deum volentibus
Valedicendum multitudini est,
Et telluri etiam quantum licet.
Nescit Christus per plateas, & vicos
Propolam agere pulcritudinis suæ.
Daturus ex illa spectaculum
Habet delectum in testibus,

Nec

Nec alibi ſcenam aperit detracto Sipario,
Quam vbi Thabor Aſtris conterminus,
Exemptos ſolo, inſerit Cælo.
Ne Iouis quidem noſtri
Plures tribus Gratiæ ſunt,
Quæ illum in ſeceſſu quocunque ſequantur?
Licet fulminatorem non agat,
Sine Tonitrui filijs eſſe vix poteſt.
Arcanum reticendum quo ad reſurgeret
Non ſperauit poſſe tegi, ſi pluribus proderet,
Nec credi, ſi paucioribus.
Induit in Epiphania ſua
Vrbanam veſtem Diuinitas,
Et Vrbibus à ſe negatum honorem
Amicæ ſolitudini vltro concedit.
Imbuta radijs diſcutit ſpectantium noctem;
Incluſa niuibus
Temperat propinquantium ignem.
Amori cognata cum ita rutilat,
Innocentiæ concolor dum ita candicat.
Nouus Rubus inuitat iterum Moyſem.
Adducitur legem ſuam
Ex moribus auctoris corrigere,
Et quia iam exemplaria viderat,
Spectare Prototypon.
Adeſt & Helias;
Nullius tamen Nuncius cladis.
Irarum oblitus miſerationes iam loquitur,
Et humanis placatus exceſſibus
Solum diſſerit de Diuino.
Inter mitem, & ſeueram animam medius;
Male deliberare non poteſt.
Habet hinc vnde accendatur ad pœnam,
Illinc vnde incitetur ad veniam.
Petri oculos ſpectaculum hilarat,
Non

Non item aures colloquium.
Odiosa de excessu mentio,
Vbi tam beata statio est.
Decernens alijs tabernaculum,
Oblitus est sui,
Nisi suum credidit, quod Christo cessisset.
Arguitur tamen nescisse quid diceret,
Qui inde disponeretur ad requiem,
Vnde Deus
Accendere illum intenderat ad laborem.
Iniurius bono, quod ad tres solum arctaret,
Diuturniorem voluptatis vsuram non meruit
Cuius in partem
Relictos in Montis radice socios
Non vocaret.
Attonitis noua oritur in nube serenitas,
Et bono contentis
Præcipitur in meliora progressus.
Datur axioma de Cælo
Audiri Christum vtilius, quam spectari.
Asportat omnes importunus fragor delicias,
Experiuntur vel in ipsis oblectamentis,
Quæ à Deo sunt,
Euanescere quoque omnia, præter auctorem.

ELOGIVM XXV.

Magdalenæ amores honeſtat dum facit ſuos.
Luc. cap. 7.

Parce ſumptibus, Phariſæe;
In Conuiuio tuo Chriſtus
Paſcendus eſt dape non tua;
Prouidit ille ſibi poſt ſe ſymbolum ſuum,
Et in arcanæ famis ſolatium,
Nobilem de venatione ſua feram adduxit.
Aſſueta inſidiari hominibus fœmina,
Inſidias nectit & Deo,
Ne ſedentis iudicia toleret
Occupat recumbentem,
Et huiuſcemodi violentiæ auidum
Capillis irretiens,
Licet ſe apud illum non depoſuerit,
Quia tamen ſeruator omnium eſt,
Repetit ab illo ſe perditam
Conſcia graueolentiæ Spiritus ſui,
Non auſa ſine antidoto lectiſsimi odoris
Accedere,
Adhuc procul à Dei naribus retro ſe ſiſtit,
Phaleras, & fucos exoſa
Iam diſcipula veritatis,
Nullo vltra cultu corporis diſsimulans
Maculas mentis,
Liberam ſe à Nugarum ſeruitio
Soluta vinculis profitetur in Coma.
Contemplata quid fecit,
Renuit moderari quid faciat.
Vltra confeſſa ſe ſauciam,
Quæ cum vnguentis properaret ad Medicum
Pia quærit impudentia ſanitatem.

Vt

Vt accipiat gaudia
Felici commutatione dat lacrimas,
Et Agricultura Sanctorum,
Plantas à quibus fructum salutis decerperet
Eliquato per oculos irrigat corde.
Quæ diu male ambulauerat,
Vestigia recta doceri.
Sanctis quærit à pedibus
Silentio explicans plura,
Quam voce potuisset,
Fletus, & oscula
Fidos affectus sui habet interpretes.
Amores Magdalena non exuit,
Sed mutauit.
Seu de Virginibus vna non esset,
Sumpsit tamen oleum secum,
Et ne excludi posset à nuptijs,
Sese sponsi pedibus alligauit.
Miratur Phariseus venientis audaciam,
Magis tamen indulgentiam admittentis.
Serio tamen per parabolam Monitus discit,
Exemplum quod improbasset,
Sibi ad mutationem propositum,
Non ad censuram.
In pace dimittitur,
Quæ se ipsa triumphata
Iam non haberet hostem quem vinceret.
Audire à Christo qui vis,
Quo eum situ alloquaris attende.
Habet & ille aures in pedibus.
Cælestis creditor
Totum debitum charitate compensat,
Et ad incrementum totius fœnoris,
Amoris solius exigit, & requirit vsuram.

ELO-

ELOGIVM XXVI.

Samaritanæ ſalutis Fontes aperit.
Ioann. cap. 4.

Venationem Hominum
Vt omnium laborioſiſsimam ſcires,
In ea ipſemet fatigatus eſt Deus.
A popularibus in Alienigenas migrans,
Quia Charitati ſuæ violentum erat hoc iter,
Ingentes in eo vires attriuit.
Ferenti ſemper ſecum ardores ſuos,
Hora omnis quaſi ſexta eſt, & meridies.
Alieno pudori magis conſultum volens,
Quam famæ ſuæ,
Arcana Mulieri ſcelera detecturus,
Captata emendi cibi occaſione
Teſtes omnes amouit.
Sitis ſolatium non ab Hydria;
Sed ab anima haurietis expectans.
Rogat hauſtam aquæ,
Pro quo det fluuium Gratiæ.
Non impetrat tamen à fœmina.
Quæ in ſupplice ſuo
Originem magis,
Quam neceſsitatem attendit.
Miratur quod à Samarite patet Iudeus;
Quanto mirari iſtius licuit, quod & Deus?
Excuſat ignorantiam,
Qui potuiſſet Inurbanitatem arguere.
Detegit quam non ſit indigus,
Quam nec auarus aquarum;
Sepultus in puteo,
Suas per ſe ſalientes opponit,
Et ex habendi facilitate,

Earum

Earum excitans ſitim,
An illa rogatura ſit vertit in dubium,
Non item an ipſe daturus.
Cum muliere notæ intemperantiæ,
Vtpote quę quinque iam viros habuiſſet,
Diuturna Chriſtus colloquia,
Quantumlibet de ſalute non miſcet.
Volentem nectere verba verbis
Vt ſine nota poſsit audiri
Iubet virum vocare.
Confeſſa ſe viduam,
Celare ſtuduit male nuptam.
At ſuamet reſponſione conuicta,
Arguit ex Hiſtoriæ narratione Prophetam.
Mauult alij eam laudem accedere,
Quod diuinare arcana potuerit,
Quam eam ignominiam ſibi,
Quod neſcierit ſua probra celare.
Refugit illico
A ſui cognitione noxius animus,
Transferendo quæſtionem opitulatur pudori,
Illi tamen adhuc inhærent aculei ſalutares,
Quos Hydria relicta fert ſecum.
Telo ſuo ſauciam ſagax venator non deſerit;
Credi poſsit abeuntem ſequutus,
Adeo iam non eſt, vbi eſt.
Attentio illi omnis ad concionem mulieris,
Quæ pro vno viro,
Totam iam ad illum Samariam conuocat.
Communes faſtidit cibos,
Qui proprios iam haberet.
Coquis ſuis gulæ ſuæ genium proditurus,
Compertum vult apud eos
Nunquam epulari ſe lautius,
Quam cum peccata comederit.

ELO-

ELOGIVM XXVII.

Patrocinatur adulteræ.
Ioann. cap. 8.

Quam bene Diuinitatis imbutus es viribus,
Qui pernox, & perdius
Nullas laboris inducias pati potes?
Oliueti vigilias templi lites excipiunt,
Et quocunque perrexeris,
Tu curæ vel præueniunt, vel ſequuntur.
Miraculo tamen impotentis nequitiæ,
Tibi par propemodum inuentus excubitor.
Quantumlibet diluculo in templum veneris,
Eo vix es ante calumniatorem ingreſſus.
Cauillandi pruritus
Somnolentiæ remedium eſt.
Excitatore Gallo non indiget,
Quem in craſtinum opificia liuoris expectant.
Ieiunantis Phariſei matutina ientacula,
Ex famæ tuæ morſibus ſunt.
Vnde te Reum faciat, iudicem eligit.
Conſulit de Adulteræ pæna,
Vt te aut pietati iniurium probet aut legi.
Miraris violatæ fidei zelum in perfidis,
Indignaris corrigi vitia
Maiore piaculo, quam patrentur,
Et in foro Veritatis
Tantam in eſſe dolis audaciam,
Vt agere etiam accuſatores non dubitent,
Quam ſceleratos eos eſſe par fuit,
Quibus oppoſita videri prope innocens
Potuit
Tam mala Mulier?
Non is es tu,

Qui Maiorem dissimules improbitatem,
Vt omne mox in minorem euomas virus.
Terres artibus suis scribas,
Et subducens è rationario tuo
Cuiusque debita,
Retrahis vniuersos ab alienæ pœnæ studio,
Metu suæ.
In Dei digito hæc quoque dæmonia eijcis.
Spectatus is efficit,
Vt ad Nequitiæ diruenda sacraria,
Tota tibi manu opus non sit.
Iactantibus assidue pœnam Balthassaris,
Omen tristissimum Deus scribens.
Indigitantem peculiaria
Singulis in Erebo parata supplicia,
Sibi pessime conscij diu non ferunt.
Nisi suspicari quis malit,
Obijcere illum in terra
Cuique puluerem suum;
Vnde ante alios læsi Senes,
Quorum proprior cineribus flamma est.
Scribit Deus quoque læsus in Marmore;
Inde in illius hostibus tantus timor.
Eodem quo leges alias extrauerat digito,
Eam nunc, item in lapidibus, imprimit,
Qua nemo in posterum inferat alteri,
Quod non vult sibi.
In foro Christi præiudicium nullum est,
Ab alijs fuisse damnatum.
Amotis accusatoribus.
Abit illico seueritas iudicis
In sollicitudinem Patris;
Quandiu possunt prodesse monita
Ne putate, Mortales,
Posse Deum intentare supplicia.

ELO-

ELOGIVM XXVIII.

Zaccheum vocat.
Lucæ 19.

Quid tibi, mi Samaritane cum Ierichọ?
Vt video,
Eo adhuc ab Hierusalem descendentes
Opportunus Fideiussor expectas.
Erigere qui laspa venisti,
Vbi senseris ruinam accurris.
Quam olim vrbem
Sacerdotum tubæ deiecerant
Studes clamore piæ prædicationis attolere.
Thesauros pollicitus
Auaros excitare cæpisti;
Publicanis innotuit
Magnum lucrum esse te sequi;
Eorum primus
A fulgore auri iam anhelat ad tuum.
Videri tamen turba te prohibet
Quantumlibet studiosissima tui;
Qui se super illam non erigat,
Tuo non hilaretur aspectu.
Homini diminuto
Sublimitas suppletur à ligno.
Fit illi Arbor primus gradus in cœlum;
In ea te Venatorem expectat,
Prandio tuo debita volucris,
Si tamen ante fuerit deplumata.
Qui cæteros non æquauerat corpore,
Iam supra ceteros eminens fide,
Arborem fatuam
Cælestis sapientiæ Cathedram fecit.
Pusillus in oculis suis homo,

Ad ſe illico traxit oculos Dei,
Iubetur feſtinans deſcendere
Qui ſuo adhuc prægrauatus affectu
In ſublimi ruinæ proximus ſtaret.
Iubetur & parare conuiuium Chriſto,
Cui crepundijs fidei ſuæ
Diem ſolemnem feciſſet.
Meritus beneficium,
Quod tanta cum hilaritate ſuſcipiens
Videretur agnoſcere,
Diuitias habet iam ad largitatis materiam,
Non ad incendium cupiditatis.
Domini ſalus totam redundat in Domum;
Conſalutatur filijs Abrahæ,
Qui & hoſpes Trinitatis extiterit,
Et Vnigenitum cordis ſui deſiderium
Immolarit.
Epulatur Chriſtus
Lautius in Zacchei mente, quam ſigmate;
De fraudatore pecuniæ
Sibi diſtributorem Gratiæ deſtinat.
Adimit homini vitium,
Relinquit genium;
Quæſtum non perdit Publicanus iſte,
Sed mutat.
Telonium magis ſuſcipit, quam relinquit,
Vt manſura Deo,
Non homini peritura conquirat,
Ex quo credidit ſe poſt mortem victurum,
Illico bonorum dimidium prouidus
Futuram tranſmiſit ad vitam.
Ne metiare, qui ſapis,
Hoc à Zachei ſtatura miraculum.
Quod eſt vitam reddere mortuo,
Hoc dare largitatem Auaro.

ELO-

ELOGIVM XXIX.

Cananeæ filiam curat.
Matth. 15. Marc. 7.

Itane sunt Emporia institore te digna
Sidon, & Tyrus
Vt ibi quoque
Mercaturam exerceas animorum?
Fallit spes tuas
Destituta iam cæli bonis Iudea;
Inutiles experiris cum illa contractus;
Aliò transferendæ salutis Nundinæ
Vbi tuæ auaritia charitatis
Lucro pleniore pinguescat.
Ethnicorum in finibus Hæbreum præmones
Meditari ab illo te fugam.
Qui tamen post cætera,
Sensum quoque Iusti doloris amiserit
Omnia tecum
Asportaturum te bona non luget.
Cananeo nequior male circumcisus Apella
Amisit omne ius terræ suæ.
Restituitur in integrum
Qui fugatus incola fuerat;
Cessauit eijciendi ratio deprauationis periculum
Potest Alienigena Iudeum corrigere,
Deprauare se deteriorem non potest.
Tuto igitur fines suos
Transiliat Syrophænissa,
Ex quo, tu quoque in ditione gentium es,
Habent tua iura omnia, qui te habent.
Diuinitatis vestigia
Subodorata est Canis sagax;
Ne spera latebris venatricem eludere;

Vbicunque te senserit,
Nobilem prædam clamore deteget,
Si vi tenere non speret.
Acclinata pedibus tuis,
Lambit blanditijs linguæ te totum;
Nec curat interim morsus tuos,
Quia Agni sunt.
Vis seuerus, & asper videri,
Sed (pace tua dixerim) nescis.
Repulsam qui patitur,
Non ita cruciatur, ac tu, qui das
Mærore ipso negando
Alis fiduciam obtinendi.
Agit Sophistam optimum dolor;
Includit tibi vocem vis argumenti;
Vrgent responsionem discipuli,
Quam nec dare præceptor potes.
Si Iudex es;
Vides teneri te plectere Dœmonem
Occupantem non sua;
Si Deus; incumbere tibi tui curam operis,
Si vtrumque,
Deberi à te præmium Charitati,
Quæ beneficium suum reputet,
Quod alteri dederis.
Extorquet tibi violentia orationis assensum,
Victus das manus,
Et quasi à te pœnam dilationis exigeres,
Plura postulatis indulges
Vnica tibi exclamandi causa,
Multiplex nobis.
Tu miraris
Potuisse tam constanter fœminam petere,
Nos te tam diu potuisse negare.
Et plane iustior admiratio nostra,
Quam

Quam tuam;
Miseris, quandiu non habent,
Patere natura est,
Non item tibi
Statim ac rogaris non dare.

ELOGIVM XXX.

Centurionem per seruum lucratur.
Matth. 8. Luc. 7.

Accurrite ad Christi Ducis stipendia
Pugnaces animæ,
Inferenda vis cœlo, violentis est opus.
Authoratur in nouam expeditionem
Centurio,
Cuius fides æque Cæsaris,
Ac Dei castris probata,
Imperatoris vtriusque
(Rara felicitate) occupauit affectus.
Romanæ militiæ
Vna hæc iam supererat
Experientia fortitudinis,
Vt quando deerat iam Prope terra,
Quam vinceret,
Ipsum Empyreum expugnaret.
Nobilis Aduena,
Et origine sua dignus, & fine,
Ferens legem in Moribus,
Quam Iudeus
Solis iam in lapidibus asseruaret,
Liberalia omnia nactus in Seruo,
Amat in illo plus aliquid,

Quam commoda sua;
Vnde redditum ex Paralysi inutilem,
Adhuc pretio diminutum non credit.
Affini Naturæ indulget obsequia,
Quæ fortunæ dissimili non deberet;
Quem sanum exercuisset vt famulum,
Ægrotum curat vt fratrem,
Nec aliam domum patitur fieri
Ministram remedij,
Quam quæ fuerat causa morbi.
Qui seruum bonum ex raritate æstimat,
Vilem illum habere non potest.
Supellectilis tam prætiosæ iacturam
Studet industria quacunque redimere.
Mendicat apud Christum patrocinia,
De quo plura iam crederet, quam audisset;
In eo vno non felix,
Quod ad hoc munus Seniores illos adhibeat,
Quibus non aliud inerat meritum,
Quam Ætatis.
Accipitur
Ab humanissima Diuinitate legatio,
Ac si diu foret optata.
Vix vocatus inuitantes iam præit,
Doctores tumidos nil tale suspicantes
Trahens in Scolam,
In qua legitimam colendi Dei rationem,
Ethnico discerent Præceptore.
Legatos expectare non potest
Amor impatiens;
Venit qui miserat,
Acturus per se causam suam;
Ingerit violentiam precibus;
Et duritiem,
Si quæ inesse tantæ lenitati potuerat,
Vel

Vel ardore fidei eliquat,
Vel pondere demissionis arietat,
Stupet Christus armorum suorum peritiam
In Milite nondum suo;
Amare Romam in Ciue incipit,
Et quod tales in ea nascerentur,
Æternam Regno suo destinat sedem.
Salutem quam rogabatur dat seruo,
Et quam non rogabatur dat Domino,
Affinem Charitati suæ curam
Sine laude non præterit.
Exprobrat Popularibus
In maiori euidentia minorem fidem;
Constare volens hominibus
Nullius illum magnifacere gentis,
Qui præ nobiliori indole
Suum quoque contemneret.

ELOGIVM XXXI.

Non habenti hominem ad piscinam occurrit.

Qui transigitur inter miseros dies
Ille Christo est dies Festus.
Sabbatum eius nunquam ex sui,
Semper ex alieni laboris desitione definias.
Pecuariæ Piscinæ sub porticu,
Ab infelicibus Academicis
Philosophiam doloris exquirens,
Pacatissima vultus serenitate.
Desiderium minuit expetitæ procellæ.
Miseratus in ægritudinibus corporum,

Infortunium multiplex animorum;
In vno Nosocomio
Mundum vniuersum inspiciens
Adhuc languores solertiæ Magistros
Non abolet,
Qui non amat causas morborum,
Morborum non semper odit effectus.
Gaudet inde excitari hominem,
Vnde torquetur,
Et quod est vinculum membris
Fieri mentibus libertatem.
Ne contemnantur remedia, si redundent,
Salutaris naufragij
Opportunitatem habentibus
De suo Panario pharmaca non ministrat.
Superuacaneam nulli vnquam operam
Collocans,
Ibi dumtaxat suam relinquit,
Vbi aliam non inuenit.
Quæ pro derelicto habentur,
Peculiarius diligit, quia solus.
Non habuisse hominem,
Necessitas Deo est accurrendi.
Annosa sane calamitas
Medico minore non eguit.
Abit & ipsa in consuetudinem patientia,
Imo vero etiam in naturam.
Malis suis qui diu conuixerit,
Ea si minus amare incipit, cessat odisse.
Quare non sine causa,
Trigesimum octauum annum decumbens,
Iam non an posit conualescere quæritur.
Sed rogatur an velit.
Vecordiæ suę conscius,
Tacitus tolerat

In-

Interrogationis huius iniuriam,
Videre & ipse incipit luce auctus
Quod mala homini eueniant,
Vitium esse Naturæ,
Quod vero non habeant, voluntatis.
Qui det beneficia nunquam deest;
Deest ergo solum qui exigat.
Liberalitas exempta legibus Parsimoniæ,
Sollicitat ipsa per se supplices suos.
Effusura se etiam in non rogantes,
Nisi reputaret iniuriam
Quidquid confertur inuito.
Exprimitur vox desiderij, & eam illico
Sequitur
Vox salutis.
Valet, ac prope volat, qui voluit,
Et qui ne se quidem ferre potuerat,
Fert Grabatum.
Exoneratus morbo, oneratur beneficio.
Secum iubetur assumere
Vtriusque memoriam,
Indignante Iudeo,
Cui operarius salutis, non item iniquitatis
Violator Sabbati est.
Habe tibi ferias tuas, perfida natio,
Quæ seueriores sint hominibus, quam Ascellis
Deo, & sapientibus,
Qua die non licet benefacere
Nec licet viuere,

ELOGIVM XXXII.

Hæmorrhoissam afluxu Sanguinis curat.
Matth. 9. Marc. 5. Luc. 8.

Desperatis in rebus fit Magistra necessitas,
Dat sæpe salutare consilium vis doloris;
Multi Medicinam non inuenisse
Remedium fuit.
Immunda morbi sui sordibus fœmina,
Annum iam duodecimum fatigans Hipocratem,
Secundo Crumenas exhausta sanguine.
Venas primo,
Pro Medicina mortem expectat.
Artis non adiuta præsidijs,
Naturæ viribus destituta,
Inde Rea, vnde misera
Turpi luit exilio fortunæ suæ crimen,
Infelix,
Seu quod se ipsam non potest deserere,
Seu quod non sufficit tolerare.
Fit illi salutis occasio viator Deus.
Quem adire prohibebatur in templo,
Inuentum in itinere
Pia fraude circumuenit,
Habet calamitatis suæ prima solatia
Tantæ lenitatis aspectum
Credit passurum se tangi,
Qui se pateretur & opprimi.
Verecundi tamen conscia vlceris
Nolens doloris remedium, cum pudoris
Iniuria,
Studet facere occultum de publico,
De turba secretum,
Retro se sistens,

Ac si

Ac ſi non habuiſſet etiam retro oculos Deus,
Emens ſupplicis reuerentia beneficium,
Cum medicinam poſcere non auderet.
Admota fimbrijs manu furata eſt ſanitatem.
Nulli non vtile latrocinium,
Quod Fides imperauit, Spes fecit.
Non habuit Phariſeorum fimbrias Christus?
Tulit ille ibi remedia vulnerum,
Vbi ipſi vulnerum cauſas.
Infecerat amabili contagio
Benignitatis Genius veſtes ipſas.
Ne laciniæ quidem videri voluerant,
Illi magis ad pompam,
Quam nobis ad vtilitatem ſeruire.
Paſſus eſt à modeſtia
Similitudinem violentiæ Deus?
Tactum impreſſum in fimbria, ſenſit in corde.
Excitare alios ad idem latrocinium voluit,
Cuius artificium non paſſus eſt tegi.
Partes ſuas putet erigere fœminam,
Quæ, ſe quo ad vſque potuerat, depreſſiſſet.
Filiam vocat,
Quæ ſe bis Patrem eſſet experta.
Ad valetudinem adijcit
Alia quietis viatica,
Illum vnum illi dolorem relinquens.
Quod Medicis indigens
Eum poſtremum adijſſet,
Quem primum debuerat.
Felix,
Quæ talem ad Deum acceſſum inuenerit
Quem impedire turba non poſſet.
Nos infelices è contra,
Qui quotidie Chriſtum tangimus,
Nec curamur,

Vtpote

Vtpote ij, quibus ad remedium,
Iam non Christus deest, sed fides.

ELOGIVM XXXIII.

E decem Leprosis nouem experitur ingratos.
Luc. cap. 17.

Alit calamitas reuerentiam Dei,
Et Ærumnosi modestiam
Felix nullus exæquet.
Supplices vt multos Christus habuerit,
Nullos leprosis pares inuenit.
Ne salutem minus mererentur audacia,
Stetere, quasi parati ad omnia,
Sed à longe.
Accessum, quem suadebat
Opinio de Clementia Medici,
Dissuasit pudor ex conscientia morbi.
A desiderij vehementia clamore respirant,
Et demittentes animum,
Vocem attollunt.
Nulla tamen conatus huius necessitas,
Vbi qui rogatur is est,
Ad cuius aures illico venit
Quidquid secum, stans item à longe
Publicanus obmurmurat.
Magistri titulum non recusat à miseris,
Qui se ad talium eruditionem,
Aperuisse meminerat in Bethleem
Scholam nouam.
Ipsamet dona sua
Deberi Sacerdotibus volens,

Non

Non contemnentis, ſed venerantis affectu
Immundas ad eos victimas legat.
Præfeſtinato diſceſſu
Sacroſanctæ Dignitatis conſpectum
Reuerita lepra declinat.
Facilis Chriſto miſeratio erga leproſos,
Quorum quaſi vnus ſit quandoque futurus.
Beneficentiæ illius amabilis impatientia,
Semel promiſſa differre vix tolerat.
Dandi velocitate præueniens
Euntum greſſus,
Deſtinata iter abſoluentibus præmia,
Vix inchoantibus elargitur.
Per obedientiæ veneficia
Retrocedunt noui Æſones in iuuentam;
Squammis edacibus libera pellis.
Refloreſcit Vere decoro.
Quærunt iam cicatrices, non vulnera,
Et neutris inuentis hærent incerti
Cui de tam multis affectibus primas doneut.
Euaneſcit tamen, (Proh Pudor,)
Vna cum Morbo memoria beneficij.
Mundities acquiſita corporibus,
Ingerit mentibus nouas ſordes.
Donari valetudine
Primum illius fructum agnoſcunt,
Quod iam poſſint Medicum fugere,
Mundo magis odibiles cum ingrati,
Quam antea cum Leproſi.
Vnicum Alienigenam
Populare Iudeorum malum non inficit
Nouem abeuntibus in perniciem,
Reddit Decimus in ſalutem.
Auctoris adoratione
Probat quam magni fecerit donum,

Et rogatus de ſocijs
Ingens de illis creat
Sua taciturnitate conuicium.
Et miraris, mi Ieſu,
Mores hos tanquam nouos?
Mirari magis debueras ſi redirent.
Ingratitudo inter homines
Nihil habet iam nouum;
Gratitudo, ſi qua ſit,
Ea iure monſtri locum obtineat.

ELOGIVM XXXIV.

Cæco nato nouam aperit diem.
Ioann. cap. 9.

Quidni miſeris ſæpe Chriſtus occurrat,
Si Chriſtus miſeros ſemper quærit?
Neſcit illos præterire præteriens;
Seu videatur, ſeu videat,
Omni ſe ipſum prodigit via.
Ne homo iam floccipendat hominem,
Impendit Deus Mendico,
Vel in die quietis ſuæ publicam ſeruitutem,
Dum creante verius,
Quam medicante manu
Inde ſuppleuit homini lumina,
Vnde hominem fecerat totum.
Operanti ſalutem noſtram,
Stat pro Sabbato omnis nobis vtilis Dies;
Quiſquis calamitoſis labor impenditur,
Summa illi ceſſatio eſt,
Licet videri non appetat,

Adhuc

Adhuc pati cæcitatem non poteſt,
Quæ in tanta copia lucis
Nimis accidat importuna.
Obſiſtit ſalutari collyrio contumax malum;
Vbi cætera ſolis pulſa ſunt nutibus,
Hoc poſt linimentum,
Etiam lotionem expectat.
Nimirum difficile coæterna non ſunt;
Quæ fuerint vnicuique coæua.
Atqui ſi ſuum Deus lutum retractet,
Plus poteſt tamdem corrigere,
Quam Natura delinquere.
Sancti roris gutta
Baptizat oculos peccatores;
Aperit venia, quos culpa non clauſerat;
Accenduntur ab aquis lumina,
Quibus ſolent extingui;
Emitur obſequio gratuitum
Beneficium,
Licet cæca obedientia fuerit,
Certo itinere cæcum deduxit ad lucem.
Fidem vix inuenit miraculi magnitudo,
Dubitat Sophiſta peſſimus Liuor,
An fieri potuerit, quod factum videt.
Triſtatur nequitia creſcere
Oculatos turpitudinis ſuæ teſtes;
Quem mendacem non poteſt facere;
A Synagoga facit extorrem.
Nouum à Deo beneficium
Noua hominum iniuria prouocat.
Mentem ſine luce non deſerit,
Qui amouit à corpore cæcitatem.
Detegit illi etiam Solem ſuum,
Cuius ſe ferendis imparem radijs profitens,
Coram illo victus proſternitur.

Qui

Qui sedes mendicus in tenebris,
Quo itinere venias ad lucem, attende.
Nihil æque illuminat hominem,
Ac si assidue ferat in oculis lutum suum.

ELOGIVM XXXV.

Surdus facit audire, & multos loqui.
Matth. cap. 7. & 9.

Agnosco versipellis ingenium Aspidis.
A voce incantantis Sapientię aures obturas.
Verbo quid magis inimicum opponeres
Surditate?
Factus in Dei odium de Lucifero Vesperugo
Eripis oculos quibus iam Solem non potes,
Et ibi tantum securum te sciens,
Vbi audiendum non sit IESV nomen,
Vocis vnius odio sonum omnem excludis.
Ita, ne mors
Per quas olim fenestras intrauit,
Per easdem & exeat,
Sensus singulos durus excubitor obsedisti.
In vno tamen Dei digito
Totam eiusdem senties manum.
Seras omnes Clauis Dauid aperiet,
Et procellarum Spiritus
Tenuem coactus in spumam,
Silentium, quod alijs feceras, tolerabis.
Sit tantum in Contribulibus Charitas,
Quæ non loquentis agat interpretem;
Fiet muto copia Verbi
Et soluta vinculis lingua

Re-

Rectis ligatos legibus exultabit in ſonos.
Excipiendis turbæ tumultibus,
Ne quis factas aures putaret,
Surdum Chriſtus,
Niſi à turba ſeductum non ſanat.
Quo verba venire non poterant,
Manum inijciens,
Digito pro terebra vſus
In cor vſque deſcendit,
Et ſuæ linimento Saliuæ
Inſulſis ſermonibus parat antidotum.
Reparaturus lubricas facultates,
Cum quibus homo tam malus eſt,
Sine quibus tam miſer,
Quod à cælo tam multos excluderent,
Cœlum ipſum optimæ mentis ſuæ conſcium
Intuitu conteſtatus ingemuit.
Doluit enimuero exigi à ſe beneficia,
Quæ maiori ſæpe beneficio negarentur,
Et inuitus linguam ſoluere viſus à vinculis,
Quæ ſoluta vix vllis bene regatur habenis.
Natalitia nouæ facundiæ
Acclamationibus celebrantur.
Vſu vocis conceſſo
Fruſtra iam ſilentium imperat,
Qui vel vbi laudari ſe prohibet,
Obedientiam Plebs hilarata detrectat;
Dei vota metitur ex ſuis,
Honeſta perire credens facinora,
Cum tacentur.
Pace tamen tantæ modeſtiæ,
Æquiſſima fuit admiratio poteſtatis,
Quæ ſingularis in illo
Quacunque excipi acclamatione
Non debuit.

Di-

Diſcipulis, quia ſolum Magiſtri nomen
Tota curationum ars fuit,
Cum illud fruſtra ſurdis occinerent,
Surdis beneficos eſſe non licuit.
Quod ſuorum tamen detraheretur potentiæ
Detractum reputans ſuæ,
Adducentem ad ſe filium non curatum ab ijs,
Præter morem patientiæ ſuæ
Subiratus excepit.
Morbos cauete, Mortales,
Quorum tam rara, quam difficilis curatio eſt.
Amica Dæmoni Statio Auris, & lingua;
Has ſi ceſſeritis,
Ad eum expellendum
Iam non verba ſufficiant,
Ipſis Dei manibus opus eſt.

ELOGIVM XXXVI.

Filium viduæ ſuſcitat.

Luc. cap. 7.

Ligaſti verbis tuis Populos
Hercules Paleſtinus,
Catenati per aures poſt te trahuntur.
Theatrum circumductile factus es Mundo;
Deſerere te neſciunt auidi ſpectatores,
Quibus identidem aperis,
In nouo miraculo nouam ſcenam.
Orchæſtra Diuinitatis vt es,
In qua ſub perſona triplici
Idem ſemper ſe Deus actor exercet,
Vel

Vel cum terrueris homines, adhuc trahes.
Quamdiu tantus Roſcius egeris,
Concionem, quam fatigare non potes
Fugare ne ſpera.
Mortuis ipſis excitaſti deſiderium tui;
Qui venire ad te minus poſſunt, feruntur.
Occurrit tibi extra Naim Viduæ filius,
Ex hac officij ſpecie.
Quæſiturus meritum vitæ
Facundus in ſuorum lacrimis,
Mutus in ſuis,
Rogat ſibi feretrum in Cunas conuerti.
Facit illico de nouo ſpectatore ſpectaculum
Quod in te inciderit,
Fortunam vis eſſe non caſum,
Et quia finis omnium es,
Te inuento quietem imperas.
Mariæ ſimilitudinem reuereris in Vidua,
In Vnigenito tuam
Orta miſeratio ex prænotione affinis
Miſeriæ;
Qualiter & tu
Flendus quandoque fores vidiſti;
Et quia nullum vndequaq; miſerum vis
Solatium quod erat vnicum, illico reddidiſti.
Prohibes lacrimas, & facilis obedientia eſt.
Quando earum remoues cauſam.
Sola hæc tua eſt vera forma ſolatij;
Cæteri fluxum doloris impediunt,
At fontes non ſiccant.
Mortem ſuo deiecturus è Curru
Applicas loculo manum.
Stillant tibi digiti vitam,
Et attollente te vocem,
Attollit mortuus caput.

In-

Ingens eruditio experientia mortis.
Sedet adoleſcens iam
Magiſter idoneus,
Artis Mundo tam neceſſariæ
Quam non gratæ,
Et quam per aures biberat vitam
Cæteris per verba propinat.
Orationis argumentum
Timorem in audientibus excitat,
Ipſa vero oratio admirationem,
Vtroque tamen Deus laudatur affectu,
Cum ex vno quidem conſtet
Quid poſsit dare,
Ex altero quid eripere.
Oblita ſe Viduam eſt,
Quę filio ſuo videt
Superfuiſſe te Patrem;
Cæpit illum tibi ſecundo debere,
Quem à te bis acceperat.
Quamquam olim illum commodaueras,
Nunc dediſti.
Exigere potes, mi IESV,
Hilaritatem ab ægris quam vis.
Qui ſolus das
Eam ipſam, quam iubes.

ELOGIVM XXXVII.

Archiſynagogi filia in vitam reuocat.
Matth. 9. Marc. 5. Luca 8.

Synagogæ caput
Ad Chriſti pedes abijcitur.
Et à Chriſto ſibi male ominetur exitium
Synagoga?
Iayro initium vitæ, mors filiæ.
Iam non Princeps, quia totus Pater,
Calamitatis ſuæ memor,
Dignitatis prorſus oblitus,
Quem felix neglexerat, adorat miſer.
In trahendis ad Deum hominibus
Omnipotentia ęrumnarum hæc eſt.
Multi perimimur beneficijs,
Beamur pœnis.
Periclitantis filiæ amor
Zelum omnem pereuntis legis excuſsit.
Nota tamen imperij genium
Vel in rogante.
Præſcribit ſummo Medico
Modum curationis;
Iubet illum ſalutem deferre
Cum poſsit mittere,
Et impoſitione manuum
Spiritum non tam reddere, quam mutare.
Peritiſsimus legis interpres
Ad artes ſuas reuocat auctorem Naturæ
Sciens ijs ſolum à digitis
Probe refici hominem,
A quibus primum eſt factus.
Miſerationum baiulus non laſſatur itinere;
Daturus beneficium

Ac-

Accepturi celeritate festinat;
Illum ipsum, quem sequitur passu,
Præit affectu;
Hæmorrhoissæ contactum
Vel ipsa sentit in fimbria;
Nolens tamen ita vni intentus videri,
Vt non adesset & alteri,
Per sanitatem Mulieris
Annum duodecimum miseræ
Probat excitationem Virginis
Annum duodecimum natæ.
Minori miraculo fidem maioris insinuans,
Sistendo fluxum sanguinis
Suadet posse & se sistere fluxum vitæ,
Extinctus nunciatur sensus omnis in filia
Et extinguitur prope Fides omnis in patre.
Accusat inutilem diligentiam,
Qui seram;
Adhuc tamen profanatam
Funeris iniuria Domum;
Expiare tanti hospitis præsentia satagit.
Non dimidiat Christus beneficia,
Quæ semel inchoauit.
Fiducia sua excitat alienam;
Somnum definit,
Quod Nuncij Mortem descripserant;
Vt tamen facile in derisionem degenerant,
Qui violenti detinentur in luctu,
Quæ de somno narrantur
Explodentur vt somnia.
Pergit Christus donis promissa firmare,
Et latentem detegere verius Spiritum,
Quam absentem reducere,
E domo quam ingreditur,
Illico & Turbam abigit, & Mœrorem.
Of-

Offenſus Poeſi illa luctuum,
De tam multis gementibus,
Solos qui vere doluerant
Solaris Parentes aggreditur.
Apprehendit Medicus Manum,
Non tam exploraturus Motum Arteriæ,
Quam daturus,
Et acquiſita alijs hilaritate,
Quam ſua gloria lætios,
Solo ſilentij ſacrificio
Coli ſe iubet muneris huius auctorem.
Adeo vel in ijs,
Quæ ſolam admirationem ſpectarent,
Suum ſemper imitationi locum aperuit.

ELOGIVM XXXVIII.

Lazarum ſororibus reddit.
Ioann. cap. 11.

Ieſum abire ne ſinite,
Qui ægritudines, & Mortem timetis.
Excubant circa nos
Diſpoſita in inſidijs mala,
Quæ quia præſente illo non audent erumpere
Captant ex illius abſentia
Opportunitates nocendi.
Retineret adhuc Bethania Lazarum,
Si non dimiſerat Chriſtum;
Digna tamen eſt,
Quæ vtrumque recuperet,
Quæ Deum ante Medicos accerſiuit.
Feſtinant Nuncij dies fugitiuos præcurrere;

Narrant ægritudinem,
Nec referunt sanitatem.
Prodit non egere se nuncijs
In amicorum periculis Christus,
Vt sit tamen infortunio locus
Nectit moras per biduum;
Vtpote cui esset in dispari gloria
Par facilitas,
Mortem vincere, ac remouere languorem,
Proficit morbus, spes deficit,
Et mortuo consepulta
Ad fœtorem vsque putrescit.
Serus adest Medicus,
Adhuc tamen etiam opportunus,
Et viuis non minus consulturus,
Quam mortuo,
Vocatus pro Lazaro
Videri diu potuit pro Maria solum.
Et Martha venisse.
Geminauit illa dilatio beneficium,
Cum ijs fidem reddiderit,
Antequam fratrem.
Otiosum neminem in comitatu patitur suo;
Inter diuinas virtutes
Humanum requirit auxilium,
Iubet tolli lapidem, spem attolli.
Illaturus vim Erebo,
Tremendi baiulam nominis
Vult secum esse Mariam.
Qui amici Mortem enuncians
Gaudere se dixerat,
Vbi eum ita miseræ redditurus est vitæ
Tota viscerum commotione turbatur.
Fiebat illa excitatio cum iniuria dormentis;
Vnde ad illam venit cum Mærore beneuolus,
Ad

Ad quam cum tripudio festinasset iratus,
Eleuatis in Cœlum oculis
Dimensus hominis lapsum ingemuit,
Et spelunca spectata
Recordatus Latrocinium Dæmonis,
Lauare voluit
Oppressi Viatoris vulnera vino suo.
Qui iam omnia iura mortis intrauerat,
Fœtet Sorori, sed nondum Deo,
Quem vnum putredo nostra
Ad miserationem sollicitat, non ad fugam.
Omnium funera in vnius spectans interitu,
Quia adhuc solum Lazarum,
Non etiam omnes mortuos suscitabat,
In semetipsum sibi iratus infremuit,
Coram omnium Iudice
Furti comperta mors sistitur,
Et redimens reddendi celeritate
Rapinæ dæmeritum,
Educit è specu
Inclusum adhuc laqueis Captiuum suum,
In Liberto Christi,
Nulla veteris seruitutis tolerantur vestigia.
Solutus suam experiri libertatem iubetur,
Et de mortuo
Nihil præter silentium retinere.
Stat pro luculenta gratiarum actione
Ipsamet muta admiratio beneficij,
Leuia loquuntur gaudia,
Ingentia stupent,
Et non iure luxeris surditatem viuentium,
Qui mortuos ita tibi attentos inuenias;

ELOGIVM XXXIX.

Ad Crucem triumphali pompa discedit.

Matth.21. Marc.11. Luc.19. Io.12.

Certa Christo de hostibus victoria est;
Ante pugnam palmas exposcit.
Mors tamen nuper in Lazaro victa,
Iustam triumpho potuit causam dare.
Auxit illi non minuit animos Crux sperata.
Propediem regnaturus in illa
Formam serui vsus exuere.
Libertatis Assertor
Ne Asinam quidem patitur alligatam teneri.
Solutam à discipulis iubet adduci,
Homines amoturus ab otio,
Cum laborum patientiam,
Ne in Iumento quidem
Sua sine merce derelinqueret.
Auelli Pullum à Matre non vult,
Ne illi quidem facturus
Ex sua hilaritate tristitiam.
Princips Pacis
Dum inter Oleas bella damnaret
Natum bellis Equum despiciens
Motioribus dicatum laboribus animal
Consecrauit
His plane mitissimus Dominus opus habuit,
Quibus nulla esset inferenda violentia,
Vt se ferrent;
Execrare suetus obsequia,
Quæ à coactis extorqueat.
In celebritate triumphi sui
Tota illi pompa parabilis,

Quia

Quia lætitia, quæ ex Deo est
Vlli vnquam modestiam non excussit.
Hominum Plausus,
Ne ideo solum ab eo neglectos crederes,
Quod eos ignorasset nunquam expertus,
Suo daturus anthoritatem contemptui,
Ita illos semel admisit,
Vt secundo non quæreret.
Notauit eorum leuitatem in frondibus.
Quas quilibet excuteret turbo.
Lætis animum commodauit, non dedit;
Ne totus hæreret in præsentibus
Futura prospiciens,
Bonus Augur excidium ex tripudio
Præsagiuit.
Seniorum perfidiæ
Innocentiam Puerorum opponens,
In honore suo beneuolentiam magis,
Quàm reuerentiam aucupatus,
Quo Frater agnosceretur,
Dauidis dici filius, quam Dei maluit.
Ab ijsdem arboribus Crucem expectans,
A quibus ramos habuisset,
Condonauit hominibus,
Quod se solis colerent frondibus.

ELOGIVM XL.

Negotiatores è templo eijcit.
Matth. 21. *Marc.* 11. *Luc.* 19.

Ingressus Hierosolymam Christus
Cuius adiret diuersorium, antequam Patris?
Non hanc traxerat vrbanitatem è cœlo,
Vt Deo debita officia
Posthaberet humanis.
Expiatio vrbis sacrilegæ,
Quam intendebat,
Inchoari nisi à templo non debuit,
Vnde & auctoritas vitijs,
Et origo solet esse virtutibus.
Non ea frons homini Deo,
Vt in aliena posset domo corrigere,
Quod necdum emendasset in sua.
Populi nequitiæ obstetrix
Auaritia Sacerdotum
Quam qui ante omnia non euerteret.
Mala in ramis rescinderet, in radice lactaret.
Abominationem in loco Sancto
Ne is quidem tolerat,
Cui ipsamet tolerantia natura est.
Cæterorum criminum Iudex,
Huius etiam lictorem agit.
Armat flagellis
Assuetam beneficijs manum,
Et indignatus ibi attolli rerum pretia,
Vbi à se omnia gratis dantur,
Vlciscitur liberalitatis iniuriam
Seueritatis exemplo.
Atqui nisi ferremus ipsi nobiscum,
Non haberet Deus vnde nos puniat.

No-

Nostris ipsi flagellamur inuentis,
Et quos funiculos patimur,
Ipsimet nobis in libertatis damna texuimus.
Tam beneuoli tamen Parentis à dextera,
Venire filijs quidpiam sinistrum non potest.
Beneficia sunt ea ipsa,
Quæ nos æstimatores pessimi
Appellamus flagella.
Horruit Veritas
Odiosam ijs vocem affligere,
Adulata dumtaxat
Aliquantulum errori nostro,
Mitigato nomine, quasi flagella vocauit.
Qui Sacerdotium
Iam nollet esse Quæsturam,
Mensas, in quibus Hirundines Pauperum,
Æternum agerent
In assiduo lucro conuiuium,
Prouidus magis, quam iratus euertit.
Domui suæ disponens mox abiturus,
Illius probat verè se Dominum,
Cuius eum Inuidi vulgauerant euersorem.
Fugat inde oues, & Boues,
Qui sacrificium concepisset Augustius.
Nauseat victimas saginatas Plebis cruore;
Minus diuites videri iam non vult
Minus pios,
Certus ibi vt plurimum
Magis abundare virtutes.
Vbi minus pecuniæ.
Non suffert latrocinium securum in Templo,
Quod cum periculo exercetur in syluis;
Nec celebrari coram se alias,
Quam Sanctarum cogitationum
Nundinas pati potest.

Martyrium auaritiæ taciti tolerant,
Quos acrius conſcientia,
Quam Chriſtus flagellat.
Indigni venia, qui fugiant redituri;
Quocunque digni ſupplicio,
Qui flagellis terra ſubtrahant, & non cauſas.

ELOGIVM XLI.

In Bethaniæ cæna vnguentis perfunditur.
Matth. 26. Marc. 14. Io. 12.

Miſeriarum illicio Chriſtus attrahitur;
Extra Cœlum
Sine calamitoſo vix cænat.
Dubitem an adfuturus Canæ nuptijs fuerit,
Niſi deſiderandum in ijs vinum præſciſſet.
Anteambulones ſuos ærumnas poſuit,
His ille præeuntibus
Libera quadam neceſſitate ſubſequitur.
Diſcumbit nunc in Bethania;
At in Leproſi domo cum mortuo.
Hæret fideiuſſori ſuo Lazarus,
Qui eo præſente
Se non fuiſſe moriturum iam ſciret.
In ſchola tumuli profeciſſe ſe probat;
A vitæ ne diuidatur authore
Illum non iam vt olim expectat,
Sed ſequitur.
Accedit in nouum cœnæ condimentum Maria;
Blanditur mortis Amatori
Innocens Aſſentatrix,
Dum Triclinium cum ſepulcro confundens,
Ser-

Seruanda mortuo munera
Viuenti exhibet.
At in Conuiuio Christi
Importuna non est mortis memoria.
Alitur inde mens pabulo suo,
Et vbi periclitari possit Sobrietas,
Ibi suadetur.
Prauum exemplum optimo odore plus potuit;
Vtroque repleta Domus est;
At illud excitauit querelas,
Non item hoc laudes
Inuenit vel in Contubernio Christi
Nimium emunctæ naris homines Pietas,
Quibus statim ac olere suauius cæpit,
Placere desijt.
Sedent non iam Conuiuæ, sed Iudices,
Et eum, qui tale fieri passus esset obsequium
In ea, quæ fecisset culpantes,
Receptissimo apud homines more
Alienam virtutem
Occasionem sui criminis faciunt.
At qui eiecerat à Maria septem Dæmonia,
Octauum hoc molestum illi esse
Non Patitur.
Ne despondete animos, Sectatores Pietatis.
Accusante Mundo
Patronus est idem ipse, qui Iudex,
Et Lucri plenum est damnum,
Iudæ displicuisse
Vnde Christo plus placeas.

ELOGIVM XLII.

A diſcipulo venditur.
Matth. 26. Marci 14. Lucæ. 22.

Semel prodiga extitit Auaritia,
Inexhauſtum vnica effuſione
Liguriuit ærarium.
Demens, quæ non minori pretio
Emeret malum ſuum;
Cæca dum non agnoſceret crimen,
Impia dum corrigeret,
Carioſus Iſcharioth,
Cui bonus vnquam eſſe potuerit,
Qui fuit vſqueadeo malus ſibi?
Mercator non melior, quam Apoſtolus,
Depeculator ſalutis ſuæ,
Vbi lucrari etiam alienam debuerat,
Quò vilius venderet Deum
Ignorantes pretium eius adiuit.
Mendaces plane filij hominum
In Stateris,
Qui Ponderatorem Spirituum
Triginta argenteis vix appendant.
Profecit per ſuos gradus impietas;
Alimenta primum pauperibus abſtulit,
Mox vero etiam Deum ſibi.
Mirari volueram
Si potuiſſet perſeuerare cum Chriſto,
Qui Pauperes non amaret.
Liberalem pietatem
Quidni ante alios auarus argueret,
In quem tota illa perfuſio declamabat;
A diſpergente, ne vltra colligeret,
A Vaſe fracto ne vltra obdureſceret

Mo-

Monebatur.
Ita malus, vt vel à bono deprauaretur
Vnguento,
Continuit dentes ab esca,
Vt interim Morderet insontem.
Quia fur erat, & latro,
Ne sua quidem reliquit conuiuio gaudia.
Tam lucri auidus, quam non capax,
Semper quid vendi,
Nunquam quid emi posset attendens
Properat vrgere facinus,
Quod mox tanquam omnium maximum
Laqueo coronaret.
Pessime de Sacerdotibus iudicans,
Qui Deum
Nisi à se emerent, non haberent,
Eorum manus oblata illis re tam sancta
Profanat.
Demens, qui Deo amisso non quæreret,
Non quid dare sibi homines possent,
Sed quid vellent,
Cum Deum non habenti
Dare quidpiam vel si velint non possint.

ELOGIVM XLIII.

Agnum cum discipulis comedit.
Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 13.

Hoc qui Cænaculum subis,
Feras & tu aquæ lagenam
In ardoris in te excitandi remedium.
Ignem omnia spirant,

Vbi assandus est Dei Agnus.
Huc imbres ipsi è Cœlo si venerint,
Flammei fient,
Agnoscit Aulæ genium Christus,
Inde se vestibus alleuat vix ingressus.
Capacitatem ne stupeas,
Si hospidem agnouisti.
Omnes odit angustias qui immensus est.
Abducturus è Mundo Mysteria,
Quæ pertransibant,
Ad Agni esum, quasi ad iter accingitur,
Peregrinari suos secum iubet in cœna,
Et festinantium in morem
Lumbis præcinctis
Habere in manibus baculos
Quasi qui hærere illos in huius vitæ
Delicijs nollet,
Sed per illas transire
In Conuiuio suo
Desiderari amara non patitur,
Sciens sine hoc condimento
Placere posse dulcia, non prodesse
Agno pascit quos ad mansuetudinem educat.
Prohibetque in eius Ossibus
Lædi Constantium,
Cuius commendationem
Ea potissimum hora
Suis perutilem sciret.
Ne Panis Angelorum
Epulis hominum fartos inueniat,
Vno contentos esse ferculo iubet.
Pinguiori eos cœna satiare distulerat,
Cuius famem per illa quasi ieiunia nutriebat
Differre nesciens post conuiuium seria,
Cui nullum pro ludicris tempus vacat,
Inge-

Ingesta proditoris mentione
Se ipsum turbat in suis.
Nunquam magis ex animo voluit
Potuisse mentiri.
Ne essent, quæ futura prædixerat,
Rabidum Canem
Intincto studet in Paropside suo pane
Placare.
His non illectum blanditijs deterret minis.
Vni intentatæ omnes deijciunt.
Naturam metuunt,
Qui certi de voluntate iam erant.
Vnus Iudas
Cum alieno cæteri trepidarent exitio,
Non inhorruit suo.
Familiari perditis dolo
Sat correxisse se crimina credidit,
Si celasset.

ELOGIVM XLIV.

Conuiuarum suorum abluit pedes.
Ioann. cap. 13.

Psycagogia Christi quæ fuerit, vt ediscas,
Quid post cęnam agat, attende.
Animum relaxat præcinctus,
Et sordes à suis abstergendo, se beat.
Adeo non fuit illi alia,
Quam de suorum vtilitate voluptas.
In Hipocausto illo suo,
Quod frigescenti mundo parascet,
Accendi sibi præsentiens

Ge-

Gehennam quamdam Amoris,
In ardoris ſolatium ad aquas accurrit.
Baptiſma Pedum
Affectis tumore capitibus applicat,
Et ijs, à quibus deſerendum ſe ſciret,
Charitatis ſuæ pedicas peroſcula inſerit.
Initiaturus ſacrificij ſui Myſtas,
Ne coactis illuc Cælitibus
Terrena redoleant,
Eos primum ab omni ignobilis elementi
Contagio expiat.
Ad nouum iter præcinctis
Præter nouum viaticum
Præparat etiam quodammodo nouos pedes:
Facturus conſuetudinem apud ſuos,
Vt quæ poſſediſſent
Ad Apoſtolorum pedes abijcerent,
Primus ante alios
Sciens quia omnia
Dederat ei Pater in manus
Omnia apud eoſdem depoſuit.
Res vſqueadeo difficilis homini
Non alterius, quam Dei
Suaderi exemplo potuerat.
Specioſi nunc plane ſint
Euangelizantium pedes,
Quando eos ille ipſe
Qui cœlos ornauit, expoſit.
Aſſueti ne manus quidem,
Cum panem manducarent abluere,
Facti nunc domeſtici Dei
Ad omnem erudiuntur Vrbanitatem.
Et Locupletum more
Per Balneum initiantur ad cœnam.
Vnus Petrus Diuinitatis Chriſti iudex

Me-

Melior,
Quam amoris
Cum in se sordes odisset
Ægre se passus est ablui,
Non quia posset ab alio,
Sed quia non deberet ab eo.
Damnauit demissionem Præceptor
Positam in loco non suo?
Vetuit illam, ne virtus esse iam posset,
Non passus illud sibi per lites
Pascha differri,
Quod desiderio desiderauerat
Manducare cum suis.

ELOGIVM XLV.

Nouum suis de se ipso conuiuium parat.
Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22.

Veneficia Charitatis hæc sunt,
Quæ vsque ad Maleficarum imitationem
Benefica
Arcanis suis deligens noctes,
In earum vna
Inuisibilem Deum ostendit in carne,
In altera
Visibilem hominem celauit in pane.
Et vtraque quidem in nocte ita incalcauerat
Vt cum omnem in se colegisset ardorem,
Petrus, aliiq; frigescerent vel ad ignem.
Celebraturus in Cruce Nuptias
Vnigenitus Patris
Hymenæo permittentes conuiuium
Ami-

Amicos vocat ad cęnam,
In qua cum opſonium feciſſet expane,
Tota dilapidata ſubſtantia iam decoctor,
Auaro exactori cedit in prædam.
Cum omnis homo
Primum bonum vinum ponat,
Ipſe ſubijcere neſciens quod deterius eſt,
Omnium optimum
More ſuo ſeruat extremum
Æternus Cœli Obſes in terris,
Quia pellendus ab oculis,
Aditum quærens in corda
Nouum ſibi vehiculi genus
Adornauit in pane,
In quo, ſenſu iam non vſurus interprete,
Ipſe per ſe ageret cauſam ſuam.
Cœlo militaturis prouidus
Imperator
De electorum frumento
Congiarium præparat.
Impium Catilinæ facinus
Pio iteraturus exemplo
Coniuratis ſuis propinat ſanguinem.
Hoc ille Philtro
Inſidiatus amori hominum eſt.
Pridie quam moreretur ſepultus in ſuis,
Ne totus eſſet in poteſtate hoſtium
Se apud amicos depoſuit.
Pharmacum ſobrijs præparans,
Venenum ebrijs,
Quid daret magis,
Quam quibus daret attendens;
Vberi de ſe Vite vindemia,
Quod Carioſum Vtrem diſrumperet;
Vinum nouum expreſſit.

Adora

Adora, Viator sepulcrum,
Quod in monumentum suæ mortis
Sibi adhuc viuens posuit Amor tuus.

ELOGIVM XLVI.

Hymno dicto in Hortum discedit;
Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Eucharistia plane cibus est fortium;
Eam ex quo tradidit Christus
Iam non dubitat discipulis
Aspera quæque prædicere.
Terreri posse non credit,
Tali aduersus metum omnem Amuleto
Munitos.
Generosum vinum
Deo dignos indidit Spiritus,
Et Leo Iudæ medullis suis pastos
Achylles facit.
Ipsemet se suscepto
Visus est redditus sibi.
In hymnos erupit hilarior,
Et imminentis vix memor exitij,
Amores suos diuturniori colloquio
Explanauit
Pro beneficio, quod omnes grati hominis
Affectus excederet.
Egit ipsemet gratias sibi.
Vsqueadeo onera nostra omnia, sua fecit.
Consuetudinem optimam
Mœror illi nullus excussit;
Medicatus oratione tædium est;
Venit

Venit Alcides alter in hortum
Iam non mala ſumere, ſed abſumere.
Qui rogauerat,
Vt vnum cum Diſcipulis fieret,
Exauditum ſe ſenſit,
Cum auulſus ab ijs eſt.
Vnitatem ex diuiſionis dolore coniecit;
Se ipſum viſus eſt deſtituere,
Cum illos deſeruit.
Ita ne ipſe quidem ſine violentia,
A ſuo cum Deo colloquio
Excluſit homines.
Latronem expectans
Seuere vigilias præcipit,
Miraturque in cribro Satanæ poſitos
Dormire poſſe.
Athleta nobilis
Duram euocatus ad luctam,
Andagoniſta doloris ſui
In terram victus alliditur,
Et Cœli ſuppetijs indiget, vt erigatur.
Quæritur propinari ſibi
Calicem tam diuerſum à ſuo.
Hauſta diuiniſſimi ſanguinis potione
Alium omnem
Etiam oblatam à Patre faſtidit.
Mox tamen interpretatus beneficium,
Quod ſi à tam beneuola Maieſtate
Veniret,
Exinaniuit ſemetipſum ſe ipſo,
Quo ampliorem in ſe faceret
Ærumnis locum.

ELO-

ELOGIVM XLVII.

Orans ſanguinem in ſudorem liqueſcit.
Matth.26. Marc. 4. Luca 22. Io.18.

Proh quam grauis eſt leuitas noſtra?
Nunquam par ſenſit onus noſter Alcides.
Athlanti ſuffectus
Non ita curuaſſet humeros,
Nec tam ſollicite
Patris dexteram imploraſſet.
Sarcinam recuſare non auſus accuſat,
Et vt iumentum iam factus
Infirmum hominem tergo excipit
Pronus humi.
Peccatoribus intentis ſemper deſtruere
Nobilem aream in humeris ſuis exhibet.
Ad ædificium.
Quod in Cœlum vſque pertingat.
In forma ſerui ſe quæri ad verbera ſentiens.
Vt ſilius agnoſcatur
Sæpe Patrem appellat.
Vel ſic tamen ad flagella paratus
Vultum, quo excitaret beneuolentiam tegens,
Tergum, quo exciperet iram, oppoſuit.
Exegit auarus dolor
Ab omni membro tributum;
Nulli ſudorem, aut lacrimas condonauit.
Aliter Deum flere non decuit,
Qui totus oculus eſt.
Effuſionis auidus ſanguis
Vulnera præuenit,
Et impatiens intra venas teneri
Vrget libertatem noſtram in ſua.
Oblatus de Cœlo calix venenum habet;
Eo

Eo propius admoto sudat nobilis gemma.
Oriens noster
Quando ita in Vespere rubuit,
Polliceri sibi mundus audeat
Cras serenum.
Dare tellus incipiet fructum suum,
Quæ tam bono irrigata sit rore.
Liberalis Agricola
Ne sui quidem tenax cruoris,
Eo hortum suum alluit impetu,
Vt guttæ iam non dicantur fluere,
Sed decurrere.
Solare te, nouus Adam,
Quod in sudore vultus tui
Vescaris & tu Pane tuo.
Si terræ creditus Gorgonis cruor
Monstra peperit,
Monstrorum domitores pariet tuus.

ELOGIVM XLVIII.

Dormientes increpat, & hostibus occurrit.
*Matth.*26. *Marc.*14. *Luc.*22. *Io.*18.

Nostri quoque Solis absentia
Somnum conciliat.
Vigilare, Christe, non possumus,
Quamdiu nobiscum non es.
Nisi identidem
Ad nos excitandos redieris,
Aut similitudo mortis,
Aut mors vera nos occupat.
Bonus Pastor

Cu-

Custodiens super grege tuo noctis vigilias
Vides lupum venientem,
Et occurris intrepidus.
Feritatem retundit insperata securitas,
Vel ipso suæ felicitatis occursu
Terretur impius;
Quod inuenerit quæsita tristatur,
Et ne Deo coram quo stat.
Propiorem illum ruina faciat
Retrorsum cadit.
Redintegrata tamen audacia,
Vt grauius secundò corrueret
Iterum surgens,
In danda salute,
Quam non haberet profusus,
Capitalem inurere Deo
Calumniam voluit,
Dum eum,
Ac si docere perfidiam potuisset,
Magistrum dixit.
Negauit Discipulum,
Qui maluit amicum vocare;
Opposuit blasphemo doctrinam suam,
E cuius ipse præscripto
Ne Proditorem quidem odisset.
Publici Grassatoris
Adhuc volens famæ consultum,
Dissimulauit quod erat, appellauit quod fuerat.
Potentiæ suæ conscius,
Quæ dixit, & facta sunt,
Tentauit an posset
Amicum, quem dixerat facere.
At plenus Satana Iudas
Non reliquit in se Deo locum.
Tenebrarum filius

Potestate tenebris facta
Nulli non obstitit lumini.
Ipsa illum summi boni notitia perdidit,
Agnosci Christus Diuinitatem suam,
Vel ex tam impuri patientia osculi, voluit.
Alia quælibet patientia, quæ Dei non fuisset,
Tam turpe monstrum
Ab ore suo procul excluderet.
At non hoc nouum in Deo,
Quod hoc se hostibus describat indicio;
Æque admirabilis, quod possit omnia agere,
Ac quod non recuset tam multa pati.

ELOGIVM XLIX.

Osculo proditur.
Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Ne tu plane cœcus es, Iuda,
Qui cum laternis, & facibus,
Solem queras?
Tribus Erebi Furijs addidisti te quartam;
Habes, & tu tœdas tuas,
Quibus Mundi lucem
Non augeas, sed extinguas.
Hac pompa luminum
Funus tuum deducis mortuus Deo.
Iam fœtentem excitare qui vult
Vitæ Auctor
Eliseum æmulatus os ad os applicat.
At Satana cordis arcem tenente
Nihil in te proficiens,
Opportunitate osculi vsus,

Re-

Repetit à te Spiritum suum,
Quem sui prodigus,
Non vna tantum insuflauerat die.
Profanatum contactu tam fœdo est
Diuinissimum guttur.
Venire mox ad Patris oscula horruit,
Nisi se prius
Qua felle, qua aceto lauaret.
Fuit hæc tota sitis eius in Cruce.
Detergere spongia voluit,
Si quid in labijs de osculo illo supererat;
Ideo cum gustasset
Assequutus iam vota bibere noluit.
Dedicatum è contra
Tam Sancti communione halitus
Proditoris os est;
Vel impudentissimo Spiritui facta Religio,
Ne per illud egredi iam auderet.
Suprema necessitate
Pellente illum in locum suum,
Aliam sibi per fracta viscera viam fecit,
Suo malo didicit perfidus
Solis Deum Amoribus capi,
Funes illi per amplexus intentat,
Mors per oscula.
Omnem suppellectilem Charitatis
In vsum odij traxit.
Hostilem animum texit in ijs,
In quibus detegi beneuolas solet.
Passus Deus non est
Maiorem inesse perfidiam homini,
Quam Clementiam sibi
Periclitari apud impios voluit.
Famam scientiæ,
Non item patientiæ suæ.

ELOGIVM L.

A ſuis deſeritur.

Matth.26. Marc.14. Luca 22. Io.18.

Solus relinqui ſi Chriſte nolueras,
Parcior debueras eſſe, quam fueris.
Te ipſum dediſti, cur te non deſerant,
Qui à te vltra nihil expectant?
Ad hamum ſine illicio
Ne piſces, nec piſcatores accurrunt.
At omnes beare qui veneras
Nullum tui cauſa miſerum pateris.
Saginari appetens voluptate patientiæ
Excludis à miſeria amicum, & proximum,
Qui ad Cœnę delicias
Etiam inimicum vocaras
Quo tibi tota Iudæorum ira
Indiuiſa vocaret,
Iraſci eos per id tempus
Alij cuipiam vetuiſti,
Offendit Innocentiam tuam Petrus,
Qui indigere te credidit defenſore.
Conuerti iubes gladium
Ac ſi te vlciſcendo peccaſſet.
Monet eſſe illum in loco non ſuo,
Quia vbicunque tu es
Locus eſt beneficentiæ, non vindictæ
Indignaris profanari eruore ſacrilego hortum,
Quem tuis ſudoribus, & lacrimis conſecraſſes.
Nouo beneficio refricas
Antiquorum memoriam,
Reuereris Pontificem in mancipio;
Malchum Cayphæ magis aptas obſequijs,
Dum illi aures

Ad

Ad hoc vnum circumcidi passus es,
Vt mutares.
Senium sine lingua tolerasses fortasse,
Quem sine Aure non toleras.
Sacer hic obedientiæ sensus est,
Ideo seruare illum præ cæteris studes.
Nihil minus quàm aures
Hominibus deesse volueras,
Ad quorum eruditionem
Linguarum imbrem parasses.
Credi de te non suffers,
Quod execraris in cæteris,
Qui non nisi coacti
Ad Obsequia Diuina trahuntur.
Quereris te tamquam latronem
In Agro quæsitum,
Quem paratissimam victimam
Semper inuenissent in templo.
Abusus viribus suis Adolescens est,
Vt te fugeret,
Nudior relicto præceptore, quam Sindone.
Ita quotquot graues oculos
Habuimus ad vigiliam,
Leuissimos habemus pedes ad fugam.

ELOGIVM LI.

Accuſatur coram Caypha.
Matth.26. Marc.14. Luc.22. Io.18.

Reciſus ex horto Flos noſter
Dabit protritus in triuijs
Odorem ſuum.
Arctatur in vincula myrrhæ Faſciculus,
Et quando in ſacra Deo creuit Tellure
Ad Sacerdotes adducitur.
Pretioſiſſimæ oblationis iniquiſsimi Iudices
Debitam templo deſtinant tumulo.
Fatigantur in fingenda calumnia
Inſulati Poetæ;
Prauitatem vbi non inueniunt
Supplent ſua,
Nobilis Reus
Non habens quid in tam bona cauſa
Defenderet,
Quid in accuſatione tam ſtolida confutaret,
Luculentiſsimam obiectis Apologiam opponit
Silentium ſuum.
Dei tamen nomine, quia ſuo compellatus
Reſpondit.
Ne quæ patientia fuerat
Pertinacia credi poſſet.
Os conatur occludere
Seruilis Adulatio Veritati
Barbaram ſatellitis manum
Illi propius admouet,
Et quantum ſibi coram malo Principe liceat
Colapho ſuadet.
Vt inurbanus in Aula damnatur,
Qui aſſentator non eſt,

Pu-

Punitur ibi Blaſphemiæ nomine Veritas ;
Aſſuetus profutura
Placituris præferre ,
Pari ibi periculo tacet , ac loquitur .
Sacerdotes , ne malos quidem ,
Contempſiſſe vult argui ;
Alia conuicia diſsimulauit ſilentio ,
Hoc deterſit reſponſo .
Non fuit integrum Dei Filio
Diſsimulare Patris iniuriam ,
Qui negaretur perfectus ex eo ,
Quod ipſe etiam
Offendiſſe argueretur in Verbo
Et adhuc magnifaciat aliquis
Cenſuram hominum .
Quorum Iudicio
Ne ipſe quidem rectè loquutus eſt Deus !
Offenditur malus Princeps
Vnde erudiri debuerat ;
Indignum ſe probat veſtibus illis ,
Quas lacerat ;
Detegit diloricatus
Carioſæ conſcientiæ cicatrices ;
Inſtare Sacerdotio ſuo finem
Prophetauit ante
Cum neſciret quid diceret ,
Apertius nunc , cum nec ſciret quid faceret
At quid aliud , Iudea , à Sacerdote ſperares ,
Quem Herodes non Deus dediſſet ;
Rex malus raro ſibi diſsimilem
Elegit Antiſtitem .

ELOGIVM LII.

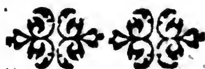
Petrum respiciens, salutares soluit in lacrimas.

Matth.26. Marc.14. Luc.22. Io.18.

Proh quam facile inhærent vel optimis.
Vix ingressus in illam Piscator est,
Cum illico & simulare didicit, & mentiri.
Sine iniuria Veritatis
Ne secundas quidem
Aditum inuenit ad fores.
Nouus tamen in arte mentiendi,
Ita feliciter exercere illam non potuit,
Quin, vel cum mentiretur, promeret vera.
Plane non nouerat hominem,
Deserere illum qui poterat,
Plane non erat is,
Quem in horto viderant;
Ille Cohortem contempserat,
Hic reformidat Ancillam.
Sed nec erat Christi Discipulus,
Qui Aulam volens,
Et non coactus intrasset.
Audaciam hanc vtique non docuerat is,
Qui Zacchei, & Plebeiorum domos
Vel non accitus adisset,
Ad Regias vero trahendus funibus fuerit.
Vt veniret.
Corripere Ianitorem Regni sui Deus
Opposita illi Ostiaria voluit,
Quæ solertius custodiret fores Palatij,
Quam ille Cœli.
Insipiens,
Qui tacente Sapientia loqueretur,

Faci-

Facilius reputans posse decipi Veritatem,
Quam amantem terreri,
Culpabilius sequutus captiuam est,
Quàm cæteri reliquissent.
Ita sopitus,
Vt ne se quidem Galilæum iam sciret,
Adesse sibi tempus surgendi
Ante Gallicinium non agnouit.
Ideo igne indigens
Quia Solem suum sequebatur à longe;
Quos prope vndas ardores conceperat,
Prope prunas extinxit.
Noctis illius frigore mitigari debuerant,
Vt ferre eos mundus posset.
Iuratus perfidiæ suæ testis
Iam non suffert oculum Iudicis.
Cum magnitudinem doloris sui
Atrium, & aula non caperent
Foras egressus,
Vibrato in se fulguri, fulmen ne traheret,
Pares illi extinguendó fletus opposuit.
Minor fuerat Christo moriente concussio,
Si hæc ipsa etiam fracta Petra non fuisset.

ELOGIVM LIII.

Vexatur per noctem.
Matth.26. Marc.14. Luc.22. Io.18.

Nunquam securius regnarunt tenebræ,
Quam Sole captiuo.
Feralis nox
Ne bina quidem in Firmamento nostro
Sidera tolerat.
Cæca nequitia vt est,
Oculatum pati Deum non potest.
A tam Sancta Pupilla
Salutare fascinum metuit,
Cui respici, & corrigi idem fuit.
Vesanus furor
Obijci sibi se ipsum non vult,
Inde accusatorem turpitudinis suæ
Speculum
Velo interposito tegit.
Dei Pulcritudinem
Timet impius amare, si spectet.
Sui in illum odij tenax
Eam ipsam visionem,
Quæ Beatis præmium est,
Pœnam putat.
Experitur quid sibi liceat,
Qui adoratione quoque
Contemptum facit.
Veram tamen illius formam
Exprimere vel si velit non scit,
Rem Templi nunquam fortasse viderat
Academicus Popinarum.
Deum, & se ipsos fallentim more,
Eam duplici corde,

Et

Et vnico exhibuit genu.
Male interrogantibus
Reus ſapiens non reſpondet.
Apud ineptos, ac ſtolidos
Opportunius quidquam ſilentio non inuenit
Percuſsores ſuos illum odiſſe ne crederes
Videri propemodum voluit ignoraſſe.
Quamquam non facilis fuerit
Ad interrogationem reſponſio,
Qua rogabatur edicere
A quo foret percuſſus.
In vnum aliquem
Conijcere culpam non potuit,
Quæ erat omnium.
Vt ſingulor intelligeres
Omiſit dicere ſingulares.
De ijs honorifice loqui non poterat, tacuit.
Qua nocte ſuis non potuerat
Somnum excutere,
Miratus eſt Hyeroſolimis
Pernoctaſſe tot Vigiles.
At non hoc primum experimento
Didicerat,
Sopiri plerunque in hominibus Charitatem,
Nunquam inuidiam.

ELOGIVM LIV.

Pilato sistitur, & accusatur.
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 24. Io. 18.

Illuxit cæcis tenebrionibus inutilis dies;
Ortus mane facto Sol est,
Nec vident adhuc vnde veniant,
Aut quo vadant.
Deum suum vouent furori victimam
Sacerdotes,
Hoc quoque sibi in illum ius vendicant,
Ex quo nouo emptionis titulo
Suum fecerunt.
Imperiti Nundinatores
Nescierant non teneri contractum,
Cum læsus venditor vltra dimidium est.
Sceleri ne desit Auctoritas
Illo coacto Concilio publicum faciunt.
Capitalis fit apud Principes,
Qui populo placuisset.
Puniuntur in illo virtutes,
In quo crimina nequeunt.
Testium, numerus non fides, attenditur;
Statuitur summa piaculi
Nescisse peccare dum viueret,
Desipere dum doceret.
Arguitur se fecisse, quod natus erat,
Se dixisse, quod fuerat,
Intentus alienum impedire scelus,
Non pœnam suam,
Non vidit vnde melius corrigeret
Humana iudicia,
Quam ingesta mentione Diuini.
At qui nullam Reo aurem seruauerant,
Non

Non inuenere quam darent.
De Nube loquutus in nube creditus loqui.
Captare inania visus est,
Qui suam describeret in Aere potestatem.
Ad Profanum ferum
Nouo scelere causa sacra traducitur;
Sese ad Sicophantiam vsque demittunt
Superba capita,
Conscientiam tanti facinoris
Penes se esse non curant,
Dummodo sit eius ignominia penes Pilatum,
Tam pinguis nequitia
Illam, si non vidit, palpauit.
Et tam mitem quidem animam
Ciere turbas potuisse non credidit;
Vbi tamen accersitus de Regno est
Non negauit crimini fidem,
Quod probabile faceret
Insita vultui Diuino Maiestas.
Oneratum tanta Rei grauitate se sentiens,
Molestiam hanc
Inimicum in Herodem exonerat.
Adeo apud Magnates
Ipsa etiam plerumq;officia, vindictæ sunt.

ELOGIVM LV.

Ad Herodem missus illuditur.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.18.

Condemnatio tua, Christe,
Maior iniquitas est,
Quam vt illam vnicum capere forum possit.
A sacro ad profanum reijceris,
Vt vtriusque iudicem agere
In vtroque Reus edisceres.
Non miraberis posthac
De Iudicijs querelas pauperum,
Qui eorum expertus in Iudicijs fortunam es.
Causa minime quæstuosa,
Non inuenit in tam multiplici Curia
Cognitorem.
A foro suo, & Sacerdos, & Prætor
Reum excludit
Cui omnis in est innocentia, nulla pecunia.
Ditioni suæ subditum
Bene te non norat Pilatus,
Nisi mox nequiori Domino
Subditum credidisset
Hæreditaria Herodi odia tua sunt
A patre hausit, vt & videre te cupiat,
Et illudere.
Et illusit ille te plane,
In eo vel maxime,
Quod cum tuam tibi Vocem,
Ioannem videlicet, ademisset,
Adhuc à te responsum exigeret.
Lupum quia videras, Agnus taces.
Expectandi monstra
Non habes quod maius obijcias

Deo

Deo misero, Verbo muto.
Pascendis Aulæ otijs natus non es;
Vtpote qui omnium vtilitatem intendis,
Nullius admirationem.
Reges ridiculi tui sunt,
Non tu Regum.
De te illi semel,
Tu de illis semper fabulas dabis.
Vt asidue ludas in orbe terrarum,
Hystrionicus nunquam extitit lusus tuus.
Homicidam homo mitissimus
In Colloquij communionem non recipis.
Mauis ab eo credi fatuus,
Quam parum opportune festiuus:
Transfiguras te iterum in veste alba;
Supplet color ister Patronum;
Tuam describit Innocentiam cum illudit.
Atratum te tam bona causa non patitur.
Candidatus Crucis
Accusari de illius ambita potes.
Condonas exercitui,
Quod te negligat;
In Herodis enim aula iam nosti,
Plus aliquid Regis exempla posse,
Quam Dei.

ELOGIVM LVI.

Ad Pilatum reducitur.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.18.

Excedit promiſſa ſua Deus in donis:
Pacem promiſit bonæ voluntatis hominibus,
Dedit & malæ.
Pilato, & Herodi odia omnia
Mitiſſimæ Maieſtatis excuſsit aſpectus.
Cum vtrique antea
In nullo conuenire ſe crederent,
Ea die in eo agnouere ſe ſimiles,
Quod vtrique plurimi facerent homines,
Nihili Deum.
Ita impios
Qui veræ amicitiæ capaces non ſunt,
Solius conciliat improbitatis affinitas;
Amici non aliter,
Quam quia idem omnibus
Inimicus opponitur Deus.
Exiguntur à Pilato
Carniſicis partes, non iudicis,
Ad quem Reus non iudicandus,
Sed Crucifigendus adducitur.
Fatigatus accuſatorum clamoribus
Hæret in ſilentio Rei.
Extorquet ab eo reſponſum,
Dum intumeſcit deceptus.
Vel cum captiuus foret
Superbis reſtitit Deus;
Laudantem ſe à poteſtate non ſua
Corripuit,
Deſcripſit ille ſe Regem,
Vt à ſe modeſtiam diſceret,

Et

Et quo leuius assuetum palponibus
Hominem
Pungeret admonitio,
Ab innato studio veritatis,
Fiduciam excusauit,
Miratus Aulicus est nomen nouum.
Qui consueuerat inter Principes,
Veritatis ne definitionem quidem audierat.
Sibi facile persuasit
Illum de hoc mundo non esse,
Qui potuisset
In tam odiosum mundo munus venire
Inuenit malos discipulus
Optimum præceptorem;
Cuius tamen, interrogatione contentus,
Non sustinuit expectare responsum;
Vtpote qui more multorum
Videri vellet veritatis auidus;
Cum non esset.
Doctrinam suam positus in schola non sua
Dedignatus est explicare.
Enodationem arcani Dogmatis
In Crucis Cathedram distulit,
Et taciturnitate suos docuisse contentus
Non esse veritati locum in Aula,
Vbi Adulatio omnia est.

ELO.

ELOGIVM LVII.

Flagellis cæditur ad columnam.
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Mirum erat si sub timido Iudice
Secura scelera non regnarent.
Offendit in Latrones,
Vel ipso Prætoris in Atrio, Viator Deus,
Nudatur vestibus suis,
Semiuiuus & ipse
Plagis impositis relinquendus.
Sitiens iam non aquam, sed sanguinem
Populus Moysis,
Virgis iterum
Consequentem se Petram sollicitat.
Vlciscitur illa beneficio vulnus,
Et Plagis petita dat scatebras
Quales amauit.
Librum suum scriptum intus, & foris
Deus quoque ipse censuræ hominum
Ad columnam exponit.
Bene nunc assiduo lectore frangatur,
Quando quod in ea affixum est Verbum,
Arcana Dei omnia continet.
Diruite, Scythæ, Columnam
Ex Pyladis, & Orestis historia
Veri Magistram Amoris;
Nobiliora suæ Charitatis emblemata
Ad eruditionem omnium gentium
In Columna altera statuit Deus.
Amorem nactus Euristheum Alcides noster,
Nullam sibi indulgeri ab eo sentiens
Laborum metam,
Ibidem plus vltra,

Vbi

Vbi alius, non plus vltra, descripsit.
Fabulosa Virtus, se claudi terminis passa est,
Quod pati vera non potuit.
Monstrum fuerat lapsum Mundum
Sine columnis erigi,
Et à Pharaone duriori
Meliorem Dei Populum eripi,
Quin ei index itineris
Sua etiam Columna præiret.
Timeat templo suo Dagon;
Sampson alter Columnas amplexus
Hostium suorum ruina sepelire se præparat.
Quàm non mitior Lictoribus Iudex est,
Qui vel in ipsa crudelis
Clementia,
Hoc vnum punit in Reo,
Quod nullam in eo causam inuenit;
In foro nequitiæ
Fuit semper innocentia summum crimen.
Qui te tamen, mi IESV,
Ex ore iudicet tuo, credat
Te saxo alligatum Promethei pœnas luere,
Quod & ipse, te teste,
Ignem venisti mittere in terram.

ELOGIVM LVIII.

Spinea redimitur Corona.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

In Regno Patientiæ
Non aliud coronat, quam quod cruciat.
Spinarum Deum finxerint Ethnici,
Fecere Iudæi.
Ex radijs nouam ſpeciem Diuinitatis
Intelliges.
Viarum Curator
Moras itinerantium præcauens,
Impedimenta pedum in capite ſepelit.
Quidni Arbores
Rhamnum olim in Regem eligerent,
Tanto quandoque ſeſſurum in vertice?
Colligamus de Spinis Vuas,
Ex quo vepres inoculantur in Vite.
Labile vnicum Chriſti Regnum non eſt;
Illius vnius corona radices habet.
Ita robuſtè mauult, quam venuſte regnare.
Initiandus in Dolorum arte Magiſter,
Poſt examen ſeuerius laureatur
Arundinea tamen Rude donatur,
Ne grauis cuipiam diſciplinam eius accideret.
Qui linguam nequam audierat,
Debuit de præſcripto Sapientis
Spinis aures ſepire.
Sine phaleris videri Veritas amat;
Sentes mauult tolerare,
Quam frondes.
Sepire vineam ſuam venit
Bonus Agricola,
Colligit vndequaque materiem ſepium,

Id

Id vnum ſtupens, ac dolens,
Quod terra etiam,
Quæ maledicta non fuerat,
Spinas ferret.
Coronaris deuota ſacrificio victima;
At quia Luxuria hominum
Omni iam roſas legit ex horto,
Solæ tibi ſpinæ ſuperſunt.
Sub ludicro palliaſtro
Rex verus;
Ad quod natus fueras
Te negare non auſus,
Quod nullus tibi inuideat
Regnum ambis.
Meliori vtique dignus,
Niſi hoc ipſum feciſſes omnium optimum,
Quod omni accepta à Patre optione.
Elegiſti tuis, ac tibi.

ELOGIVM LXIX.

Oſtenditur populo, & exſibilatur.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Inter Milites quies eſſe quæ potuit
Deo Pacis?
Perierat illi plurimum de laude patientiæ,
Niſi quæ armatis licent tolerauiſſet.
Duriores illos expertus eſt ferro ſuo,
Crudeles Ludiones hilarauit illuſus.
Suis eos deſcriptos ſibi vidit in donis;
Leues agnouit ex Arundine.
Cruentos ex purpura,

Ra-

Rapaces ex Spina.
Nobilis Actor ferali scenæ seruiens
Dum ageret Regem,
Tributi nomine alapas collegit, & scomata;
Apud talem populum scierat
Sola hæc abundare.
Gratulationes ludicras de vero Regno
Consentientis in mortem tacitus excipit;
Spectari iam vult, non audiri,
Quia pro vna lingua tacente
Mille loquuntur in eo vulnera.
Agit Pilatus desiderij huius interpretem;
Eum foras educens
Improperat cæcitatem spectantibus,
Quibus describit illud ipsum, quod obijcit.
Ne credatur congeries vulnerum,
Appellatione hominis
Occurritur oculorum errori.
Irritatur spectaculo illo barbaries,
Non expletur?
Apud præoccupatos ab ira
Non inuenit miseratio locum.
Cruorem, quem auent conculcare
Supra se postulant,
Et quo tanti pœna sceleris
Manet in plures,
Ipsa posteritas culpæ vocatur in partem;
Non sufficit timor infelix
Liberare, aut se à molestia,
Aut innocentiam à pœna.
An non illi igitur
Omni iure celata definitio Veritatis,
Qui ita parum patrocinari cognitæ posset?
Homo Bulla
Ad primos vulgi fractus est flatus.

Obli-

Oblitus illico Deum est,
Cum sibi Cæsarem, Plebemque proposuit.
Abijt in accusatorum perfidiam,
Quam damnauerat.
Ita omnis fuit illi ratio furoris alieni,
Nulla muneris sui.

ELOGIVM LX.

Posthabetur Barabbæ, & condemnatur.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Aptare legibus popularem vesaniam
Sperare nemo potuit, nisi vesanus.
Suetus attendere quæ placerent alijs,
Non quæ se decerent,
Facilitate Crudeli
Perdidit semetipsum, & Deum.
Cautus vt esset, ac solers,
Ne ipse quidem duobus
Seruire Dominis potuit.
In eo venia non dignus,
Quod deteriorem reueritus,
Meliorem contempsit,
Pilato vigilanti non audent
Consilia præclara se sistere;
Ad illum non nisi per Vxoris somnia
Veniunt.
Terretur hæc visis;
Magis ille tamen auditis.
Plane frater mortis est sopor;
Imminentem Sorori
A Christi cæde perniciem

Aut

Aut prohibere per somnia voluit,
Aut differre.
At male monetur cæcus per visa,
Et apud Impios
Quælibet Dei monita somnia sunt.
Miseri Principes,
Quos Magistratuum falsa modestia
Tam sæpe populis contemnendos exponit.
Et, tu, Cæsaris amicum te dixeris,
Qui metu tuo nequiorem ilium iudices,
Quàm vt placere illi valeat iusta decernens?
Atqui senseras de Deo ipso nil melius,
Qui ad datam ab eo legem Iudæos dimitteres
Ac si posset per illam licere
Innocentis Oppressio,
Quæ non licebat per suam.
At popularis auræ captator,
Ita quos places attendis,
Vt quem plectas non videas.
Insontis merita
Oppositis Barabbæ sceleribus iuuas,
Non feliciore consilio, quam euentu;
In eo plurimum iniurius causæ tam bonæ,
Quod eam nisi compositam pessimæ
Videri venia dignam non crederes.
Impie, linguam absterge, non manus.
Contractam labem aqua non eluit,
Quam nec æternus ignis purgabit.
Caue te coactum excuses;
Memorem mendacem esse par est;
Iactasti te posse dimittere;
Volens igitur perdidisti.

ELO-

ELOGIVM LXI.

Crucem Baiulat in Caluariam.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Purpura exue venturus ad Crucem;
Bene Regem non exprimis
Tuo nondum fixus in Throno.
Quid tibi cum Arundineo ſceptro commune?
Illo abiecto Crucem aſſume;
Grauior vt hæc ſit, erit & gratior;
Eam ſi tuleris.
Rependet beneficium, cum te feret,
Tuas iterum veſtes induere,
Mariæ labori venerationem hanc debes,
Vt quamdiu non elegeris nodus incedere,
(In die præſertim deſponſationis tuæ)
Alia tegumenta non quæras.
Recuſare ſarcinam neſcis,
Quæ tuos beat amores,
Dum grauat humeros.
Illi tamen impar ferendæ
Eo ipſo, quo releuaris, labore, torqueris.
Grauat te beneficium,
Quod extorquetur inuito.
Condonanda tamen Ruſticitas
De Villa venienti.
Condonandus & horror feralis ligni;
Odere Crucem homines;
Nimirum fures ſunt, & Latrones.
Agnoſcit ſudoris tui pretium
Obuia Berenice;
Nobiles ſordes in linteo colligit,
In quo & accipit vultum tuum.
Extare vbique volueras Dolorum tuorum
Ima-

Imaginem;
Vbi illos non potes in animis,
Pingis in telis.
Erant hæc artis tuæ rudimenta
Sindonem facere perdiſcentis.
Expertus te Primum es
Reſpondens Agabaro,
Nunc tanti operis molitioni iam proximus
Non vltra delineandi,
Sed colorandi peritiam probas.
Agunt nondum mortuo Præficas
Piæ mulieres;
Miſerationem tamen non audas,
Quæ tolerantem iniurias lugeat,
Cùm lugere magis debuerit inferentes,
Totas tibi lacrimas impendi non vis.
Alijs miſeris huius cedis partem ſolatij,
Damna non paſſurus fortaſſe lugeri tua,
Niſi ipſa etiam noſtra eſſent.

ELOGIVM LXII.

Nudatur veſtibus.
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Ex quo ſe ipſum
Suprema deglutiuit in Cæna,
Concepto igne febricitat Amor meus.
Cœnaculi vel capaciſſimi
Iam non ferens anguſtias,
In horti aperta reſpiraturus proſilijt,
Et iterata toties emiſſione ſanguinis
Expertus ardorem non minui,
Tegu-

Tegumentis abiectis duro reclinatus in strato
Frigidiorem in Monte Aerem nudus captat.
Athleta Nobilis
Supremam euocatus ad luctam,
Omne de se spolium hostibus ademplurus,
Impedimenta vestium exuit,
Miserata Nuditatem Parentis sui Natura est;
Inuoluere illum tenebris studuit.
Tantas tamen ille esse non patitur,
Quin clare cernere vel ad illas non liceat,
Furem se quamuis creditum
Nihil à tellure asportare se tamen.
Præter Clauos, & Vepres,
Cum alioqui, teste Matre, quæ aderat,
Qualis venerat, talis abiret.
Ad Nundinas Ærumnarum suarum
Coacto Mundo,
Ambitione quadam mi seriæ
Ne vnum quidem de acceptis verberibus
Passus est tegi.
Ne posset argui minus honorifice sensisse
De sui pretio sanguinis,
Illi si purpuram quamlibet prætulisset,
Præ illo, vel cum Rex
Credi potissimum vellet,
Omne aliud paludamentum contempsit.
Baptizandus Baptismo,
Quo tamdiu ambierat baptizari,
Ad noui delicias balnei
Nuditate se præparat.
Mortis suæ studium in Lictoribus,
Quia conueniebat cum suo,
Datis munerat vestibus;
Scindi tamen illas non vult,
Hinc etiam probaturus

Quam

Quam amaret integritatem in moribus,
Qui eam ne lædi quidem
Pateretur in vestibus.
Reuixisse Innocentiæ Sæculum
Mundus credat,
Quando Nouus Adam in Paradiso suo
Iterum nudus incedit.

ELOGIVM LXIII.

Affigitur Cruci.
Matth. 27. *Marci* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Pandoræ infortunio Mortales admoniti
Didicere iam tamdem
Fugæ libertatem non relinquere
Summis bonis.
Vnum nunc igitur nacti, in quo sunt omnia,
Vt sit in mundo stabile, figunt.
Felices si scierint
Sua huic alligare vota, ne fluctuent.
Demersit Tiphin nostrum tempestas;
Adhæret ligno Naufragus,
Et in eo Brachia
Quasi Nataturus extendit.
Cum omnia dederit ei Pater in manus,
Retinere illum quidpiam velle ne crederes,
Stringere illas ne posset
Clauo voluit prohiberi.
Ita tenaces Prodigus
Ne in compressa quidem
Imitari potuit manu.
Coram Patre interpellaturus pro nobis,
Ob-

Obsecrantis in morem extendens brachia
Figi illa vult,
Cessaturum illum, vt Moysem
Et defatigatione ne putes.
Vbi cubet in meridie
Vltra Sponsa non quærat;
Hora sexta,
Quo sit æger reclinatus in strato perdidicit.
In eo ille ad horam vsq; Nonam se torquens,
Cum ne nox quidem superinducta
Conciliaret soporem,
Memor tamdem Ceruicalis
Quo Ioannes erat vsus in Cœna,
Supra pectus & ipse recubuit suum.
Qui audierant
Futurum vt omnia traheret elatus à terra
Nisi clauis manus impediant,
Securos se ab earum rapacitate non credunt
Antiquaturus decretum Deus,
Quod erat contra nos,
Vt de Ligno Vitæ
Tuto iam comedere homini liceat
Eum illi fructum appendit,
Ex quo, nisi te nutrias, moriaris.
Militares animos Pax nostra concepit;
Erecto Labaro otiari iam suos prohibet,
Non aliud ijs scutum exhibens,
Quam id ipsum, quod signum est.
Felix, qui vel in hoc, vel cum hoc,
E Bello redierit.
Quod Deus coniunxit, homo ne separa.
Affixa salus tua Cruci est,
Salutem sine Cruce ne spera,

ELOGIVM LXV.

Medius inter latrones in Cruce.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Proh quàm adhærent homines malis ſuis ?
Qui veniſti illa minuere
Fures creditus.
Orta tecum hæc de te ſuſpicio eſt.
Artis ſuæ conſcium
Primus Herodes expauit,
Vel cum te facijs vinctum ſciret
Tuis ſceptro ſuo cauit à manibus.
Securus tamen à te eſſe potuerat,
Qui vndequaque perditus non haberet,
Vnde talem allicere latronem poſſet
Omnia te de repetundis accuſant;
Quia vbicunque fueris
Omnia rapuiſti.
Qua hora dormirent homines
Quaſi per inſidias eo egreſſus ex vtero,
Ex quo te Mundus non expectare,
Secus viam in ſpecu latuiſti.
Erronum more
Vel ipſa ſemper hoſpes in patria
Curationem Corporum
Ad Cordium rapinas abuſus
Ne ſua quidem morti cadauera
Reliquiſti.
Quidni igitur latronum fine deſineres,
Qui latronum initijs cæperas?
Latroni cuicunque
Præferri in pœna debueras,
Qui non humana, vt cæteri,
Sed homines rapuiſſes.

Ne-

Nequicquam tamen
Tam seuero correctus supplicio
Furta luens in Cruce,
Adhuc ipsos etiam es fures.
Induxisti noctem
Nouis latrocinijs opportunam;
Bacchatus in illa es vel in tumulos.
Vt tamen artificio furacitatis tuæ
Plauserit Mundus,
Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
Experiare, supersunt.
Quamdiu mihi me ipsum non rapias,
Fur mihi parum callidus es.
Amate Deum, Mortales,
Qui non aliud vobis
Quam Attributum infelicitatis inuiderit.
Assuetus Modestiæ genio in nouissimo loco
Recumbere,
Vbi factus fellis vestri conuiua est,
Legis jam prope immemor suæ
Non Expectauit vt moneretur ascendere.
In Cælo sedens contentus Patris dextera est,
Inter miseros plus aliquid ambiens
Non secundas, sed primas petit.

Rapaces ex Spina.
Nobilis Actor ferali scenæ seruiens
Dum ageret Regem,
Tributi nomine alapas collegit, & scomata.
Apud talem populum scierat
Sola hæc abundare.
Gratulationes ludicras de vero Regno
Consentientis in mortem tacitus excipit.
Spectari iam vult, non audiri,
Quia pro vna lingua tacente
Mille loquuntur in eo vulnera.
Agit Pilatus desiderij huius interpretem,
Eum foras educens
Improperat cæcitatem spectantibus,
Quibus describit illud ipsum, quod obijcit.
Ne credatur congeries vulnerum,
Appellatione hominis
Occurritur oculorum errori.
Irritatur spectaculo illo barbaries,
Non expletur?
Apud præoccupatos ab ira
Non inuenit miseratio locum.
Cruorem, quem auent conculcare
Supra se postulant,
Et quo tanti pœna sceleris
Manet in plures,
Ipsa posteritas culpæ vocatur in partem.
Non sufficit timor infelix
Liberare, aut se à molestia,
Aut innocentiam à pœna.
An non illi igitur
Omni iure celata definitio Veritatis,
Qui ita parum patrocinari cognitæ posset?
Homo Bulla
Ad primos vulgi fractus est flatus.

Obli-

Oblitus illico Deum est,
Cum sibi Cæsarem, Plebemque proposuit.
Abijt in accusatorum perfidiam,
Quam damnauerat.
Ita omnis fuit illi ratio furoris alieni,
Nulla muneris sui.

ELOGIVM LX.

Posthabetur Barabbæ, & condemnatur.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Aptare legibus popularem vesaniam
Sperare nemo potuit, nisi vesanus.
Suetus attendere quæ placerent alijs,
Non quæ se decerent,
Facilitate Crudeli
Perdidit semetipsum, & Deum.
Cautus vt esset, ac solers,
Ne ipse quidem duobus
Seruire Dominis potuit.
In eo venia non dignus,
Quod deteriorem reueritus,
Meliorem contempsit,
Pilato vigilanti non audent
Consilia præclara se sistere;
Ad illum non nisi per Vxoris somnia
Veniunt.
Terretur hæc visis;
Magis ille tamen auditis.
Plane frater mortis est sopor;
Imminentem Sorori
A Christi cæde perniciem

Aut

Aut prohibere per ſomnia voluit,
Aut differre.
At male monetur cæcus per viſa,
Et apud Impios
Quælibet Dei monita ſomnia ſunt.
Miſeri Principes,
Quos Magiſtratuum falſa modeſtia
Tam ſæpe populis contemnendos exponit.
Et, tu, Cæſaris amicum te dixeris,
Qui metu tuo nequiorem illum iudices,
Quàm vt placere illi valeat iuſta decernens?
Atqui ſenſeras de Deo ipſo nil melius,
Qui ad datam ab eo legem Iudæos dimitteres
Ac ſi poſſet per illam licere
Innocentis Oppreſſio,
Quæ non licebat per ſuam.
At popularis auræ captator,
Ita quos places attendis,
Vt quem plectas non videas.
Inſontis merita
Oppoſitis Barabbæ ſceleribus iuuas,
Non feliciore conſilio, quam euentu;
In eo plurimum iniurius cauſæ tam bonæ,
Quod eam niſi compoſitam peſſimæ
Videri venia dignam non crederes.
Impie, linguam abſterge, non manus.
Contractam labem aqua non eluit,
Quam nec æternus ignis purgabit.
Caue te coactum excuſes;
Memorem mendacem eſſe par eſt;
Iactaſti te poſſe dimittere;
Volens igitur perdidiſti.

ELO-

ELOGIVM LXI.

Crucem Baiulat in Caluariam.
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Purpura exue venturus ad Crucem;
Bene Regem non exprimis
Tuo nondum fixus in Throno.
Quid tibi cum Arundineo ſceptro commune?
Illo abiecto Crucem aſſume;
Grauior vt hæc ſit, erit & gratior;
Eam ſi tuleris.
Rependet beneficium, cum te feret,
Tuas iterum veſtes induere,
Mariæ labori venerationem hanc debes,
Vt quamdiu non elegeris nodus incedere,
(In die præſertim deſponſationis tuæ)
Alia tegumenta non quæras.
Recuſare ſarcinam neſcis,
Quæ tuos beat amores,
Dum grauat humeros.
Illi tamen impar ferendæ
Eo ipſo, quo releuaris, labore, torqueris.
Grauat te beneficium,
Quod extorquetur inuito.
Condonanda tamen Ruſticitas
De Villa venienti.
Condonandus & horror feralis ligni;
Odere Crucem homines;
Nimirum fures ſunt, & Latrones.
Agnoſcit ſudoris tui pretium
Obuia Berenice;
Nobiles ſordes in linteo colligit,
In quo & accipit vultum tuum.
Extare vbique volueras Dolorum tuorum
Ima-

Imaginem;
Vbi illos non potes in animis,
Pingis in telis.
Erant hæc artis tuæ rudimenta
Sindonem facere perdiſcentis.
Expertus te Primum es
Reſpondens Agabaro,
Nunc tanti operis molitioni iam proximus
Non vltra delineandi,
Sed colorandi peritiam probas.
Agunt nondum mortuo Præficas
Piæ mulieres;
Miſerationem tamen non audas,
Quæ tolerantem iniurias lugeat,
Cùm lugere magis debuerit inferentes,
Totas tibi lacrimas impendi non vis.
Alijs miſeris huius cedis partem ſolatij,
Damna non paſſurus fortaſſe lugeri tua,
Niſi ipſa etiam noſtra eſſent.

ELOGIVM LXII.

Nudatur veſtibus.
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Ex quo ſe ipſum
Suprema deglutiuit in Cæna,
Concepto igne febricitat Amor meus.
Cœnaculi vel capaciſſimi
Iam non ferens anguſtias,
In horti aperta reſpiraturus proſilijt,
Et iterata toties emiſſione ſanguinis
Expertus ardorem non minui,
Tegu-

Tegumentis abiectis duro reclinatus in strato
Frigidiorem in Monte Aerem nudus captat.
Athleta Nobilis
Supremam euocatus ad luctam,
Omne de se spolium hostibus adempturus,
Impedimenta vestium exuit,
Miserata Nuditatem Parentis sui Natura est;
Inuoluere illum tenebris studuit.
Tantas tamen ille esse non patitur,
Quin clare cernere vel ad illas non liceat,
Furem se quamuis creditum
Nihil à tellure asportare se tamen.
Præter Clauos, & Vepres,
Cum alioqui, teste Matre, quæ aderat,
Qualis venerat, talis abiret.
Ad Nundinas Ærumnarum suarum
Coacto Mundo,
Ambitione quadam miseriæ
Ne vnum quidem de acceptis verberibus
Passus est tegi.
Ne posset argui minus honorifice sensisse
De sui pretio sanguinis,
Illi si purpuram quamlibet prætulisset,
Præ illo, vel cum Rex
Credi potissimum vellet,
Omne aliud paludamentum contempsit.
Baptizandus Baptismo,
Quo tamdiu ambierat baptizari,
Ad noui delicias balnei
Nuditate se præparat.
Mortis suæ studium in Lictoribus,
Quia conueniebat cum suo,
Datis munerat vestibus;
Scindi tamen illas non vult,
Hinc etiam probaturus

Quam

Quam amaret integritatem in moribus;
Qui eam ne lædi quidem
Pateretur in vestibus.
Reuixisse Innocentiæ Sæculum
Mundus credat,
Quando Nouus Adam in Paradiso suo
Iterum nudus incedit.

ELOGIVM LXIII.

Affigitur Cruci.
Matth. 27. *Marci* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Pandoræ infortunio Mortales admoniti
Didicere iam tamdem
Fugæ libertatem non relinquere
Summis bonis.
Vnum nunc igitur nacti, in quo sunt omnia;
Vt sit in mundo stabile, figunt.
Felices si scierint
Sua huic alligare vota, ne fluctuent.
Demersit Tiphin nostrum tempestas;
Adhæret ligno Naufragus,
Et in eo Brachia
Quasi Nataturus extendit.
Cum omnia dederit ei Pater in manus;
Retinere illum quidpiam velle ne crederes;
Stringere illas ne posset
Clauo voluit prohiberi.
Ita tenaces Prodigus
Ne in compressa quidem
Imitari potuit manus.
Coram Patre interpellaturus pro nobis;
Ob-

Obſecrãtis in morem extendens brachia
Figi illa vult,
Ceſſaturum illum, vt Moyſem
Et defatigatione ne putes.
Vbi cubet in meridie
Vltra Sponſa non quærat;
Hora ſexta,
Quo ſit æger reclinatus in ſtrato perdidicit.
In eo ille ad horam vſq;Nonam ſe torquens,
Cum ne nox quidem ſuperinducta
Conciliaret ſoporem,
Memor tamdem Ceruicalis
Quo Ioannes erat vſus in Cœna,
Supra pectus & ipſe recubuit ſuum.
Qui audierant
Futurum vt omnia traheret elatus à terra
Niſi clauis manus impediant,
Securos ſe ab earum rapacitate non credunt
Antiquaturus decretum Deus,
Quod erat contra nos,
Vt de Ligno Vitæ
Tuto iam comedere homini liceat
Eum illi fructum appendit,
Ex quo, niſi te nutrias, moriaris.
Militares animos Pax noſtra concepit;
Erecto Labaro otiari iam ſuos prohibet,
Non aliud ijs ſcutum exhibens,
Quam id ipſum, quod ſignum eſt.
Felix, qui vel in hoc, vel cum hoc,
E Bello redierit.
Quod Deus coniunxit, homo ne ſepara.
Affixa ſalus tua Cruci eſt,
Salutem ſine Cruce ne ſpera,

ELOGIVM LXIV.

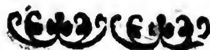
Rex Iudæorum inſcribitur.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Cum cætera omnia
Lubens hominibus ceſſeris,
Auiſſimus Ærumnarum
Vnam tibi Crucem reſeruans
Non contentus Pedum poſitione
Poſſeſſionem eius adijſſe,
Eidem nominis tui cautionem affigit.
Illam tibi vix vllus inuideat,
Quam ita oneroſo poſſides titulo.
Condimentum aliquod
Doloribus tuis quærens,
Suauitate Nominis tui
Nullum opportunius inueniſti.
Admonuiſti illud propius ægro capiti,
Et eo quaſi galea vſus
Irato oppoſuiſti te cœlo.
Officinam ſummus Archiater aperiens,
Quo inueniri commodius poſſit
Illi Hyerogliphicum Salutis appendis.
Abire, vt lubet, potes ad Patrem;
Patentes habes ab hominibus litteras
Quibus quam egregie opus tuum impleueris
Certo conſtet.
Propugnaturus Crucis in Cathedra
Theſes tuas,
Quo ſit libera omnibus arguendi facultas,
Earum publice proponis epitomen,
Impugnauit extremam partem Iudæus,
Qui te Rege Agnito.
Perduellem ſe diffiteri non poſſet.

Ina-

Inanem de nomine quæstionem
Dignatus responso non es;
Illam ipsam irrisit litis præses Pilatus,
Videre nesciens
In quo posset Cauillator distinguere,
Ab eo quod Veritas diceret, id quod esset.
Nobile Simbolum veri Amoris expositus,
Lectorem ne lateant in te reconditi sensus
Hæbraica, Græca, & Latina
Excludaris Epigraphe.
Sapit hæc stylum tuum;
Illam Pilatus dictante te scripsit;
Voluisti tamen illum
Ante manus abluere,
Quo demum minus impurus
Nomen Sanctissimum attrectaret.
Superauerat hominum fidem Charitas tua;
Ne suis quidem vllus crederet oculis
Potuisse pro Ingratis tanta te pati,
Nisi scripti publici auctoritas
Extorqueret assensum.
Tuus in te aspectus non est;
Suppleri illum affixione nominis iubes;
Quia nullibi minus ignorari vis,
Quàm in Cruce.

ELOGIVM LXV.

Medius inter latrones in Cruce.

Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Proh quàm adhærent homines malis suis?
Qui venisti illa minuere
Fures creditus.
Orta tecum hæc de te suspicio est.
Artis suæ conscium
Primus Herodes expauit,
Vel cum te facijs vinctum sciret
Tuis sceptro suo cauit à manibus.
Securus tamen à te esse potuerat,
Qui vndequaque perditus non haberet,
Vnde talem allicere latronem posset
Omnia te de repetundis accusant;
Quia vbicunque fueris
Omnia rapuisti.
Qua hora dormirent homines
Quasi per insidias eo egressus ex vtero,
Ex quo te Mundus non expectare,
Secus viam in specu latuisti.
Erronum more
Vel ipsa semper hospes in patria
Curationem Corporum
Ad Cordium rapinas abusus
Ne sua quidem morti cadauera
Reliquisti.
Quidni igitur latronum fine desineres,
Qui latronum initijs cœperas?
Latroni cuicunque
Præferri in pœna debueras,
Qui non humana, vt cæteri,
Sed homines rapuisses.

Ne.

Nequicquam tamen
Tam ſeuero correctus ſupplicio
Furta luens in Cruce,
Adhuc ipſos etiam es fures.
Induxiſti noctem
Nouis latrocinijs opportunam;
Bacchatus in illa es vel in tumulos.
Vt tamen artificio furacitatis tuæ
Plauſerit Mundus,
Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
Experiare, ſuperſunt.
Quamdiu mihi me ipſum non rapias,
Fur mihi parum callidus es.
Amate Deum, Mortales,
Qui non aliud vobis
Quam Attributum infelicitatis inuiderit.
Aſſuetus Modeſtiæ genio in nouiſſimo loco
Recumbere,
Vbi factus fellis veſtri conuiua eſt,
Legis jam prope immemor ſuæ
Non Expectauit vt moneretur aſcendere.
In Cælo ſedens contentus Patris dextera eſt,
Inter miſeros plus aliquid ambiens
Non ſecundas, ſed primas petit.

ELOGIVM LXVII.

Torquetur mali latronis exitio.
Matth. 27. *Marci* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Næ tu plane Malus es Latro,
Qui ne pendentem quidem coram te Vitam
Scieris suffurari.
Non profuturæ salutis intentus aucupio
Eam, quæ beare te poterat, perdidisti.
Non meruisti scelerum veniam abusus pœna;
Amare te Christus non potuit,
Quia Crucem oderas;
Corrigere neglexit,
Quia nihil ex Cruce profeceras.
Inuidum te sublimitatis suæ sensit,
Qui eum monueris, vt descenderet,
In eo prodens
Quam non honesta opinareris de illo,
Cuius desideria crederes
Eadem esse posse cum tuis.
In mala causa pessimo vsus argumentum,
Beneuolentiam Iudicis
Vnde lucrari speraueras amisisti.
Laudare illi Crucem debueras, vt placeres.
Habet in illa delicias suas omnes,
Quas accusare ausum,
Si non Satanam, vt olim Petrum appellat,
A Consortio Regni sui
Tanquam talem excludit.
Hominum optimo
Maiorem iniuriam querulus irrogasti,
Cum quo perire fortunam non crederes
Ipsi vitæ vsui præferendam.
Voluisti blasphemus

Sua-

Suauitatis Deo famam minuere;
Cum quo Mortis iter ingressus
Adhuc mœrere potueris
Ac si tam malum iter
Tam bonus solari non sufficeret comes.
Vt Christum esse illum credas
Abire iubes à Cruce,
In qua ideo solum persistit;
Quia Christus est.
Tui similis
Neglexisset laudem constantiæ,
Vt acerbitatem fugeret pœnæ,
Quod à te tam dissimilis
Ideo non potuit, quia non debuit,
Gemina morte pereunti
Testis adesse recusat mitissimus Spiritus
Maturat ad Inferos iter suum,
Ibi esse malens vbi nulla Redemptio est,
Quam vbi tanta est sine fructu.
Malum Latronem ne præteri,
Qui bonum attendis.
Portum Salutis
Vtrinque scopuli obsident;
Ne credas igitur sine causa
Inter hanc geminam Pharon
Medium stare.

ELOGIVM LXVIII.

Hilaratur boni latronis Salute.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Incidisti in latronem, Viator,
Sistendus es.
Caue Fraudem;
Latroni, ne bono quidem, fidendum.
Ita perditus, vt de illo non aliud sit seruatum
Quam quod perierit
Ex latrocinandi libidine
Posteritati prope furatus est nomen suum.
Vitam eius tibi mors sola describat.
Omnium peritus viarum.
Nisi eius, quæ duceret ad honesta,
Vbique vagus, vbique profugus,
Vt inueniri semel à Deo posset,
Fingendus fuit.
Flagitijs initiatus ad pœnas,
Infortunio suo felix,
Pereundi occasione seruatus est.
In eadem eum Innocentia damnatione,
Non causa,
Eius locatus ad dexteram,
Iustus videri potuit, antequam esset.
Tunc primum certior factus
Stare semper Probitatem in medio,
Sodalem arguens, se ipsum accusans
Ab vtroque recessit extremo.
Dei absolutus in foro
Statim ac damnatus in suo,
Cruci firmius adhærens manere, quam corpore
Ex ea non nisi fuste pulsus abscesit.

Pe-

Peregrino Regi
Ad Angustias redacto misericors,
Beneficijs eum adortus,
Ad Regni suis deditionem coegit.
Ne tum quidem immemor artis suæ,
Cum propter illam periret,
Mutauit furti materiem furacitate retenta.
Viatori Deo non profuit
Dissimulasse nuditate Thesauros;
Exeuntem de Mundo
In aerem vsque sequutus
Adhæsit lateri,
Et festinatæ noctis opportunitate vsus,
Quando iam non poterat manu,
Furatus est halitu.
Turbatum Cœlum est,
Cum iam violenti raperent illud;
Gazis suis timuit trepidum.
Cum eas cerneret furibus patuisse.
Iterum Viator, te moneo,
Latroni plus æquo ne fide;
Plures hic piè moriendo,
Quàm impiè viuendo
Peremit.

ELOGIVM LXIX.

Sitiens felle, & aceto potatur.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Præter ſel, & Acetum
Quid propinet ſitientibus
Mundus non habet.
Ingens tamen fortuna hominum,
Quod expertus id Ieſus eſt,
Huic quoque conſulturus incommodo.
Aperiet in latere fontem,
Ex quo mox bibant
Nobiles animæ,
Et earum iumenta.
In meridie Charitatis ſuæ
Circa horam ſextam
Fatigatus iterum ex itinere Chriſtus ſitit.
Qui tamen ſtagnantes illi in corde
Aquas attendat
Suis diſcet illum quoque ſitire, non ſibi.
Tantalus alter in ærumnarum Oceano
Auidos earumdem,
Amantiſsimus fellis noſtri
Illud vel moriens ſpongia colligit
In delicias ſitis ſuæ
Opportunitatem condiendi amaritudines ſuas
Mundus non negligit.
Dulciſsimo illas admouet gutturi,
Sperans quæ piſci Faſtino ineſt
Dei filio non defuturam Virtutem,
Vt ad eius os vbi venerit
Ponat, noſtri quoque Maris vnda,
Salſedinem.

Suxit

Suxit Spongia liquidas voluptates in fonte ;
Relicta ibi acrimonia
Factum amabile Acetum est.
Dedicauit ille
Non bibit accidissimam potionem ,
Seruaturus illam hominibus ,
Quos dulcedine deprauatos
Amara corrigunt ,
Quia iræ Patris in illum transierant,
Sua & ipse cruciatus in flamma
Ad aquas , quæ super Cœlos sunt anhelauit.
Hinc est quod oblatam è tellure potionem
Bibere noluit ,
Qui sciret non esse inde medicabilem
Sitim suam .
Potatorem , mi Iesu ,
Te iterum Iudæi si dixerint ,
Qua dilues excusatione columniam ?
Paucas intra horas calicem exhausisti ,
Quem à Patre plenum acceperas ,
Sed nimirum
Te de genere Dipsadum serpens momordit,
Qui quos affecerit ,
Vel si illis flumina de ventre fluxerint ,
Siti necat .

ELO-

ELOGIVM LXIV.

Rex Iudæorum inscribitur.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Cum cætera omnia
Lubens hominibus cesseris,
Auissimus Ærumnarum
Vnam tibi Crucem reseruans
Non contentus Pedum positione
Possessionem eius adijsse,
Eidem nominis tui cautionem affigit.
Illam tibi vix vllus inuideat,
Quam ita oneroso possides titulo.
Condimentum aliquod
Doloribus tuis quærens,
Suauitate Nominis tui
Nullum opportunius inuenisti.
Admouisti illud propius ægro capiti,
Et eo quasi galea vsus
Irato opposuisti te cœlo.
Officinam summus Archiater aperiens,
Quo inueniri commodius possit
Illi Hyeroglíphicum Salutis appendis.
Abire, vt lubet, potes ad Patrem;
Patentes habes ab hominibus litteras
Quibus quam egregie opus tuum impleueris
Certo constet.
Propugnaturus Crucis in Cathedra
Theses tuas,
Quo sit libera omnibus arguendi facultas,
Earum publice proponis epitomen,
Impugnauit extremam partem Iudæus,
Qui te Rege Agnito.
Perduellem se diffiteri non posset.

Ina-

Inanem de nomine quæstionem
Dignatus responso non es;
Illam ipsam irrisit litis præses Pilatus,
Videre nesciens
In quo posset Cauillator distinguere,
Ab eo quod Veritas diceret, id quod esset,
Nobile Simbolum veri Amoris expositus,
Lectorem ne lateant in te reconditi sensus
Hæbraica, Græca, & Latina
Excludaris Epigraphe.
Sapit hæc stylum tuum;
Illam Pilatus dictante te scripsit;
Voluisti tamen illum
Ante manus abluere,
Quo demum minus impurus
Nomen Sanctissimum attrectaret.
Superauerat hominum fidem Charitas tua;
Ne suis quidem vllus crederet oculis
Potuisse pro Ingratis tanta te pati,
Nisi scripti publici auctoritas
Extorqueret assensum.
Tuus in te aspectus non est;
Suppleri illum affixione nominis iubes;
Quia nullibi minus ignorari vis,
Quàm in Cruce.

ELOGIVM LXV.

Medius inter latrones in Cruce.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Proh quàm adhærent homines malis suis?
Qui venisti illa minuere
Fures creditus.
Orta tecum hæc de te suspicio est.
Artis suæ conscium
Primus Herodes expauit,
Vel cum te facijs vinctum sciret
Tuis sceptro suo cauit à manibus.
Securus tamen à te esse potuerat,
Qui vndequaque perditus non haberet,
Vnde talem allicere latronem posset
Omnia te de repetundis accusant;
Quia vbicunque fueris
Omnia rapuisti.
Qua hora dormirent homines
Quasi per insidias eo egressus ex vtero,
Ex quo te Mundus non expectare,
Secus viam in specu latuisti.
Erronum more
Vel ipsa semper hospes in patria
Curationem Corporum
Ad Cordium rapinas abusus
Ne sua quidem morti cadauera
Reliquisti.
Quidni igitur latronum fine desineres,
Qui latronum initijs cæperas?
Latroni cuicunque
Præferri in pœna debueras,
Qui non humana, vt cæteri,
Sed homines rapuisses.

Ne.

Nequicquam tamen
Tam seuero correctus supplicio
Furta luens in Cruce,
Adhuc ipsos etiam es fures.
Induxisti noctem
Nouis latrocinijs opportunam;
Bacchatus in illa es vel in tumulos.
Vt tamen artificio furacitatis tuæ
Plauserit Mundus,
Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
Experiare, supersunt.
Quamdiu mihi me ipsum non rapias,
Fur mihi parum callidus es.
Amate Deum, Mortales,
Qui non aliud vobis
Quam Attributum infelicitatis inuiderit.
Assuetus Modestiæ genio in nouissimo loco
Recumbere,
Vbi factus fellis vestri conuiua est,
Legis iam prope immemor suæ
Non Expectauit vt moneretur ascendere.
In Cælo sedens contentus Patris dextera est,
Inter miseros plus aliquid ambiens
Non secundas, sed primas petit.

ELOGIVM LXVI.

Eius calamitas Cælum cæcat.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Agnosce Clementiam Deo parem,
Tot laceſſitus iniurijs
Vlturus ſe more ſuo,
Excitato in hoſtium ſuorum perniciem Cælo
Tegere illos ſuperinducta ſtuduit nocte.
Domui ſuæ moriturus diſponens,
Memor rapuiſſe ſe olim dum naſceretur
Horas aliquot Nocti,
Reddere illas
Antequam diſcederet feſtinauit.
Inferorum valuas,
Eo deſcenſurus aperiens,
Eructat inde caligine
Diem oppreſsit.
Excuſaturus apud Patrem
Popularium ſuorum nequitiam,
Quo facilius ſuaderet
Neſciſſe illos quid facerent,
Amotis luminibus cæcus facit.
Turbata in ſuo fonte lux eſt.
Fluere vltra pura non potuit.
Non tolerauit meridianam lampadem
Sacrificium Veſpertinum.
Exprobare beneficia neſciens Deus.
Ferme omnia nocti committit, vt lateant.
Hoc omnium Maximum,
Oſtentare in meridie voluiſſe ne crederes,
Adductis tenebris
Arcanum fecit in publico.
Mutatione veſtium

Con-

Confessus se Reum Sol est;
Nocentes radios sordidatus abiecit,
Quibus in Dei damna cognosceret
Clauos, Vepresque conceptos.
Factam tenebris potestatem
Inimicus indoluit;
Earum horam spectauit auersus,
Et nouæ se luci præparans
Extinxit antiquam.
Exemplo tam pudendi facinoris
Vitiari timuit oculus Mundi.
Animalium Diuinissimi famæ consultum,
Dum summum illius piaculum.
Inuolutum est nocte.
Suam in homine imaginem Deus,
Cum deprauata potissimum est;
Ex defectu luminum noluit esse conspicuam,
Eo consilio visus vniuersa turbasse,
Vt dum suo singula intendunt periculo.
Quid peccarent homines non notarent.
A Mundo maiore
Minor Mundus luctum edisce.
Beandum te cum Cœlo ne spera;
Si cum Cœlo non luxeris.

ELOGIVM LXVII.

Torquetur mali latronis exitio.

Matth. 27. *Marci* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Næ tu plane Malus es Latro,
Qui ne pendentem quidem coram te Vitam
Scieris suffurari.
Non profuturæ salutis intentus aucupio
Eam, quæ beare te poterat, perdidisti.
Non meruisti scelerum veniam abusus pœna;
Amare te Christus non potuit,
Quia Crucem oderas;
Corrigere neglexit,
Quia nihil ex Cruce profeceras.
Inuidum te sublimitatis suæ sensit,
Qui eum monueris, vt descenderet,
In eo prodens
Quam non honesta opinareris de illo,
Cuius desideria crederes
Eadem esse posse cum tuis.
In mala causa pessimo vsus argumentum,
Beneuolentiam Iudicis
Vnde lucrari speraueras amisisti.
Laudare illi Crucem debueras, vt placeres.
Habet in illa delicias suas omnes,
Quas accusare ausum,
Si non Satanam, vt olim Petrum appellat,
A Consortio Regni sui
Tanquam talem excludit.
Hominum optimo
Maiorem iniuriam querulus irrogasti,
Cum quo perire fortunam non crederes
Ipsi vitæ vsui præferendam.
Voluisti blasphemus

Sua-

Suauitatis Deo famam minuere;
Cum quo Mortis iter ingressus
Adhuc mœrere potueris
Ac si tam malum iter
Tam bonus solari non sufficeret comes.
Vt Christum esse illum credas
Abire iubes à Cruce,
In qua ideo solum persistit;
Quia Christus est.
Tui similis
Neglexisset laudem constantiæ,
Vt acerbitatem fugeret pœnæ,
Quod à te tam dissimilis
Ideo non potuit, quia non debuit,
Gemina morte pereunti
Testis adesse recusat mitissimus Spiritus
Maturat ad Inferos iter suum,
Ibi esse malens vbi nulla Redemptio est,
Quam vbi tanta est sine fructu.
Malum Latronem ne præteri,
Qui bonum attendis.
Portum Salutis
Vtrinque scopuli obsident;
Ne credas igitur sine causa
Inter hanc geminam Pharon
Medium stare.

ELOGIVM LXVIII.

Hilaratur boni latronis Salute.

Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Incidisti in latronem, Viator,
Sistendus es.
Caue Fraudem;
Latroni, ne bono quidem, fidendum.
Ita perditus, vt de illo non aliud sit seruatum
Quam quod perierit
Ex latrocinandi libidine
Posteritati prope furatus est nomen suum.
Vitam eius tibi mors sola describat.
Omnium peritus viarum.
Nisi eius, quæ duceret ad honesta,
Vbique vagus, vbique profugus,
Vt inueniri semel à Deo posset,
Fingendus fuit.
Flagitijs initiatus ad pœnas,
Infortunio suo felix,
Pereundi occasione seruatus est.
In eadem eum Innocentia damnatione,
Non causa,
Eius locatus ad dexteram,
Iustus videri potuit, antequam esset.
Tunc primum certior factus
Stare semper Probitatem in medio,
Sodalem arguens, se ipsum accusans
Ab vtroque recessit extremo.
Dei absolutus in foro
Statim ac damnatus in suo,
Cruci firmius adhærens manere, quam corpore
Ex ea non nisi fuste pulsus abscessit.

Pe-

Peregrino Regi
Ad Angustias redacto misericors,
Beneficijs eum adortus,
Ad Regni suis deditionem coegit.
Ne tum quidem immemor artis suæ,
Cum propter illam periret,
Mutauit furti materiem furacitate retenta.
Viatori Deo non profuit
Dissimulasse nuditate Thesauros;
Exeuntem de Mundo
In aerem vsque sequutus
Adhæsit lateri,
Et festinatæ noctis opportunitate vsus,
Quando iam non poterat manu,
Furatus est halitu.
Turbatum Cœlum est,
Cum iam violenti raperent illud;
Gazis suis timuit trepidum.
Cum eas cerneret furibus patuisse.
Iterum Viator, te moneo,
Latroni plus æquo ne fide;
Plures hic piè moriendo,
Quàm impiè viuendo
Peremit.

Suxit Spongia liquidas voluptates in fonte;
Relicta ibi acrimonia
Factum amabile Acetum est.
Dedicauit ille
Non bibit accidissimam potionem,
Seruaturus illam hominibus,
Quos dulcedine deprauatos
Amara corrigunt,
Quia iræ Patris in illum transierant,
Sua & ipse cruciatus in flamma
Ad aquas, quæ super Cœlos sunt anhelauit.
Hinc est quod oblatam è tellure potionem
Bibere noluit,
Qui sciret non esse inde medicabilem
Sitim suam.
Potatorem, mi Iesu,
Te iterum Iudæi si dixerint,
Qua dilues excusatione columniam?
Paucas intra horas calicem exhausisti,
Quem à Patre plenum acceperas,
Sed nimirum
Te de genere Dipsadum serpens momordit,
Qui quos affecerit,
Vel si illis flumina de ventre fluxerint,
Siti necat.

ELOGIVM LXX.

Pro hostibus rogat.
Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.

Quam dulce tibi guttur, mi IESV,
Quod ne felle quidem potatum
Amarum quidpiam eructauit;
Habes æternæ vitæ verba vel moriens;
Idioma tamen hoc tuum,
Quia æternæ vitæ est,
Mortalitas nostra non percepit.
Næ tu Filius Dei eras,
Qui irritamentum iracundiæ
Occasionem faceres charitatis?
Bene te hominem credere Centurio desijt,
Cum ita morientem
Ita exclamantem audiuit.
Dies vltionis Domino
Non cuiuscunque, sed suæ;
Quæ quia non per odia, sed per beneficia fit,
Exclusus à terra
Aperire hostibus Cœlum parat.
Clementiæ suæ exemplum
Mundo deesse non ferens
Quando iam Solem suum
Oriri super iniustos non faceret,
Pluit super illos in Nubilo
Imbrem serotinum Gratiarum.
Peroraturus apud Patrem
Pro quiete Spiritus sui,
Dignus Auditore Deo Rhetor
Omnium aptissimo
Beneuolentiam captauit exordio.
Expressit mores eius in suis,

Et

Et affectiones dum imitatus est, occupauit;
Nunquam dignor appellare Deum Patrem,
Quam cum ab eius indulgentia
Se non degenerem exhiberet.
Auxit commune rerum Chaos
Ordinis auctor;
Impune putauit Natura
Posse se à posita sibi lege recedere,
Cum Deus ipse ageret partes plane non suas,
Impiorum Patronus ex Iudice,
Excusator ex vindice.
Nesciebant Iudæi plane quid facerent,
Qui eius vrgerent gloriam, quem odissent,
Et per ipsamet scelera
Ad innocentiam properarent.
Mouebant capita sua, qui corda debuissent,
Et nihilo meliores interpretes operum Dei,
Quàm fuissent ante verborum,
Quod erat laus patientiæ
Vitio potentiæ tribuebant.
Omnem vltionis affectum clementis excussit
Tantæ lenitatis Auctoritas;
Vel ipsam dissidij speciem
Luna Soli opposita horruit;
Mitiora consilia te audito
Iratum Cœlum concepit;
Quia quem tu non condemnasti
Nemo condemnat.

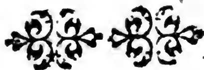
ELO.

ELOGIVM LXXI.

Discipulum matri, Spiritum patri commendat.
Ioann. cap. 19.

Deficiente Deo
Cur Mundus omnino non ruerit
Causam attende.
Stabat adhuc MARIA.
Regendo Mundo potuit basis ista sufficere.
Describere miraculi magnitudinem voluit,
Qui eam cum debuisset matrem,
Mulierem dixit.
Titulo fragilitatis
Amplificauit insolentiam roboris
Imprimere in hominibus
Mariæ venerationem voluerat,
Ideo, quia hærent firmius,
Quæ postrema sunt monita,
Suprema illius ad homines vox
Mariæ commendatio fuit.
Se præceptorem sequutis,
Quo maior esset in illam fiducia
Clementiæ illius,
De qua dubitare non poterat,
Voluisse visus adijcere
De illis custodiendis præceptum suum.
Suæ tamen erga illam obseruantiæ memor,
Illud ac si proponeret,
Non ac si iuberet expressit.
Testati Prodigus adhuc se posse confidens,
Ita partitus hæreditatem suam est,
Vt reuerentiam, quam habebat erga matrem,
Filijs cederet.
Prouidentiam, quam habebat erga filios matri;
Supra

Supra cæteros tamen Ioannem commendat,
Qui ſciret nullius Adoleſcentiam
Securam vnquam futuram,
Niſi ſub tutela Mariæ.
Operam ſuam
Minus neceſſariam Mundo iam credens,
Cui tam bonam matrem meruiſſet,
Spiritum, qui ſibi vnus ſupererat colligens,
Naturæ non audenti rapere tradidit.
Tractabilis plane Spiritus,
Qui ne ex otij deſiderio
Credatur declinare labores,
Se non in alias,
Quam in operoſiſſimi Patris manus commendat
Nouerat illas eſſe tornatiles,
In quas ſuperinfuſus
Speraret iterum in terras effluere.
Proſtrare Deo
Ad omnes hominum vſus voluerat;
Ne foret quandoque quærendus
Locum omnem alijs cedens.
Illi eſſe poſtulauit ſemper ad manus
Sortes noſtras inde venire qui ſcierat.
Eas in origine ſua facturus optimas,
Sedem illam elegit.

ELO-

ELOGIVM LXXII.

Anhelantis mortem clamor, & gemitus.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Pudori nostro remedium Deus adhibuit
Lacrimas suas.
Probrum iam nullum homini
Si in Cruce positus fleat,
Ex quo in Cruce fleuit & Deus.
Tanta Maiestas
Imbelles animas, dum imitatur, excusat.
Qui cum ridente Mundo non riserat,
Miseris addictior, quam felicibus
Cum lugente iam luget.
Vnica illi causa gemituum,
Quod omnem gemitum
Abolere è Mundo non possit.
Miseratus Naturæ deliquia est,
Qui siccis oculis spectauerat sua.
Videns Crucis ex apice Ciuitatem,
Fleuit iterum super illam,
Quod sibi ad pacem futura,
Nec olim cognouisset in die,
Nec nunc diuinare sciret ex nocte.
Vicini latronis petulantia monitus gemuit
Tot in perditis Crucis sibi fructum perire,
Cum ne in Cruce quidem positi resipiscant.
Rore aliquo
Noctem vsque adeo miseram beaturus,
Illum de cordis sui Nubibus exprimit.
Ad Vineæ suæ custodiam
Eminens speculator in arbore
Excubandi necessitatem

Ex

Ex latronum vicinia præuidens
Clamore valido
Exprobrat ſecuritatem torpentibus.
Surdis loqui ſe ſciens, vocem attollit,
Et ne ſic quidem auditus
Periculum facit
An male commiſſum labris officium,
Exequi felicius palpebræ poſsint.
Validus plane Clamor,
Qui & ad terrorem ſit auditus in erebo,
Et ob Reuerentiam
Sit exauditus in Cœlo.
Qui ad Crucem ita feſtiuus venerat,
Non potuit niſi gemens inde recedere;
Æternum paulo poſt interdicendus à fletu,
Paſcere ſe tam liquida voluptate feſtinat.
Nihil æque curans,
Quem ne vlli quidquam deberet,
In Vtroque Vitæ limine
Impoſitum à Natura tributum
Pari liberalitate veniens, ac recedens
Perſoluit.

ELOGIVM LXXIII.

Quæritur se desertum a patre.
Matth. 27. Marc. 15.

Quamdiu tibi Mater adstat,
Quid te quereris derelictum à Patre?
Plena Deo maria est;
Ea præsente Deus abesse non potest.
Atqui captasti arte hac
Miserationem hominum
Qui videreris
Terruisse Deum quodammodo malis tuis.
In summa vulgi frequentia.
Doluisti te solum,
Cum alioqui socium Crucis
Toto tuo emeres Regno.
Perperam quæ dicis intelligunt,
Qui verbis tuis accommodatas
Aures non habent.
Eliam vocasse crederis,
Quem à die miserationis, & veniæ
Vel si adfuisset excluderes.
Calamitates tuas
Quilibet tui vltor auxisset,
Et vocato de Cœlo igne,
Te vel absumptis læsisset in hostibus,
Quia in ijs etiam totus eras.
Vix sperasses viuum Eliam
In diem vltionis seruare,
Si hac sub Iunipero tua.
Reclinare se potuisset.
Vbi Deum amisisset Vir Dei,
Suam vtique retinere animam noluisset,
Ita ad te omnia trahens

Præ-

Præter ſolatia doloris tui,
Contra opinionem Mortalium,
Ne fidiſsima quidem capita
In fellis partem vocaſti.
Sincerus vt es, cauſam non taces,
Cur in lecto plane non tuo
Sine tecto,& tegmine moriaris.
Bona tua omnia prodigus diſsipaſti;
Ceſsiſti Matrem Diſcipulo,
Spiritum Patri, Regnum Latroni
Conſumptum Patrimonium tuum eſt.
Irrita nunc prece rogandus,
Quæ vna vitæ tuæ ſalus ſupereſt,
Ad Patrem redis.
Licet nec in illum, nec in cœlum peccaris,
Iam non audes in neutrum.
Attollere oculos,
Conſcius, quod vni quidem
Latrones adoptaris in filios,
Alteri conſecraris in Ciues.

ELOGIVM LXXIV.

Inclinato capite moritur.

Matth. 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Iratum hominibus IESVM abire ne crederis,
Auerſus à Cœlo mori maluit,
Quàm ad homines non conuerſus.
Quem Patri commendauerat ſpiritum
Subiectam effuſurus in Matrem
Supremos halitus in illam direxit,

Vt

Vt vel exinde Mundus agnoſceret
Ne ſe quidem ſancte mortuum
Sine Maria.
Mortem ad ſe accedere formidantem
Quando vltra voce non poterat,
Aduocans nutu,
Ad ſe de tellure venienti
Prona facie, quaſi oſculaturus, occurrit.
Meliorem animam induturus telluri Deus
Spirauit in illam ſecundo ſpiraculum vitæ.
Grauitate ſuſcepti oneris victum caput,
Ruens in pectus,
Pondere ſuo nimium elatos
Oppreſsit.
Abeuntem ad Inferos
Sequuta ceruix eſt quo ad potuit.
Niſi altero fixo
Non ſoluebatur amicitia inter tales.
Nec dum abunde doloribus ſaginatus
Adhuc locum nouo vulneri deſignauit,
Patre ſpectato ad ſe ipſum conuerſus
Origini ſuæ vbi ſe vidit ita diſsimilem
Exhauſit animam vis pudoris.
Inter latrones de Gazis ſollicitus
Quas ſupereſſe ſibi ſciret in pectore
Conuerſus eo eſt cuſtodientis in morem,
Depoſitum tamen
Hæc ipſa tanta ſollicitudo detexit.
Apertum latus eſt,
Et egenorum tractum in vſus
Dubites etiam
An ad ſtagnantes inibi aquas
Admouere ſitiens labra voluerit.
Iudicem Mundi vel mortuum
Scias in tellurem intendere.

At-

Attendit ille de ſpecula quidquid peccas.
Sopitum ſi putas, caue ne audias
Alijs illum dormire, non tibi.

ELOGIVM LXXV.

Mortuo tota parentat natura.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Noctem hanc, ne ſomno natam putares.
Corpora quæ dormierant, ſurrexerunt.
Peracta Tragædia ſua Deus
Lumina ſubtrahit
Non vltra ſpectatoribus profutura.
Ex Orchæſtra tantus actor egrediens,
Vel à ſaxis plauſum extorquet.
Ambierant omnia
Nouum hoſpitem monumenta;
Ad hoc aperta ſunt,
Et quia Conſortes illum nolle
Prænouerant
Mortuos, quos acceperant eiecerunt.
Captiuorum libertas
Fractas carceris fores euincit.
Nato ſibi Mortuorum Primogenito,
A ſe detentis facultatem illam Mors fecit.
Atratus coram Iudice ſuo
Trepidat Mundus
Et orbatus luminibus.
Quibus tam male viderat lumen ſuum,
Tamdem perduellionis Reus
Capite plectitur.

In

In publico totius Orbis Iustitio,
Vnicum non cessauerat Dei forum.
Extremum diem
Suspicantur ex signis Mortui,
Et tuba nondum audita nouissima
Iam resurgunt.
Perire Deum posse non crederent,
Nisi iterum viuerent, vt viderent.
Æterni Spolium Pontificis,
Vel à tumulis latrones exciuit.
Suffecit rapinis hæreditas:
De Spiritu oris eius omnes accepimus.
Iam non Solus Adamas,
Sed saxa quælibet
Agni Cruore frangantur
Solem Nostrum
Hodie primum tenebræ compræhenderunt.
Mirare modestiam funeris,
In quo ne publicas quidem
Cœli faces admisit.
Agit Auctori suo
Natura Præficam,
Eclogarium Mundus,
Suetus virtutem exercere viuentem,
Lugere Mortuam.

ELO-

ELOGIVM LXXVI.

Ex aperto mortui latere, manat sanguis, & aqua. *Ioann. c. 19.*

Vbi eam (si populo credimus)
Cæcus miles inuenit,
Ibi profugam latuisse diem ne dubita.
Ad tam conspicuæ spectaculum Charitatis,
Sine oculis neminem adesse vult Deus.
Quæ fuit in illo probrorum ambitio,
Dedecora sua.
Ne ipsis quidem regi passus est cæcis.
Elatus in Cathedram
Veri Magister Amoris,
Idiomate amantium posthac loquuturus,
Ore clausu, Cor aperit.
Fideliorem interpretem
Doctrina cordium hactenus non inuenit.
An plane loquatur ex Corde
Nouum guttur interroga.
Officinam in Petra
Faber Amor iam habet,
Vbi tela producat sua.
Importuosum iam non sit Cæli littus
Ex quo talis eo Nauigantibus sinus patet.
Conciliato sibi per mortem Mundo
Amico iam, & non seruo,
Vel ipsa pectoris sui pandit arcana.
Vbi quasi parturiens exclamasset,
Quos in lucem ediderat filios
Lactaturus,
Mammillam Cordis aperuit.
Ex laboris vehementia
Solutum in sudorem Cor est,

Inde lacus iste coaluit;
Profecerat dolor eius in pœna;
Qualis sudor in horto fluxit ex corpore,
Talis in Cruce manauit ex Corde.
Detectus ibi fons est,
Vnde manabant in oculos fletus.
Lacrimarum Nobilis institor,
In Gazophilacio Cordis sui,
Non alias merces visus est custodisse.
Cum flere adhuc multa volentem
Spiritus defecisset,
Quos iam non posset dare fletus ex lumine,
Dedit ex vulnere
Ita hoc voluerat nouo argumento
Probatum,
Calamitates Mortalium
Se plane miseratum ex Corde.
Agnosce, ex adhibito aquarum remedio.
Vim Ardoris.
Igne Patris, quem condebat in sinu,
Orbem Vniuersum incenderat
Secundus Phaeton.
Nisi & ipse prouide
Mersus esset in aquis.

ELO-

ELOGIVM LXXVII.

Mortui pendentis in Cru-
ce Mysteria.

Hanc in Insulam,
Quæ à Terra in cœlum soluentibus
Prima occurrit, & vnica
Reus nimiæ charitatis
Deportatus est Deus.
Aliter ab Hominibus
Quibus ita ex animo adhæserat,
Auelli non poterat,
Exilij tamen sui mœrore tabescens
Describens nutu capitis vota Cordis
A tellure ne totus abesset,
Eo, vnde fugatum Corpus fuerat
Emisit Spiritum.
Nudus Amorem exprimens
Non iam puerum, sed Adultum,
Ipse sibi Arcus, & missile,
Expugnare Cœlum volentibus
Machinam offert.
Supra conditionem suam elatos homines
Quia non inuenerat in tellure
Venatur in Aere.
Demissionis Magister,
Quod ita supra cæteros emineat
Ne mireris.
Contorta in nos fulmina
Captat Excelsus.
Hæc illi vnica ascendendi causa.
Appensus, & ipse est in Statera,
Et quia inuentus non est minus habens
Firmatum est Regnum eius.

Amoris Extaſim paſſus
Eleuatus & ipſe in aerem eſt.
Humaniſsimus Portitor,
Transfretare in Cœlum volentes
De naui ſua adhuc terræ finitima
Sine Naulo vecturus inuitat.
Aquila magnarum alarum
Reptantes humi pullos
Prouocat ad volandum.
Proſpecturus tamen Icaris ſuis
Cautior Dædalus.
Exemplo ſuo monet alta non ſapere,
Aſcendit de terra ſitienti
Hoc in Meteoris igneis Nobiliſſimum,
Et ſine alterius conſortio luminis
Fuſcato micans in aere,
Solis, Aſtrorumque ſolatur abſentiam.
Felix, hæc ſi te Phænomena
Fecerint Gymnoſophiſtam.

ELOGIVM LXXVIII.

E Cruce depoſitus tumulatur.
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Abſoluta libri vitæ elucidatio eſt,
Audito fine plauſere diſcipuli,
Deſcendere de Cathedra Magiſter potes.
In Cœli finibus
Non habes vltra quid quæras,
Ex quo Spiritus tuus apud Inferos eſt.
Accede propius redituro;
Triumphanti non occurriſſe

Iniur-

Inurbanitas credi possit:
Tua confessione decoctor,
Qui omnia consummasses,
In pudoris remedium
Nocte non contentus, quam feceras,
Adhuc densiores tumuli tenebras quæris.
Seu te Crux nollet dimittere,
Seu tu Crucem,
Inferenda vtrique à Nicodemo vis fuit,
Tibi vt tua probra desereres,
Illi, vt sua decora.
Dubitem
An Crucis fueris auellendus à brachijs,
Nisi Matris in brachia rediturus.
De sinu Patris in suum olim ista te traxerat,
Quidni in eundem te traheret
De sinu Crucis?
Tam fortunatum naufragus eiectus ad littus
Omnem penitus oblitus procellam es;
Adeo vt rediuiuus postridie
Nescieris quæ passus esses,
Nisi memoriam
Abeuntes in Emaus refricassent,
Repuerascere visus es
Matris iterum vlnis exceptus;
Fuit hæc infantia mortis tuæ,
Quæ lactata Mariæ lacrimis
Immortalem vsque adoleuit ad vitam.
A mundissimis manibus
In Sindone munda depositus,
Ne mortuus quidem toleras sordes.
Sponsus sanguinum
Thalamum habiturus in tumulo
Vndequaque pretiosam mortem
Pretiosiorem efficis delibutus vnguentis

Inter mortuos liber
Adhuc institis ligari te pateris;
Non admissurus ad Ostium lapidem,
Nisi tecum sepulta mors esset,
Quam vltra liberam nolles.
Seductor vocatus
Titulum hunc pro Epitaphio excipis,
Nulla tibi magis laude placeus,
Quam quod ambulantes in tenebris
Seduxisses in viam lucis.
Sane Iudæa Maiorem nunc verbis tuis,
Quam suis oculis fidem habet.
Videt illa te mortuum,
Et adhuc tanquam iam rediuiui fugam
Custodit.

ELOGIVM LXXIX.

Epitaphium sepulto.

Mortem quia vincere Christus potuit,
Declinare contempsit.
Stà Viator;
Tua hoc saxo clauditur Via.
Diem laboris sui Deus
Tibi Sabbatum feci.
Felleis lautitijs
Vsque ad horam nonam meridiatus,
Præcipitato in noctem die,
Ne Sybaritam crederes,
Si somno se daret ante Solem,
Auersatus vbique mollitiem
Saxeo sopitus in strato recubuit.

Ex

Ex quo tamen Iudæorum inauguratus Rex est,
Dignitatis suæ tenax
Nulli iam sumptui parcit;
Atque ita præter Aloes,
Myrrhæque delicias,
More Regio,
Excubitores admouet somno suo.
Talem vrnam mortuus exigens
Qualem vterum nondum natus,
Vel in Sarcophago
Qui nullum adhuc absumpserat,
Innocentiam commendauit.
Clauso supra se ostio solus,
Quasi Arcanum quid meditetur,
Terræ suæ Mappam in lino delineat,
Nauigaturis in Cœlum
Hanc sciens futuram perutilem
Geographiam.
Lumina sua expressurus per Vmbras
Artis testes exclusit;
Illa vna dumtaxat Mors comes,
Quæ notare artem non potest,
Quia cæca est.
Sindone teste,
Habet ibi adhuc humorem,
Vnde amplam rediuiuum in messem
Exuberet.
Cineres de illo ne cogita;
In centro suo Ignis
Excrementa non habet.
Inclusus seu sit,
Aduoluto ad Ostium lapide
Tellurem ita dispositus
Secum attolles in Cœlum.
Vt Deo Mortem fuisse in delicijs scias

Tumuli locum attende.
Non Eremus, ſed Hortus eſt.
Corda Hominum
In terræ Corde veſtigat;
Ea ibi eſſe ſciens,
Vbi & Theſauri ſunt.
Inimicitias in ſe omnes
Quàm Christus interfecerit hinc cognoſce.
Mors & Vita
Vno hoc ſe patiuntur in tumulo.

ELOGIVM LXXX.

Sepultæ Cruci Ephitaphium.

Mortem perijſſe qui dubitas,
Habes hic telum, quo delata eſt,
Feretrum, quo elata.
In hoc Mari Magno
Piraticam exercentem
Sagax bellator
In tempeſtate corripuit,
Et in hoc ipſo Myoparone ſuo,
In quo tam multas egerat prædas
Oppreſſit.
Celebrauit ingenti Natura tripudio
Inferias Mortis:
Exiliere ſaxa præ gaudio
Et in Choreas excitata cadauera
Tumulos reliquere.
Illaturi violentiam Cœlo
Ignotam Poliorcetis Machinam
Inueniſtis?

Quæ

Quæ quia Adamantinas
Pulſare fores debuerat,
Non Arietem, ſed Agnum retulit.
Baculus Iacob
In menſuram omnem extentus
Geometras nouos inſtituit,
Qui Soli & imas expiſcaris profunditates,
Et veras venari altitudines ſciant.
Veri Atlantis victa ceruice
Ne rueret in homines Cœlum
Hoc fulcro Mundus indiguit.
In Arbore Mortis
Facta vitæ inſitio eſt;
Reciſum ad hoc de radice Ieſſe Virgultum,
Et ab Agricola Patre
Virginea inuolutum in terra
Vitiato Aglutinatum eſt trunco.
Diuinus Amor.
Tœdam profano non inuidet,
Ex quo ignem ſuum,
Quo ſalutares Mundum agat in furias
Torri huic applicuit.
Herculis Noſtri Claua,
Qua creuerit ex radice vix ſcias.
Ne omnem vni ſuperbiam faceret,
Diuiſus pluribus honor eſt.
Ara Miſerationum
Ex Olea tota eſſe debuerat,
Niſi Victoriarum officina
Eſſe debuiſſet ex Palma.
Erudimini ſub ſcientiæ ligno, Mortales,
A quo vel ipſe omniſcius Deus
Didicit aliquid,
Paulo Teſte.

ELOGIVM LXXXI.

Spinis, & cæteris dolorum eius instrumentis Epitaphium.

Ampla supellex diuitis patientiæ
Antri huius angustijs tegitur.
Tardari gressus tuos, Viator, si sentias,
In spinas incidisse te scias.
Sepultis virtus est,
Quod fuerat deiectis natura.
Scrutatæ olim Cerebrum Dei,
In Ærario illo sapientiæ
Artem quoque hanc,
Qua sisterentur homines didicere.
Infectæ salutari contage
Vim Magneticam habent,
Cui, vel quia ferreus es, non resistat.
Beata Gallia,
Quando Lilia tua
Inuidere Rosis ne debeant
Habebunt de tam Sancta Sepe
Custodiam.
Vbi Christi Corona fuerit
Ibi erit & Regnum,
Nec stertere ea in aula desides poterunt,
In qua ea ipsa, quæ ornant, aculei sunt.
Tu vero, quæ te Mundi Dominam iactas
O ROMA,
Aude sperare
Vel à Decoctore Regum Rege tributum
Seposuit hic tibi columnam,
Quam æternæ basim gloriæ
Obeliscis quandoque adderes tuis.
Hieroglyphica Victoriæ suæ

Illi non alia,
Quam sanguinis sui notas appinxit.
Diminutam si videris,
Contabuisse illam
Ex Auctoris sui miseratione ne dubita.
Ante alios scissus hic lapis,
Qui sævissimæ conscius laniena.
Eum multo antequam moreretur
Mortuum vidit.
Columnæ huic quamdiu innixa sit,
Roma,
Securitatis, & Fortitudinis
Mundo symbolum fies.
Spera tamen & hoc Clauos ex pœnis,
Quos versatili Sortis rotæ
Obicem figas.
Illi quidem olim
Sub incude, & malleo Claui fuerant;
Ex quo tamen
In Herculis Nostri manus venere,
Domitores Monstrorum
Iam non Claui, sed Clauæ sunt.
Verti illos in frœna si videris
Metamorphosim ne stupeas.
Fuere & olim fræna in illius manu,
Qui Erebum mortemque frœnauit.

ELOGIVM LXXXII.

Iudæ eius proditori.
Epitaphium.

Hunc vnum,
Quia non præuidit loculum Iudas;
Tam multos habuit.
Eius initia ne quære.
Quæcunq; fuerint honestare finem non possunt.
Primum illi beneficium non nasci,
Proximum, non agnosci.
Sub disciplina Veritatis
Professus artem menciendi,
Præceptoris exercere tolerantiam melior,
Quam propagare doctrinam.
Vix aliud ab illo didicit,
Quam vt locum sciret,
Vbi minori quidem frequentia,
Maiori tamen contumelia proderetur.
Promptior Miracula patrare, quam credere,
Dæmones fugauit aliquoties.
Fugit nunquam.
Admisit in animo,
Quos excluserat à Corporibus,
Et quo sibi vacarent Ministri scelerum
Auocauit ab alijs auctores pænarum.
Melior peculi custos, quam fidei,
Vt seruaret non sua se ipsum perdidit.
Paupertati patrocinans, quam odisset,
Quia facilius spoliare pauperes poterat
Ditari pauperes voluit.
Mercis suæ pessimus Nundinator
Ex auaritia prodigus,

Quem

Quem iustis ęstimatoribus
Vendere diffideret quanti valeret,
Neglecturis vendidit, quanti vellent.
Cum nemo magis indigeret vnguentis,
Quam cui tam male olebat anima
Emere quæ debuerat vendere voluit,
Ideo solum, quia vendi potuerant.
Pedibus ablutis impurior,
Minis intentatis securior,
Vbi vita, & ferculum, & poculum foret
Conuiua Mortis.
Intincto pane monitus, non detectus,
Vix ipse credidit scelus suum
Cum prædiceretur,
Vix erubuit, cum patraret.
A Magistro discedens
Maiori perfidia rediturus;
Cæcitatem laternis prodens,
Non iuuans,
Surgendo lapsus est grauius,
Quam cadendo.
Ignotum se reputans,
Quia quod non erat vocatus
Charitatem interpretatus ignorantiam,
Bellum præludio pacis indixit.
Amoris armis abusus ad odia
Salutem quam voce dederat,
Manu destruxit.
A nullo magis seiunctus,
Quam ab eo ipso, quem stringeret,
Maiori miraculo aures occlusit,
Quam alter recuperarit.
Turpius pœnitens, quam peccasset,
Expertus facilius vendi Deum,
Quam redimi,

Pere-

Peregrinis parauit tumulum, laqueum sibi.
Idem suæ vltor perfidiæ, qui & Auctor,
Vberes illius fructus
Sterili collegit in Arbore;
In nullo magis iniurius Præceptori;
Quam quod illi veniæ voluptatum inuiderit.
Integritas nulla cognita viuo,
Nulla debita mortuo,
Lapidea illi fuere viscera;
Quidni ergo
Cum Petræ scissæ sunt rumperentur;
Patescentibus cæteris,
Ipsum etiam impietatis Monumentum,
Apertum est.
A Mercatore tam malo
Disce, Viator, emere, disce vendere.

ELOGIVM LXXXIII.

Amorem suum colorat in Syndone.

Tabellam, quam vides,
Viator,
Naufragus Dei filius
Vouit Patri.
Perfunctus periculo, voti memor,
Exaratam sumptibus suis historiam
Æternum eidem Anathema
Hoc in templo suspendit.
Cætero, ne quid de illa perperam iudices;
Latet & suus
Hanc Apelles post tabulam.
Obscura lineamenta si sunt,

Vi-

Videri voluerant è sepulcro venisse.
Agnosce Verbi hominis Laconismum;
Dolorum Illiadem
Gemina complexus est pagina,
Amphibion hoc
Describere satis vna non poterat.
Quid sit ex facie nescias.
Nisi perspexeris & a tergo quid fuit.
Parelia ista sunt Solis nostri.
Occumbens non habuit quid relinqueret
Præter vmbras.
Hic iterum sub gemina specie
Christum habes
Hæc est mirabilium eius
Secunda editio.
Excudi illam in Typographæo suo
Sub signo Ionæ,
Vbi & torcular solus calcauit.
Opus posthumum ne contemnas.
Auctoris huius genius est
Potiora in fine seruare.
Linum vt sit, non Amianthus
Illi quidquam ab igne ne timeas.
Maioribus olim per triduum
Obstitit flammis.
Quemcunque rogum accenderis
Christo par non est vel extincto.
Fatigatus Deus vt sit
Dum reficeret opus suum,
Ne ipso quidem otiatus est Sabbato.
Ne omnino quiesceret mortuus
Pictorem egit.
Arietis Spolium
Phryxo, Sabaudia, non inuideas;
Quæ habes Agni.

Illud

Peregrinis parauit tumulum, laqueum sibi.
Idem suæ vltor perfidiæ, qui & Auctor,
Vberes illius fructus
Sterili collegit in Arbore;
In nullo magis iniurius Præceptori;
Quam quod illi veniæ voluptatum inuiderit.
Integritas nulla cognita viuo,
Nulla debita mortuo,
Lapidea illi fuere viscera;
Quidni ergo
Cum Petræ scissæ sunt rumperentur;
Patescentibus cæteris,
Ipsum etiam impietatis Monumentum,
Apertum est.
A Mercatore tam malo
Disce, Viator, emere, disce vendere.

ELOGIVM LXXXIII.

Amorem suum colorat in Syndone.

Tabellam, quam vides,
Viator,
Naufragus Dei filius
Vouit Patri.
Perfunctus periculo, voti memor,
Exaratam sumptibus suis historiam
Æternum eidem Anathema
Hoc in templo suspendit.
Cætero, ne quid de illa perperam iudices;
Latet & suus
Hanc Apelles post tabulam.
Obscura lineamenta si sunt,

Vi-

Videri voluerant è sepulcro venisse.
Agnosce Verbi hominis Laconismum;
Dolorum Illiadem
Gemina complexus est pagina,
Amphibion hoc
Describere satis vna non poterat.
Quid sit ex facie nescias.
Nisi perspexeris & a tergo quid fuit.
Parelia ista sunt Solis nostri.
Occumbens non habuit quid relinqueret
Præter vmbras.
Hic iterum sub gemina specie
Christum habes
Hæc est mirabilium eius
Secunda editio.
Excudi illam in Typographæo suo
Sub signo Ionæ,
Vbi & torcular solus calcauit.
Opus posthumum ne contemnas.
Auctoris huius genius est
Potiora in fine seruare.
Linum vt sit, non Amianthus
Illi quidquam ab igne ne timeas.
Maioribus olim per triduum
Obstitit flammis.
Quemcunque rogum accenderis
Christo par non est vel extincto.
Fatigatus Deus vt sit
Dum reficeret opus suum,
Ne ipso quidem otiatus est Sabbato.
Ne omnino quiesceret mortuus
Pictorem egit.
Arietis Spolium
Phryxo, Sabaudia, non inuideas;
Quæ habes Agni.

Illud

Illud in terra Regnum portenderet,
Hoc in Cœlo.
Nullius hostis arma formides;
Deus exercituum
Nunquam sub alio vexillo mereat,
Quam sub suo.

ELOGIVM LXXXIV.

Ad Inferos descendit.

Auaritia Charitatis tuæ
Terram, ipsa quoque, sollicitat,
Et Aureas mentes
Illi ab imis vsque visceribus emit.
Fœtas fodinis huiuscemodi tenebras,
Toto immisso Sole, scrutaris,
Inde ille abest à Cœlo,
Quia ille etiam tecum est.
Credidere sidera Cœlum
Vbicunque tu fores;
Te in Erebum vsque sequuta,
Quia ibi quoque aderas,
Loci non agnouere discrimen.
Thesauris suis spoliari
Terra vix tolerat.
Vlciscitur violentiam motu,
Et vndequaque lapides
Inimicum eiaculatur in Cœlum.
Cum in domo patris tui
Mansiones multæ sint, pauci ciues,
Corradis vel ab Inferno Coloniam,
Quam illuc rediturus deducas.

Im-

Imbutæ luce tua Nobiles Vmbræ
Fiunt Mundo spectabiles,
Et vsurpaturæ oculis
Tuæ monumenta virtutis
Ad nundinas Gratiarum
In Sanctam confluunt Ciuitatem.
Illis nulla alibi maiora negotia,
Quam vbi libertatis Assertor
Et viuus agnoscendus in Matre,
Et mortuus adorandus in Sindone.
Vt tuam caperet animam,
Suam adeo dilatauit Infernus,
Vt ex violentia fractus sit,
Ne quieritque suos vltra retinere Captiuos.
Inuidit Empyreum
Oppositi sibi specus fortunæ;
In omnem doloris sensum erupit,
Quod & Erebus
Dici sedes Dei iam posset.
Scrutator Cordium,
Ne ipsum quidem Cor terræ præterijt;
Rimatus illud per triduum est,
Inuentaque in eo omni nequitia
Mundi prauitatem mirari desijt.
Cui Homicidia, Adulteria, furta,
Atque adeo scelera omnia,
Tam corrupto manare vidit ex corde.
Quid in loco pœnarum tamdiu egerit
Omitte quærere.
Si bonus es, eo tibi aditum clausit,
Si malus, aperuit.

ELO-

ELOGIVM LXXXV.

Surgit rediuiuus è tumulo.

Matth. 28. Marc. 16. Luc. 22. Io. 20.

Probrum Sterilitatis
Posthac Telluri nullus obijciat;
Experta Matrum dolores est,
Peperit Primogenitum Mortuorum.
Filios habere Mors cœpit;
Mitiorem illam sperare, Mortales.
Feritatem fœcunditas cicurat.
Mundo dies illuxit omnium maxima,
In qua redux Sol noster,
Auroram sequutus non est,
Sed præiuit.
De repetundis accusari timuerat,
Si quas horas diei ademerat Moriens,
Non redderet iam resurgens.
Pudere illum cœpit,
Quod contra quam præceperat,
Thesaurizare videretur in terra.
Qui Dormientes nollet testes habere,
Sed Vigiles,
Motum Telluris præmittens suo
Custodibus vna cum somno
Excusationem omnem excussit.
Ita semper agentibus vigilias noctis
Vel super Gregem suum, vel supra se
Primus exoritur Christus.
Auara tellus vt est,
Depositum, nisi concussa, non reddidit.
Inhorruit mirata Clementiam,
Quæ, ne obsistenti quidem,
Violentiam intulit saxo.

Fran-

Frangenda tamen vrna non fuerat,
Quam morti carcerem destinasset.
Vbi sepultam illam relinqueret,
Suos posuit & ipse custodes.
Abituros ne putes, sedent, non stant:
Deposito metuunt,
Qui ita sollicite interrogant propinquantes:
Quid Quærant!
Iustus hic à Mulieribus Metus;
Inuenere primæ Mortem,
Etiam vbi nulla Mors fuerat.
Misera, & sibi semper inimica Mortalitas!
Dolet se Mori,
Et resurgere ne possit, oppugnat.
Sepulcrum aperire debuerat, & occludit;
Minuere difficultatem Resurrectionis,
Et auget.
Obscuratur auro claritas facti;
Obstruitur sacculo aperti sepulcri fides.
Fit Discipulorum furtum
Magistri virtus;
Quia (quæ hominum vesania est,)
Nihil difficilius credunt,
Quam quod sit vtilius credidisse.

ELOGIVM LXXXVI.

Vulnera retinet rediuiuus.

Quid agunt characteres Mortis
In Libro vitæ?
Tolle, lege Nobilem paginam;
Trophæa disces esse non probra.

La-

Lapidis vnde sumus excisi
Nobiles cælaturas
Quis, nisi eius inuidus pretij,
Desiderarit abolitas?
Medici nostri stipendia vulnera sunt;
Sola hæc ægro asportauit a Mundo.
Huc, huc vel è Cœli Hybla, Apes Mellificæ,
Vbi Flori vnico
Quinque alucaria non sufficiunt,
Tam suauis est.
Constitutus in Monte Sancto
Prædicare præceptum Patris
Loquacitatis inimicus
Muta perorat vndequaque facundia.
Manuum eius doctrina, Iusta operatio,
Pedum, recta ambulatio,
Cordis, perfecta dilectio est.
In Ciuitatem Refugij
Quo facilior sit Reis ingressus
Non in vno dumtaxat latere,
Sed & in omni angulo
Suam pandi ianuam decuit.
Nondum detumescente eluuione malorum,
Has non perituris animalibus
Cellas, & tristega
Extruere in Arca sua debuit verus Noë.
Hipocaustum Dei totius flagrans incendio
Vaporarijs paucioribus,
Quam quinque non eguit,
Vnde & frigescens Mundus
Commodius incalesceret,
Et Deus exæstuans copiosius respiraret.
Bona Mater paritura subinde filios
Vt qui à se vitam habent,
Abundantibus habeant,

Mul-

Multiplicat vbera sua.
Auarus Deus non est;
Promptuaria sua exhaurire volentibus
Vltro obijcit sine seris.
Cordi suo notam inesse non suffert,
Quam in humano
Corrigiolim Momus voluerat;
Auentibus introspicere
Per fenestram sat patet.
Sinceritatem illius
Licet vel in radice cognoscere.
Has qui scrutari fodinas didicerit,
Paupertatem non timeat.
Manant hinc diuite vena Thesauri,
Vnde Mundus quandoque Aureus fiat.
Latrocinia Dei omnia
His asseruantur in Specubus;
Vnde, quem hic non inueneris
Plane perditum puta.
Corda hominum
A noxia defensurus rubigine,
Has illis de se vaginas parauit.
Custodiendas creditis sibi depositis
Vbi tutiores foderet loculos non inuenit.
Qui seruis suis annum omnem
Iubilæum esse voluerat,
Sanctas Basilicæ suæ fores
Malleo semel apertas
Non vltra passus est claudi,
Hac ad arcana Cælitum iter est.
Hæc qui ad Deum non intrat per Ostia
Fur est, & latro.

ELOGIVM LXXXVII.

Apparet Matri, & Mulieribus.
Matth. 28. Marc. 16. Luc. 24. Io. 20.

Descendens è Cœlo Christi
Prima Statio Mariæ vterus,
Ascendentis ab Erebo prima requies
Mariæ domus
In loco pœnarum
Non aliam passus est pœnam,
Quam quod ibi se vidit,
Vbi Mari non esset.
In Cruce conceptos à se in illam Amores,
Quia nullus satis interpres exprimeret,
Illi non alium legat Angelum,
Quam se ipsum
Adhuc lugente Matre,
Festiuus Filio dies esse qui poterat?
An decuit in communionem gaudiorum,
Secundam vocari,
Quæ semper prima venerat
Laborum in partem?
Vndenam credas ad sepulcrum
Vnam hanc non venisse Mariam,
Nisi quod, quem aliæ quærerent,
Iam habebat?
Hinc necessarium nemo censuit scribere,
Quod ita obuium cuique fuerat cogitare.
Creduntur ista melius, quam narrentur.
Nec alius de hoc dubitare possit occursu,
Quam qui aut Matris merita nesciat,
Aut Filij non assequatur affectus.
Fida Verbi custos, & Deo ideo à secretis
Hoc soli cordi suo fidit arcanum,

In

In hoc quoque se probans
Maiorem Muliere,
Quod tacere talia posset.
Quia Christus
Æternum Mundo Sabbatum fecerat,
Non tenebrescit Sabbati vespera, sed lucescit;
Diem nutrit, non perimit mater noctis;
Quæ vni Soli vespera fuerat,
Aurora fit alteri;
Illuminatur nox sicut dies;
Hoc est, suo ipsa etiam in initio, non in fine.
Rem, quam Deus Mundo publicam vellet,
Non alijs debuit aperire, quam fœminis.
Meliores habere
Resurrectio præcones non potuit.
Facit illis itineris audaciam præcox
Crepusculum,
Vnde in luce dubia
Vterque illis caligat oculus
Et cordis, & corporis;
Errare tamen adhuc non timent,
Quæ pietatem ducem sequuntur.
Sepulto ferunt doloris obsequia,
Quæ rediuiuo debuerant
Gaudia triumphorum.
Ingrediuntur sepulcrum,
Vt consepultæ Domino,
Perfectam cum illo resurgerent in salutem.
Mirantur sedentem Angelum
Vitæ Magistro Mortis in schola.
Hic illas situs dedocere potuerat,
Ibi iam Christum non esse.
Sola Domini absentia
Tam bene moratis Spiritibus
Fecerat facultatem sedendi,

Cum

Cum alioqui ſemper ſtent coram illo.
Differuntur pietati gaudia, non negantur;
Qui ſe inueniri non eſt paſſus in tumulo,
Occurrit in via.

ELOGIVM LXXXVIII.

Apparet Mariæ Magdalenæ.
Matth. 16. Ioan. n.

Noua calamitas
Trudit antiquæ memoriam;
Ex quo ablatus Chriſtus à monumento,
Magdalena vix meminit.
Quod ſit occiſus in ligno.
Damnat reuolutum lapidem,
Qui ſe ſolertioribus
Opportunitatem fecerit furti.
Accuſat reuerentiam Sabbati;
Quæ ſuam ſibi quietem inuiderit;
Adhuc inuoluta nubilo mentis
Habet fulgorem omnem pro fulgure.
Tam quærere ſe ipſam,
Quam Chriſtum poteſt;
Quia nec ipſa eſt, vbi eſt,
Præſens magis vbi amat, quam vbi animat.
Stare illi nulla moleſtia
Cui eſt omnis calamitas non ſtetiſſe
Iacere illam prohibet nobilitas doloris ſui;
Seruat ad omne iter erectam.
Lactantur vberibus lacrimis
Deſideria iam adulta;
Qui præſens vngeretur, lugetur abſens;
Et

Et illi gratius lugendo impedit obſequium,
Quam potuiſſet vngendo.
Recedunt à ſepulcro Diſcipuli,
Non recedit Maria,
Quæ amiſit plus aliquid præceptore.
Cuſtodit illa ibi patronum ſuum,
Sine quo viuere toties accuſata non ſuffert;
Septem olim Dœmonum hoſpita
Puros Spiritus maculare timet acceſſu;
Stat coram ſedentibus, nec audet ingredi
Hac lucrari modeſtia ſatagens conſcios furti,
Seruos videt in veſte nuptiali,
Et adhuc de Domino funera cogitat;
Donec recolens,
Quod pars optima, quam elegerat
A ſe in æternum non auferretur,
Falſa mauult ſua arguere lumina,
Quam Dei promiſſa.
Noua inſpectione
Ad nouos gemitus irritata
Tamdem quærendi perſeuerantia
Meruit inueniendi fortunam.
Conſolatus olim lacrimas,
Quas illa pro Germani fuderat morte,
Cur illas non conſuletur, quas effundit pro ſua?
Conuerſa extra ſepulcrum quærere,
Quem male hactenus in ſepulcro quæſi erat,
Videt illi ſe proximam, nec agnoſcit.
Colonum,
Cuius ipſa etiam agriculturæ pars eſset,
Lacrimarum imber ſerotinus
Ad gaudiorum ſemina euocat.
Diu tamen Ruſtici laruam
Diuinitas tam humana non tolerat;
Incipit illam ipſe quærere, quæ ſe quærit,

Vocat, ac si non ipse ab illa recesserit,
Sed à se illa.
Fit Fides ex auditu,
Quæ facta visu non fuerat.
Experta toties, quæ de Iesu virtus exiret,
Illum non contenta videre, vult tangere.
Arcet Ille manum linimentis infectam,
Ineptum reputans vngi eum,
Qui iam nec Athleta esset, nec mortuus.

ELOGIVM LXXXIX.

Apparet euntibus in Emaus.
Lucæ cap. Vltimo.

Actum de Nobis est,
Si qua impatientia exigimus à Deo
Promissa,
Deus à nobis exigat credita.
Humana beneficia expectamus per annos,
Diuina ne quidem per dies.
Vel si cum Aurora venerint
Sera iam sunt.
Qui non nisi post triduum
Resurrecturum se dixerat.
Triduo nondum expleto iam accersitur
Mendacij.
Angustæ mentes
Magna promissa non capiunt.
Pessimus in dubijs consul mæror,
Suadet a sede pacis discessum;
Vnicus error duos viatores abducit;
Exules veritatis

Relin-

Relinquunt apud Socios Fidem suam,
Et Spæ in præteritum missa
In probrosæ peregrinationis subsidium.
Solos metus assumunt.
Historiam narrant, & fabulantur,
Qui fingunt sibi damna non vera.
Amat Christus argumentum colloquij,
Si non modum.
Vbi de suis supplicijs sermo est,
Vel si excludatur aliunde,
Auditor auidus aduolat.
Errantibus,
Quia se dare viæ Ducem non potest,
Adiungit Comitem.
Bonus Medicus interrogationem ægroti,
Præmittit morbi remedio.
Fingit Doloris se causam nescire,
Quæ vere sciri non poterat,
Quia, nisi fingerent, nulla erat.
Arguuntur stultitiæ, qui supra cæteros
Sapere voluissent,
Arguuntur, & tarditatis,
Qui alioqui perfestinato discessu
Ruerent in Fidei iacturam præcipites,
Et à veritate pluribus iam distarent stadijs,
Quam ab vrbe.
Scripturas aperit, qui solus earum est
Clauis;
Agit Amanuensium suorum
Interpretem,
Qui non alia, quam à se dictata
Scripsissent;
Donec occumbente oculis die,
Nascente mentibus,
Sentiretur in æstu

H 2 Cor-

Cordium Solis vicinia.
Quod peccauerat Infidelitas,
Hospitalitas corrigit;
Tenet ista, quem illa fugasset;
Et est modesto hospiti violentia hæc
Gratior Cœna.
Nondum assequutus suscepti finem itineris,
Sine iniuria veritatis fingit se longius ire.
Quo dare Maius beneficium possit
Minus non dedignatur accipere.
Libentius conuiuium, quam conuiua,
Appositum in panem translatus
Agnoscitur.
Nota tamen huius Sacramentum notitiæ;
Ex vultu distinguimur homines;
Deus sola detegatur ex manu.

ELOGIVM XC.

Apparet discipulis in cænaculo.
Luc. 24. Ioan. 20.

Quæ sit superbia Fœminis,
Quod ante viros
De resurrectione cognouerint?
Vt præierint, quæ sequi debuissent;
Non fuit præposterus ordo, sed Misticus;
Opportunitatem hanc abolendi veterem culpã,
Sexui suo Mariæ dignitas meruit,
Vt quæ à serpente deceptæ deceperant,
Eruditæ Ab Angelis erudirent,
Et quæ hauserant è Paradiso perfidiam,
Fidem eruerent è sepulcro

Et

Et quæ primæ laxauerant aditum Morti,
Primæ viam sternerent, & saluti.
Quid quod omnia illa
Vnum in tumulum aceruata prodigia
Narrant Mulieres, sed de Viro?
Piæ Præficæ obsequium Christi suscipiant,
Apostoli, Christi suscipient passiones;
Illæ ferent aromata, hi flagella;
Effundent illæ oleum, hi cruorem.
At quid nunc est, quod in cænaculo
Fletus, dolorisque conuiuæ
Spei suæ damnis nutriunt edaces metus?
Meminere Iudeorum minas,
Et Præceptoris non meminere promissa;
Orto iam Sole serò adhuc est apud eos,
Quia Clausis ianuis
Ingredi prohibent nouum diem.
Vel inuitus tamen ille vltro se ingerit;
Enituntur silentes tenebræ Vocalem Solem
Videtur, & auditur ille, nec creditur;
Pacem precatur,
Et nouos ciet sua pace conflictus.
Ascendunt cogitationes,
Quæ de Erebo, non de Cælo venirent;
Omnem colligunt in oculos sensum,
Et adhuc iam non mulieribus,
Sed sibi ipsi ipsis increduli
Apertis oculis somniare se putant.
Visum iubentur emendare per tactum;
Et in carne Domini
Suam cæcitatem palpare.
Appræhendunt manibus Veritatem,
Quam mentibus non potuerant;
Seu illum per Ostium intrasse non credant,
Adhuc non furem reputant, sed Pastorem.

In stuporem degenerat hæsitatio;
Timor in Gaudium;
Legitur in vulneribus gloria bellatoris;
Vestigia mortis, fiunt nouæ vitæ præsagia;
Renatum magis,
Quam hilaratum quisque se credit,
Dum ex eo quod redderetur,
Amissum reputans bonum
Præteriti æquitatem doloris
In Argumentum lætitiæ laxioris assumit.
Pacis suæ Prodigo Deo,
Pacem semel dedisse non sufficit.
Qui per primam,
Excitata iam bella sedauerat;
Excitanda compescere voluit per secundam.

ELOGIVM XCI.

Apparet piscantibus. *Ioann.* 21.

Intentis muneri suo,
Vel non spectatus Christus assistit.
Theatrum illi iucundissimum, Societas operosa,
Ad cuius delicias vel à summo mane festinat.
Arti suæ, quam tam male Alucisino mutauerat
Redditus Petrus
Exempli sui violentia socios trahit.
Alumnos lucis nox inimica ludificat;
Illis nec ad quietem vtilis, nec ad laborem.
Captant Paupertati subsidia,
Non illecebras voluptati,
Et adhuc retibus suis sola tædia colligunt.
Fugam prædam, qui fugerant præceptorem;
Inte-

Inueniunt in Piſcibus metus ſuos;
Metiuntur Chriſti præſentiæ commoda
De damnis abſentiæ;
Parcunt tamen querelis, votis contenti,
Et patientiæ lucro reſarciunt,
Temporis, ſomnique iacturam.
Prouocat Dei liberalitatem auaritia maris;
Honeſti olim comes laboris, nunc merces eſt;
Quia nullos traxere piſces
Nouum attrahunt Piſcatorem.
Stat Ieſus iam extra procellæ
Ditionem in littore;
Pulmentum exigit, dare paratus;
Interrogat vt homo,
Mox operaturus vt Deus,
Inuitat ad menſam, quos nondum idoneos,
Inuenit ad pugnam.
Vocat Pueros, qui & ſe matre adhuc egerent,
Et ſe viros diffiterentur
Territi laruis malorum.
Tamquam cum Pueris
Ludit Prouidentiæ ſuæ ludos.
Reuocat ad dexteram
Quos præteritus turbo ad ſiniſtram abiecerat;
Creat ijs nouam de vtili labore lætitiam;
Supplet de largitate ſua,
Quod defuerat illorum fortunæ;
Implet ipſe retia magnis piſcibus,
Quos illi trahendo faciant ſuos.
Deteguntur Dilecto piæ amantis inſidiæ;
Agnoſcitur ex beneficio,
Qui non innoteſcebat ex vultu;
Victus Petrus videndi acie,
Primas ſibi vendicat Amoris ardore.
Non excuſsit illi reuerentiam

Desiderium præceptoris;
Deo horret nudum se sistere iam non innocens;
Alter post lapsum Adam ad velamen festinat,
Nec interim ineptias reputat,
Qnod qui nudus in naui fuerat,
In mare se demergat indutus.
Festinant cæteri impari cursu,
Quia nec pari fide.
Agunt iterum Dei Commensales tripudia;
Stupent in vno ferculo plura miracula;
Attendunt comedentem, obliti quid comedant.
Episcari Dei curant arcana saturi piscibus;
Adeo hominibus vnum dedisse beneficium,
Est alterius desiderium iniecisse.

ELOGIVM XCII.

Ascensurus suis valedicit.

Mar. vltimo Luc. 24. Act. Apost. 1.

Collige, mi bone Hospes, sarcinulas;
Gratus accidere Mundo non potes,
Qui vitia palpare non nosti.
Rarus in terris
Qui beneficia vtilitate metiatur.
Vulgus id vnum credit prodesse, quod placet.
Ægrorum plerisque
Sola linimenta remedia sunt;
Vbi ferrum, aut ignem vlcus æquiras,
Tolerabilior habetur Ægritudo,
Quam Medicus.
Gymnasiarcha seuerus
Ne Rude quidem donandis
Incogitantiam disciplinæ condonat.
Imminent feriæ,

Et

Et paleſtra tua non miteſcit Athletis;
Torques eos præſens,
Vt vel pudori ſuo reſurrexiſſe te credant.
Adulari cuipiam, ne in extremis quidem officijs,
Veritas potuit.
Recumbentibus querulus conuiua ſuperuenis;
Et voluptatem, quam ſpectatus feciſſes,
Intercludis auditas.
Collecturos probroſa quæq; hominum ſcomata,
Ad difficiliorem patientiam
Per hæc præuia tentamenta diſponis.
Periculorum filia ſecuritas eſt:
Qui te ſemel iratum pati potuerant,
Iram omnem iam potuere contemnere.
Inſtituturus fori cognitores,
Quo mitius in aliena inquirant piacula,
Illis opportune exprobas ſua.
Agnoſco & in hoc ipſo
Aliam innocentem verſutiam.
Quo deſiderium tui mitius tuos premat,
Studes aſperos imitando mores minuere:
Atqui ſuauitatem tuam ſemel expertis
Nulla crees iniuria faſtidium tui.
Recte philoſophantes,
Vitia non monitorem odere;
Dummodo habeant te placatum in reditu,
Libenter aſperum tolerant in diſceſſu.
In affectu tuæ violento Clementiæ
Peregrinus vt es, diutius hærere non potes.
Infidelitate correcta fidei magiſtros inſtituis;
Vis Mundum ijs credere,
Cum ipſi non crediderint tibi.
Proregibus tuis Vniuerſorum Dominus
Nullam oram non ſubijcis.
Pollicitus peregrinationum ſodalem alterum te
H 5 Præ-

ELOGIVM LXXXVII.

Apparet Matri, & Mulieribus.
Matth.28. Marc.16. Luc. 24. Io.20.

Descendens è Cœlo Christi
Prima Statio Mariæ vterus,
Ascendentis ab Erebo prima requies
Mariæ domus
In loco pœnarum
Non aliam passus est pœnam,
Quam quod ibi se vidit,
Vbi Mari non esset.
In Cruce conceptos à se in illam Amores,
Quia nullus satis interpres exprimeret,
Illi non alium legat Angelum,
Quam se ipsum
Adhuc lugente Matre,
Festiuus Filio dies esse qui poterat?
An decuit in communionem gaudiorum,
Secundam vocari,
Quæ semper prima venerat
Laborum in partem?
Vndenam credas ad sepulcrum
Vnam hanc non venisse Mariam,
Nisi quod, quem aliæ quærerent,
Jam habebat?
Hinc necessarium nemo censuit scribere,
Quod ita obuium cuique fuerat cogitare.
Creduntur ista melius, quam narrentur.
Nec alius de hoc dubitare posit occursu,
Quam qui aut Matris merita nesciat,
Aut Filij non assequatur affectus.
Fida Verbi custos, & Deo ideo à secretis
Hoc soli cordi suo fidit arcanum,

In

In hoc quoque se probans
Maiorem Muliere,
Quod tacere talia posset.
Quia Christus
Æternum Mundo Sabbatum fecerat,
Non tenebrescit Sabbati vespera, sed lucescit,
Diem nutrit, non perimit mater noctis;
Quæ vni Soli vespera fuerat,
Aurora fit alteri;
Illuminatur nox sicut dies;
Hoc est, suo ipsa etiam in initio, non in fine.
Rem, quam Deus Mundo publicam vellet,
Non alijs debuit aperire, quam fœminis.
Meliores habere
Resurrectio præcones non potuit.
Facit illis itineris audaciam præcox
Crepusculum,
Vnde in luce dubia
Vterque illis caligat oculus
Et cordis, & corporis;
Errare tamen adhuc non timent,
Quæ pietatem ducem sequuntur.
Sepulto ferunt doloris obsequia,
Quæ rediuiuo debuerant
Gaudia triumphorum.
Ingrediuntur sepulcrum,
Vt consepultæ Domino,
Perfectam cum illo resurgerent in salutem.
Mirantur sedentem Angelum
Vitæ Magistro Mortis in schola.
Hic illas situs dedocere potuerat,
Ibi iam Christum non esse.
Sola Domini absentia
Tam bene moratis Spiritibus
Fecerat facultatem sedendi,

Cum

Cum alioqui semper stent coram illo:
Differuntur pietati gaudia, non negantur;
Qui se inueniri non est passus in tumulo,
Occurrit in via.

ELOGIVM LXXXVIII.

Apparet Mariæ Magdalenæ.
Matth. 16. Ioan. n.

Noua calamitas
Trudit antiquæ memoriam;
Ex quo ablatus Christus à monumento,
Magdalena vix meminit.
Quod sit occisus in ligno.
Damnat reuolutum lapidem,
Qui se solertioribus
Opportunitatem fecerit furti.
Accusat reuerentiam Sabbati;
Quæ suam sibi quietem inuiderit;
Adhuc inuoluta nubilo mentis
Habet fulgorem omnem pro fulgure.
Tam quærere se ipsam,
Quam Christum potest;
Quia nec ipsa est, vbi est,
Præsens magis vbi amat, quam vbi animat.
Stare illi nulla molestia
Cui est omnis calamitas non stetisse
Iacere illam prohibet nobilitas doloris sui;
Seruat ad omne iter erectam.
Lactantur vberibus lacrimis
Desideria iam adulta;
Qui præsens vngeretur, lugetur absens;
Et

Et illi gratius lugendo impedit obſequium,
Quam potuiſſet vngendo.
Recedunt à ſepulcro Diſcipuli,
Non recedit Maria,
Quæ amiſit plus aliquid præceptore.
Cuſtodit illa ibi patronum ſuum,
Sine quo viuere toties accuſata non ſuffert;
Septem olim Dœmonum hoſpita
Puros Spiritus maculare timet acceſſu;
Stat coram ſedentibus, nec audet ingredi
Hac lucrari modeſtia ſatagens conſcios furti,
Seruos videt in veſte nuptiali,
Et adhuc de Domino funera cogitat;
Donec recolens,
Quod pars optima, quam elegerat
A ſe in æternum non auferretur,
Falſa mauult ſua arguere lumina,
Quam Dei promiſſa.
Noua inſpectione
Ad nouos gemitus irritata
Tamdem quærendi perſeuerantia
Meruit inueniendi fortunam.
Conſolatus olim lacrimas,
Quas illa pro Germani fuderat morte,
Cur illas non conſuletur, quas effundit pro ſua?
Conuerſa extra ſepulcrum quærere,
Quem male hactenus in ſepulcro quæſi erat,
Videt illi ſe proximam, nec agnoſcit.
Colonum,
Cuius ipſa etiam agriculturæ pars eſset,
Lacrimarum imber ſerotinus
Ad gaudiorum ſemina euocat.
Diu tamen Ruſtici laruam
Diuinitas tam humana non tolerat;
Incipit illam ipſe quærere, quæ ſe quærit,
H Vo-

Vocat, ac si non ipse ab illa recesserit,
Sed à se illa.
Fit Fides ex auditu,
Quæ facta visu non fuerat.
Experta toties, quæ de Iesu virtus exiret,
Illum non contenta videre, vult tangere.
Arcet Ille manum linimentis infectam,
Ineptum reputans vngi eum,
Qui iam nec Athleta esset, nec mortuus.

ELOGIVM LXXXIX.

Apparet euntibus in Emaus.
Lucæ cap. Vltimo.

Actum de Nobis est,
Si qua impatientia exigimus à Deo
Promissa,
Deus à nobis exigat credita.
Humana beneficia expectamus per annos,
Diuina ne quidem per dies.
Vel si cum Aurora venerint
Sera iam sunt.
Qui non nisi post triduum
Resurrecturum se dixerat.
Triduo nondum expleto iam accersitur
Mendacij.
Angustæ mentes
Magna promissa non capiunt.
Pessimus in dubijs consul mæror,
Suadet a sede pacis discessum;
Vnicus error duos viatores abducit;
Exules veritatis

Relin-

Relinquunt apud Socios Fidem ſuam,
Et Spæ in prætetitum miſſa
In probroſæ peregrinationis ſubſidium.
Solos metus aſſumunt.
Hiſtoriam narrant, & fabulantur,
Qui fingunt ſibi damna non vera.
Amat Chriſtus argumentum colloquij,
Si non modum.
Vbi de ſuis ſupplicijs ſermo eſt,
Vel ſi excludatur aliunde,
Auditor auidus aduolat.
Errantibus,
Quia ſe dare viæ Ducem non poteſt,
Adiungit Comitem.
Bonus Medicus interrogationem ægroti,
Præmittit morbi remedio.
Fingit Doloris ſe cauſam neſcire,
Quæ vere ſciri non poterat,
Quia, niſi fingerent, nulla erat.
Arguuntur ſtultitiæ, qui ſupra cæteros
Sapere voluiſſent,
Arguuntur, & tarditatis,
Qui alioqui perfeſtinato diſceſſu
Ruerent in Fidei iacturam præcipites,
Et à veritate pluribus iam diſtarent ſtadijs,
Quam ab vrbe.
Scripturas aperit, qui ſolus earum eſt
Clauis;
Agit Amanuenſium ſuorum
Interpretem,
Qui non alia, quam à ſe dictata
Scripſiſſent;
Donec occumbente oculis die,
Naſcente mentibus,
Sentiretur in æſtu

Cordium Solis vicinia.
Quod peccauerat Infidelitas,
Hospitalitas corrigit;
Tenet ista, quem illa fugasset;
Et est modesto hospiti violentia hæc
Gratior Cœna.
Nondum assequutus suscepti finem itineris,
Sine iniuria veritatis fingit se longius ire.
Quo dare Maius beneficium possit
Minus non dedignatur accipere.
Libentius conuiuium, quam conuiua,
Appositum in panem translatus
Agnoscitur.
Nota tamen huius Sacramentum notitiæ:
Ex vultu distinguimur homines;
Deus sola detegatur ex manu.

ELOGIVM XC.

Apparet discipulis in cænaculo.
Luc.24. Ioan.20.

Quæ sit superbia Fœminis,
Quod ante viros
De resurrectione cognouerint?
Vt præierint, quæ sequi debuissent,
Non fuit præposterus ordo, sed Misticus:
Opportunitatem hanc abolendi veterem culpã,
Sexui suo Mariæ dignitas meruit,
Vt quæ à serpente deceptæ deceperant,
Eruditæ Ab Angelis erudirent,
Et quæ hauserant è Paradiso perfidiam,
Fidem eruerent è sepulcro

Et

Et quæ primæ laxauerant aditum Morti,
Primæ viam sternerent, & saluti.
Quid quod omnia illa
Vnum in tumulum aceruata prodigia
Narrant Mulieres, sed de Viro?
Piæ Præficæ obsequium Christi suscipiant,
Apostoli, Christi suscipient passiones;
Illæ ferent aromata, hi flagella;
Effundent illæ oleum, hi cruorem.
At quid nunc est, quod in cænaculo
Fletus, dolorisque conuiuæ
Spei suæ damnis nutriunt edaces metus?
Meminere Iudeorum minas,
Et Præceptoris non meminere promissa;
Orto iam Sole serò adhuc est apud eos,
Quia Clausis ianuis
Ingredi prohibent nouum diem.
Vel inuitus tamen ille vltro se ingerit;
Enituntur silentes tenebræ Vocalem Solem
Videtur, & auditur ille, nec creditur;
Pacem precatur,
Et nouos ciet sua pace conflictus.
Ascendunt cogitationes,
Quæ de Erebo, non de Cælo venirent;
Omnem colligunt in oculos sensum,
Et adhuc iam non mulieribus,
Sed sibi ipsi ipsis increduli
Apertis oculis somniare se putant.
Visum iubentur emendare per tactum;
Et in carne Domini
Suam cæcitatem palpare.
Appræhendunt manibus Veritatem,
Quam mentibus non potuerant;
Seu illum per Ostium intrasse non credant,
Adhuc non furem reputant, sed Pastorem.

In ſtuporem degenerat hæſitatio,
Timor in Gaudium;
Legitur in vulneribus gloria bellatoris;
Veſtigia mortis, fiunt nouæ vitæ præſagia;
Renatum magis,
Quam hilaratum quiſque ſe credit,
Dum ex eo quod redderetur,
Amiſſum reputans bonum
Præteriti æquitatem doloris
In Argumentum lætitiæ laxioris aſſumit.
Pacis ſuæ Prodigo Deo,
Pacem ſemel dediſſe non ſufficit.
Qui per primam,
Excitata iam bella ſedauerat,
Excitanda compeſcere voluit per ſecundam.

ELOGIVM XCI.

Apparet piſcantibus. *Ioann. 21.*

Intentis muneri ſuo,
Vel non ſpectatus Chriſtus aſſiſtit.
Theatrum illi iucundiſſimum, Societas operoſa,
Ad cuius delicias vel à ſummo mane feſtinat.
Arti ſuæ, quam tam male Alucinſino mutauerat
Redditus Petrus
Exempli ſui violentia ſocios trahit.
Alumnos lucis nox inimica ludificat;
Illis nec ad quietem vtilis, nec ad laborem.
Captant Paupertati ſubſidia,
Non illecebras voluptati,
Et adhuc retibus ſuis ſola tædia colligunt.
Fugam prædam, qui fugerant præceptorem;
Inne-

Inueniunt in Piſcibus metus ſuos;
Metiuntur Chriſti præſentiæ commoda
De damnis abſentiæ;
Parcunt tamen querelis, votis contenti,
Et patientiæ lucro reſarciunt,
Temporis, ſomnique iacturam.
Prouocat Dei liberalitatem auaritia maris;
Honeſti olim comes laboris, nunc merces eſt;
Quia nullos traxere piſces
Nouum attrahunt Piſcatorem.
Stat Ieſus iam extra procellæ
Ditionem in littore;
Pulmentum exigit, dare paratus;
Interrogat vt homo,
Mox operaturus vt Deus,
Inuitat ad menſam, quos nondum idoneo,
Inueni t ad pugnam.
Vocat Pueros, qui & ſe matre adhuc egerent,
Et ſe viros diffiterentur
Territi laruis malorum.
Tamquam cum Pueris
Ludit Prouidentiæ ſuæ ludos.
Reuocat ad dexteram
Quos præteritus turbo ad ſiniſtram abiecerat;
Creat ijs nouam de vtili labore lætitiam;
Supplet de largitate ſua,
Quod defuerat illorum fortunæ;
Implet ipſe retia magnis piſcibus,
Quos il.i trahendo faciant ſuos.
Deteguntur Dilecto piæ amantis inſidiæ;
Agnoſcitur ex beneficio,
Qui non innoteſcebat ex vultu;
Victus Petrus videndi acie,
Primas ſibi vendicat Amoris ardore.
Non excuſſit illi reuerentiam

Et paleſtra tua non miteſcit Athletis;
Torques eos præſens,
Vt vel pudori ſuo reſurrexiſſe te credant.
Adulari cuipiam, ne in extremis quidem officijs,
Veritas potuit.
Recumbentibus querulus conuiua ſuperuenis;
Et voluptatem, quam ſpectatus feciſſes,
Intercludis auditas.
Collecturos probroſa quæq; hominum ſcomata,
Ad difficiliorem patientiam
Per hæc præuia tentamenta diſponis.
Periculorum filia ſecuritas eſt:
Qui te ſemel iratum pati potuerant,
Iram omnem iam potuere contemnere.
Inſtituturus fori cognitores,
Quo mitius in aliena inquirant piacula,
Illis opportune exprobas ſua.
Agnoſco & in hoc ipſo
Aliam innocentem verſutiam.
Quo deſiderium tui mitius tuos premat,
Studes aſperos imitando mores minuere:
Atqui ſuauitatem tuam ſemel expertis
Nulla crees iniuria faſtidium tui.
Recte philoſophantes,
Vitia non monitorem odere;
Dummodo habeant te placatum in reditu,
Libenter aſperum tolerant in diſceſſu.
In affectu tuæ violento Clementiæ
Peregrinus vt es, diutius hærere non potes.
Infidelitate correcta fidei magiſtros inſtituis;
Vis Mundum ijs credere,
Cum ipſi non crediderint tibi.
Proregibus tuis Vniuerſorum Dominus
Nullam oram non ſubijcis.
Pollicitus peregrinationum ſodalem alterum te

Præmunis Viatico plane te digno;
Noua Magia ad excantationem serpentium,
Noua lingua ad eruditionem rudium,
Noua peritia ad curationem ægrorum.
Energumenos Spiritus tui iubes
Suam salutarem dementiam alijs instillare,
Et coact s in obsequium Gratiæ clementis,
Prima salutis in homine semina
Rigare aqua, impinguare oleo, fouere flamma
Persuasum vis Mundo,
Te illi suam non solum pacem eripere,
Sed & tuam relinquere.
Et opportune sane.
Suspicari enim volueram,
Repetijsse te rem quam attuleras,
Cum nullam post te pacem inuenerim.

ELOGIVM XCIII.

Ascendit Triumphator in cœlum.

Marci 16. Act. Apost. Primo.

In cælum te, nisi ardua, non deducant.
Illuc properanti per montium apices iter est.
Quo hristus ascendit per gradus,
Saltu venire qui speres?
E specu Bethlem in Caluariæ cliuum profecit.
Inde in Oliuetum, vnde in Empyreum.
Ne mireris in homine motum,
Qualem non miraris in aqua.
Non ascendit & ipse sublimius.
Quam ante descenderit.
Elias maior telluri rapitur;
Non vnus speret Spiritum duplicem Eliseus.
Igneo tamen non effertur in Curru,

Ne

Ne qui ignem missurus in terras venerit,
Posset argui furaturus venisse.
Cui sola Leuitas triumphus est,
Habet in Oliueto Palmetum.
Gentes domitas in hac pompa ne quære.
Coram Deo vnica triumphandi causa
Se ipsum vicisse.
Post dies decem
Pretiosa descensurus in pluuia,
Ascendit in Nube.
Ex Orbe, in quo tam male exceptus
Egrediens,
Puluerem non excussit è pedibus,
Sed attraxit.
Nunquam grauis telluri,
Nisi cum eam onere leuaret suo.
Quàm inhærerent hominibus conijce,
Qui tali glutino inhæresceret saxis.
Quæ condoluerant morienti,
Meruere oscula triumphantis,
Iam non futurus Viator
Ipsos in terra propemodum
Oblitus est pedes.
Se in itinere non trito sequutis,
Quid vtilius relinqueret, quam vestigia?
Primus à Dei Vrbe Lapis hic esto;
Quo qui venerit,
In illius sibibus esse se sciat.
Non vno hic Dei digito, sed bino pede
Ea scripta lex homini,
Vt Cælum, nisi tellure calcata,
Non speret.
Triumphalis Cælitibus Dies,
Eos candicare iussit in vestibus.
Hæc in Regno Innocentię purpura est.

Humanitatis facti sunt Candidati,
Ex quo titulus hominis
Dignitas esse cæpit in Deo.

ELOGIVM XCIV.

Linguarum imbrem pluit in suos.
Act. Apost. cap. 2.

Quæ ascendit ad veri Iouis dexteram
Aquila,
Illi non ministrauit fulmina,
Sed excussit.
Extulit Cœlum è terra halitus,
Quid mireris in aere Meteora?
Venti, & fulmina
Sublimata trahunt de tellure materiem.
Inanes vltra esse non decuit homines,
Cum iam complerentur & dies.
Deprehensus in tempestate
Irretitur à Piscatoribus Deus,
Et mitiora consentiens in iura captiuus,
Indices iracundiæ flammas
Ponit emblementa Charitatis.
De linguarum semine Cordium messor
Supra vertices statuit
Sublimiora Mortalibus loquuturas.
Taciti, ex quo sine Verbo discipuli,
Dum non iam Verbum à lingua,
Sed à Verbo linguas expectant,
Assiduis vbi lacrimis agnouerunt,
Ferri adhuc
Spiritum Domini super aquas.
Per Iudeorum metum
Ad Dei proficientes amorem,

Cœna-

Cænaculum abstinentia dedicantes
Linguas attraxere silentio,
Ebrietatem ieiunio contraxere.
Terra iterum sine Christo
Inanis, & vacua
Eam infert igni violentiam,
Vt descendat.
Parientium tormina
Expertum Cęlum est,
Cum Veritatem, & Iustitiam
Diu desiderato puerperio daret in lucem.
Quandoquidem iam perfecerat opus suum
Sedit opifex Spiritus,
Vtique permansurus in homine,
Quia Caro iam non est.
Portus Salutis
Ne in cæco errantibus frustra pateret,
Multiplici munitus est Pharo.
Felix quicunque
His iter suum regat indicijs.

ELOGIVM XCV.

Gloria sua Mundum implet.

Abiecit cælum fulmina; inerme iam est;
In eius expugnationem
Securi nunc, Titanes, assurgite.
Admisit de terra Colonias,
Tueri se è Terrigenis, vel si velit, non possit.
Extra tellurem
Homo homini iam lupus non est.
Vbi liuor locum non habet,
Nemo fratrem patiatur excludi.
Quamquam, quæ necessitas

Op-

Oppugnandi nunc Cælum,
Quod in reciproca commercia
Cum tellure consensit?
Datus aliquis vtrinque Obses est Deus;
Descendit Paracletus, ascendit Christus;
Qui tamen toto non contentus Empyreo,
Excursiones assiduas agit in terram.
Nulla illi voluptas regnare,
Si non regnet cum multis.
Occupataras prope omnes iam solus;
Ipse Sacerdos,
Ipse victima, ipse omnia est;
Alium Martem iam bella non inuocant;
Alium Neptunum Nauigia non implorant;
Adempta Cyprus Veneri, Delos Apollini,
Creta Ioui.
Ignorat Ægyptus Isidem, Arcas Alcidem;
Roma ipsa, quæ tota Pantheon fuerat,
Per Piscatoris annulum
Vni desponsa iam Numini,
Multiplicem de Dijs suis
Obtulit Hecatombem.
Citra vitium aurium verus Midas,
Vniuersa quæ tetigit, aurea fecit.
Pretium eius in flagella vsque manauit.
Nobilitauit opprobria, quia pertulit;
Calamitates nuda iam nomina sunt;
Acquisiere vim beneficij,
Ex quo Dei filio pares in fortuna
Nos reddunt.
Probrosum antea serui nomen.
Prima nunc Dignitas est.
Supremæ Maiestatis ambitio
Libertos suos omnes Reges inungere;
Vnde Chrisma quod adhibet

Non

Non tam Athletas armat ad pugnam,
Quam Regni candidatos,
Initiat ad Coronam.
Athenas vbique circumferunt
Semiuocales Galilæi;
Et Litteratura omnis de Iesu est;
Plena definitur philosophia illum scire,
Plena felicitas illum diligere.
Antiquat iura omnia nomen nouum;
Motis fluctibus Remora
Fixis fit vehiculum Montibus.
Immutauit Areopago Iudices,
Circo Gladiatores.
Feris Eremos eripit,
Et dat Ascetis,
Monstra Naturæ minuit,
Et auget Gratiæ.
Faunis syluas, sed pudicis exhilarat,
Protheis Vrbes,
Sed solam versatilibus in Salutem,
Velint nolint,
Omnia Christo dant gloriam,
Vel beneficijs affecta, vel pœnis.
Quo maior illi tamen laus sit,
Esto tu melior.
Nulla illi panegyris gratior,
Quam quæ se dignis venit ex Moribus.

ELOGIVM XCVI.

Stephani Agonem stans spectat.

Act. Apost. cap. 7.

Pellite, Populi,
Feras, & Mirmillones è Theatro;
Mitiores de Gladiatoribus suis ludos

Dare

Dare Mundo Christus instituit.
Primicerius Purpuratæ Legionis
Certam sibi, suisque Victoriam
Coronato vaticinatus in nomine:
Facturus periculum fortitudinis,
Qua plenus erat,
Cum tota Iudeorum feritate committitur.
In tam duras ceruices allisum,
Integro capite rediturum ne puta.
Incircumcisos corde
Circumcidere Verbi Dei gladio satagit;
At Orpheus alter,
Arte, quam auditore felicior,
Præter lapides nihil penitus ad se trahit.
Cęli Siren innoxia
Eos incidit in Vlysses,
Qui Malo suæ perfidiæ alligati
Aures contineant, saxa proijciant.
Non tolerant Emphatici grauitatem sermonis
Mentes leuissimæ.
Ex carne toti
Respondere spiritui nesciunt.
Vnde quas non habent a Doctrina suppetias,
A furore mendicant:
Exerceri in Vrbe
Inurbanitas tanta non potest;
Ex illa egrediuntur Academici,
Redituri Lictores,
Et vestibus ad Pauli pedes abiectis,
Illi Apostolatum præsagiunt.
Noui Gigantes
Cœlum saxis aperiunt,
Alijs tamen, non sibi.
In homine iam pleno Gratia
Locum ira non inuenit.

Etiam

Etiam de alieno peccato Iustitiam suam
Cumulat,
Et lapides accipiens, preces reddit.
De hostibus sollicitus, de se securus,
Pro ijs pronus in genua,
Pro se stans rogat.
Nec enim impetrari Saulus à Deo
Oratione quacunque potuerat.
Sui causa prostrato
Honoris gratia Christus assurgit.
Tantæ virtuti
Suam quodammodo sedem cedens,
Omnes Martyres veneratur in primo.
Indulget illi
Non Angeli solum faciem, sed & Sortem.
Cui Vita labor fuerat, mors somnus est.
Credas non attigisse lapides mentem,
Quæ vel sub ipsis obdormiuit in Domino.

ELOGIVM XCVII.

Saulum ex Equo deturbaturus descendit.
Act. Apost. cap. 9.

Gigantem paritura torquetur Ecclesia,
Et quasi noua Rachel,
Dum Benomi suum animat, exanimatur.
Quidni demum se Abortiuum agnosceret
Qui se publica natum meminisset in via?
Qualem hominem Paulum credam,
Quem tanti fecerit Deus
Quanti totum propemodum humanum genus?
Illius vnius gratia
Exhibitum vniuersis iterauit obsequium;
Exiuit rursus a Patre

Et

Cordium Solis vicinia.
Quod peccauerat Infidelitas,
Hospitalitas corrigit;
Tenet ista, quem illa fugasset;
Et est modesto hospiti violentia hæc
Gratior Cœna.
Nondum assequutus suscepti finem itineris,
Sine iniuria veritatis fingit se longius ire.
Quo dare Maius beneficium possit
Minus non dedignatur accipere.
Libentius conuiuium, quam conuiua,
Appositum in panem translatus
Agnoscitur.
Nota tamen huius Sacramentum notitiæ;
Ex vultu distinguimur homines;
Deus sola detegatur ex manu.

ELOGIVM XC.

Apparet discipulis in cænaculo.
Luc. 24. Ioan. 20.

Quæ sit superbia Fœminis,
Quod ante viros
De resurrectione cognouerint?
Vt præierint, quæ sequi debuissent,
Non fuit præposterus ordo, sed Misticus,
Opportunitatem hanc abolendi veterem culpã,
Sexui suo Mariæ dignitas meruit,
Vt quæ à serpente deceptæ deceperant,
Eruditæ Ab Angelis erudirent,
Et quæ hauserant è Paradiso perfidiam,
Fidem eruerent è sepulcro

Et

Et quæ primæ laxauerant aditum Morti,
Primæ viam sternerent, & saluti.
Quid quod omnia illa
Vnum in tumulum aceruata prodigia
Narrant Mulieres, sed de Viro?
Piæ Præficæ obsequium Christi suscipiant,
Apostoli, Christi suscipient passiones;
Illæ ferent aromata, hi flagella;
Effundent illæ oleum, hi cruorem.
At quid nunc est, quod in cænaculo
Fletus, dolorisque conuiuæ
Spei suæ damnis nutriunt edaces metus?
Meminere Iudeorum minas,
Et Præceptoris non meminere promissa;
Orto iam Sole serò adhuc est apud eos,
Quia Clausis ianuis
Ingredi prohibent nouum diem.
Vel inuitus tamen ille vltro se ingerit;
Enituntur silentes tenebræ Vocalem Solem
Videtur, & auditur ille, nec creditur;
Pacem precatur,
Et nouos ciet sua pace conflictus.
Ascendunt cogitationes,
Quæ de Erebo, non de Cælo venirent;
Omnem colligunt in oculos sensum,
Et adhuc iam non mulieribus,
Sed sibi ipsi ipsis increduli
Apertis oculis somniare se putant.
Visum iubentur emendare per tactum;
Et in carne Domini
Suam cæcitatem palpare.
Appræhendunt manibus Veritatem,
Quam mentibus non potuerant;
Seu illum per Ostium intrasse non credant,
Adhuc non furem reputant, sed Pastorem.

In ſtuporem degenerat hæſitatio;
Timor in Gaudium;
Legitur in vulneribus gloria bellatoris;
Veſtigia mortis, fiunt nouæ vitæ præſagia;
Renatum magis,
Quam hilaratum quiſque ſe credit,
Dum ex eo quod redderetur,
Amiſſum reputans bonum
Præteriti æquitatem doloris
In Argumentum lætitiæ laxioris aſſumit.
Pacis ſuæ Prodigo Deo,
Pacem ſemel dediſſe non ſufficit.
Qui per primam,
Excitata iam bella ſedauerat,
Excitanda compeſcere voluit per ſecundam.

ELOGIVM XCI.

Apparet piſcantibus. *Ioann. 21.*

Intentis muneri ſuo,
Vel non ſpectatus Chriſtus aſſiſtit.
Theatrum illi iucundiſſimum, Societas operoſa,
Ad cuius delicias vel à ſummo mane feſtinat.
Arti ſuæ, quam tam male Aluciſino mutauerat
Redditus Petrus
Exempli ſui violentia ſocios trahit.
Alumnos lucis nox inimica ludificat;
Illis nec ad quietem vtilis, nec ad laborem.
Captant Paupertati ſubſidia,
Non illecebras voluptati,
Et adhuc retibus ſuis ſola tædia colligunt.
Fugam prædam, qui fugerant præceptorem;
Inue-

Inueniunt in Piſcibus metus ſuos;
Metiuntur Chriſti præſentiæ commoda
De damnis abſentiæ;
Parcunt tamen querelis, votis contenti,
Et patientiæ lucro reſarciunt,
Temporis, ſomnique iacturam.
Prouocat Dei liberalitatem auaritia maris;
Honeſti olim comes laboris, nunc merces eſt;
Quia nullos traxere piſces
Nouum attrahunt Piſcatorem.
Stat Ieſus iam extra procellæ
Ditionem in littore;
Pulmentum exigit, dare paratus;
Interrogat vt homo,
Mox operaturus vt Deus,
Inuitat ad menſam, quos nondum idoneos
Inuenit ad pugnam.
Vocat Pueros, qui & ſe matre adhuc egerent,
Et ſe viros diffiterentur
Territi laruis malorum.
Tamquam cum Pueris
Ludit Prouidentiæ ſuæ ludos.
Reuocat ad dexteram
Quos præteritus turbo ad ſiniſtram abiecerat;
Creat ijs nouam de vtili labore lætitiam;
Supplet de largitate ſua,
Quod defuerat illorum fortunæ;
Implet ipſe retia magnis piſcibus,
Quos illi trahendo faciant ſuos.
Deteguntur Dilecto piæ amantis inſidiæ;
Agnoſcitur ex beneficio,
Qui non innoteſcebat ex vultu;
Victus Petrus videndi acie,
Primas ſibi vendicat Amoris ardore.
Non excuſsit illi reuerentiam

Et paleſtra tua non miteſcit Athletis;
Torques eos præſens,
Vt vel pudori ſuo reſurrexiſſe te credant.
Adulari cuipiam, ne in extremis quidem officijs,
Veritas potuit.
Recumbentibus querulus conuiua ſuperuenis;
Et voluptatem, quam ſpectatus feciſſes,
Intercludis auditas.
Collecturos probroſa quæq; hominum ſcomata,
Ad difficiliorem patientiam
Per hæc præuia tentamenta diſponis.
Periculorum filia ſecuritas eſt:
Qui te ſemel iratum pati potuerant,
Iram omnem iam potuere contemnere.
Inſtituturus fori cognitores,
Quo mitius in aliena inquirant piacula,
Illis opportune exprobas ſua.
Agnoſco & in hoc ipſo
Aliam innocentem verſutiam.
Quo deſiderium tui mitius tuos premat,
Studes aſperos imitando mores minuere;
Atqui ſuauitatem tuam ſemel expertis
Nulla crees iniuria faſtidium tui.
Recte philoſophantes,
Vitia non monitorem odere;
Dummodo habeant te placatum in reditu,
Libenter aſperum tolerant in diſceſſu.
In affectu tuæ violento Clementiæ
Peregrinus vt es, diutius hærere non potes.
Infidelitate correcta fidei magiſtros inſtituis;
Vis Mundum ijs credere,
Cum ipſi non crediderint tibi.
Proregibus tuis Vniuerſorum Dominus
Nullam oram non ſubijcis.
Pollicitus peregrinationum ſodalem alterum te

Præmunis Viatico plane te digno,
Noua Magia ad excantationem serpentium,
Noua lingua ad eruditionem rudium,
Noua peritia ad curationem ægrotum.
Energumenos Spiritus tui iubes
Suam salutarem dementiam alijs instillare,
Et coact s in obsequium Gratiæ clementis,
Prima salutis in homine semina
Rigare aqua, impinguare oleo, fouere flamma
Persuasum vis Mundo,
Te illi suam non solum pacem eripere,
Sed & tuam relinquere.
Et opportune sane.
Suspicari enim volueram,
Repetijsse te rem quam attuleras,
Cum nullam post te pacem inuenerim.

ELOGIVM XCIII.

Ascendit Triumphator in cœlum.
Marci 16. Act. Apost. Primo.

In cælum te, nisi ardua, non deducant.
Illuc properanti per montium apices iter est.
Quo hristus ascendit per gradus,
Saltu venire qui speres?
E specu Bethlem in Caluariæ cliuum profecit.
Inde in Oliuetum, vnde in Empyreum.
Ne mireris in homine motum,
Qualem non miraris in aqua.
Non ascendit & ipse sublimius,
Quam ante descenderit.
Elias maior telluri rapitur;
Non vnus speret Spiritum duplicem Eliseus.
Igneo tamen non effertur in Curru,

Ne

Ne qui ignem missurus in terras venerit,
Posset argui furaturus venisse.
Cui sola Leuitas triumphus est,
Habet in Oliueto Palmetum.
Gentes domitas in hac pompa ne quære.
Coram Deo vnica triumphandi causa
Se ipsum vicisse.
Post dies decem
Pretiosa descensurus in pluuia,
Ascendit in Nube.
Ex Orbe, in quo tam male exceptus
Egrediens,
Puluerem non excusit è pedibus,
Sed attraxit.
Nunquam grauis telluri,
Nisi cum eam onere leuaret suo.
Quàm inhæreret hominibus conijce,
Qui tali glutino inhæresceret saxis.
Quæ condoluerant morienti,
Meruere oscula triumphantis,
Iam non futurus Viator
Ipsos in terra propemodum
Oblitus est pedes.
Se in itinere non trito sequutis,
Quid vtilius relinqueret, quam vestigia?
Primus à Dei Vrbe Lapis hic esto;
Quo qui venerit,
In illius fibibus esse se sciat.
Non vno hic Dei digito, sed bino pede
Ea scripta lex homini,
Vt Cælum, nisi tellure calcata,
Non speret.
Triumphalis Cælitibus Dies,
Eos candicare iussit in vestibus.
Hæc in Regno Innocentię purpura est.

Humanitatis facti sunt Candidati,
Ex quo titulus hominis
Dignitas esse cœpit in Deo.

ELOGIVM XCIV.

Linguarum imbrem pluit in suos.
Act. Apost. cap. 2.

Quæ ascendit ad veri Iouis dexteram
Aquila,
Illi non ministrauit fulmina,
Sed excussit.
Extulit Cœlum è terra halitus,
Quid mireris in aere Meteora?
Venti, & fulmina
Sublimata trahunt de tellure materiem.
Inanes vltra esse non decuit homines,
Cum iam complerentur & dies.
Deprehensus in tempestate
Irretitur à Piscatoribus Deus,
Et mitiora consentiens in iura captiuus,
Indices iracundiæ flammas
Ponit emblementa Charitatis.
De linguarum semine Cordium messor
Supra vertices statuit
Sublimiora Mortalibus loquuturas.
Taciti, ex quo sine Verbo discipuli,
Dum non iam Verbum à lingua,
Sed à Verbo linguas expectant,
Assiduis vbi lacrimis agnouerunt,
Ferri adhuc
Spiritum Domini super aquas.
Per Iudeorum metum
Ad Dei proficientes amorem,

Cœna-

Cænaculum abſtinentia dedicantes
Linguas attraxere ſilentio,
Ebrietatem ieiunio contraxere.
Terra iterum ſine Chriſto
Inanis, & vacua
Eam infert igni violentiam,
Vt deſcendat.
Parientium tormina
Expertum Cęlum eſt,
Cum Veritatem, & Iuſtitiam
Diu deſiderato puerperio daret in lucem.
Quandoquidem iam perfecerat opus ſuum
Sedit opifex Spiritus,
Vtique permanſurus in homine,
Quia Caro iam non eſt.
Portus Salutis
Ne in cæco errantibus fruſtra pateret,
Multiplici munitus eſt Pharo.
Felix quicunque
His iter ſuum regat indicijs.

ELOGIVM XCV.

Gloria ſua Mundum implet.

Abiecit cælum fulmina; inerme iam eſt;
In eius expugnationem
Securi nunc, Titanes, aſſurgite.
Admiſit de terra Colonias,
Tueri ſe è Terrigenis, vel ſi velit, non poſſit.
Extra tellurem
Homo homini iam lupus non eſt.
Vbi liuor locum non habet,
Nemo fratrem patiatur excludi.
Quamquam, quæ neceſſitas

Op-

Oppugnandi nunc Cælum,
Quod in reciproca commercia
Cum tellure consensit?
Datus aliquis vtrinque Obses est Deus;
Descendit Paracletus, ascendit Christus;
Qui tamen toto non contentus Empyreo,
Excursiones assiduas agit in terram.
Nulla illi voluptas regnare,
Si non regnet cum multis.
Occupataras prope omnes iam solus;
Ipse Sacerdos,
Ipse victima, ipse omnia est;
Alium Martem iam bella non inuocant;
Alium Neptunum Nauigia non implorant;
Adempta Cyprus Veneri, Delos Apollini,
Creta Ioui.
Ignorat Ægyptus Isidem, Arcas Alcidem;
Roma ipsa, quæ tota Pantheon fuerat,
Per Piscatoris annulum
Vni desponsa iam Numini,
Multiplicem de Dijs suis
Obtulit Hecatombem.
Citra vitium aurium verus Midas,
Vniuersa quæ tetigit, aurea fecit.
Pretium eius in flagella vsque manauit.
Nobilitauit opprobria, quia pertulit;
Calamitates nuda iam nomina sunt;
Acquisiere vim beneficij,
Ex quo Dei filio pares in fortuna
Nos reddunt.
Probrosum antea serui nomen.
Prima nunc Dignitas est.
Supremæ Maiestatis ambitio
Libertos suos omnes Reges inungere;
Vnde Chrisma quod adhibet

Non

Non tam Athletas armat ad pugnam,
Quam Regni candidatos,
Initiat ad Coronam.
Athenas vbique circumferunt
Semiuocales Galilæi;
Et Litteratura omnis de Iesu est;
Plena definitur philosophia illum scire,
Plena felicitas illum diligere.
Antiquat iura omnia nomen nouum;
Motis fluctibus Remora
Fixis fit vehiculum Montibus.
Immutauit Areopago Iudices,
Circo Gladiatores.
Feris Eremos eripit,
Et dat Ascetis,
Monstra Naturæ minuit,
Et auget Gratiæ.
Faunis syluas, sed pudicis exhilarat,
Protheis Vrbes,
Sed solam versatilibus in Salutem,
Velint nolint,
Omnia Christo dant gloriam,
Vel beneficijs affecta, vel pœnis.
Quo maior illi tamen laus sit,
Esto tu melior.
Nulla illi panegyris gratior,
Quam quæ se dignis venit ex Moribus.

ELOGIVM XCVI.

Stephani Agonem stans spectat.

Act. Apost. cap. 7.

Pellite, Populi,
Feras, & Mirmillones è Theatro;
Mitiores de Gladiatoribus suis ludos
Dare

Dare Mundo Christus instituit.
Primicerius Purpuratæ Legionis
Certam sibi, suisque Victoriam
Coronato vaticinatus in nomine
Facturus periculum fortitudinis,
Qua plenus erat,
Cum tota Iudeorum feritate committitur.
In tam duras ceruices allisum,
Integro capite rediturum ne puta.
Incircumcisos corde
Circumcidere Verbi Dei gladio satagit;
At Orpheus alter,
Arte, quam auditore felicior,
Præter lapides nihil penitus ad se trahit.
Cęli Siren innoxia
Eos incidit in Vlysses,
Qui Malo suæ perfidiæ alligati
Aures contineant, saxa proijciant.
Non tolerant Emphatici grauitatem sermonis
Mentes leuissimæ.
Ex carne toti
Respondere spiritui nesciunt.
Vnde quas non habent a Doctrina suppetias,
A furore mendicant:
Exerceri in Vrbe
Inurbanitas tanta non potest;
Ex illa egrediuntur Academici,
Redituri Lictores,
Et vestibus ad Pauli pedes abiectis,
Illi Apostolatum præsagiunt.
Noui Gigantes
Cœlum saxis aperiunt,
Alijs tamen, non sibi.
In homine iam pleno Gratia
Locum ira non inuenit.

Etiam

Etiam de alieno peccato Iustitiam suam
Cumulat,
Et lapides accipiens, preces reddit.
De hostibus sollicitus, de se securus,
Pro ijs pronus in genua,
Pro se stans rogat.
Nec enim impetrari Saulus à Deo
Oratione quacunque potuerat.
Sui causa prostrato
Honoris gratia Christus assurgit.
Tantæ virtuti
Suam quodammodo sedem cedens,
Omnes Martyres veneratur in primo.
Indulget illi
Non Angeli solum faciem, sed & Sortem.
Cui Vita labor fuerat, mors somnus est.
Credas non attigisse lapides mentem,
Quæ vel sub ipsis obdormiuit in Domino.

ELOGIVM XCVII.

Saulum ex Equo deturbaturus descendit.
Act. Apost. cap. 9.

Gigantem paritura torquetur Ecclesia,
Et quasi noua Rachel,
Dum Benomi suum animat, exanimatur.
Quidni demum se Abortiuum agnosceret
Qui se publica natum meminisset in via?
Qualem hominem Paulum credam,
Quem tanti fecerit Deus
Quanti totum propemodum humanum genus?
Illius vnius gratia
Exhibitum vniuersis iterauit obsequium;
Exiuit rursus a Patre

Et

Et Grassator beneficus insidiatus Viatori
Speciosa illum nequitia spoliauit.
A Protomartyre diu rogandus haud fuit,
Vt in hanc vellet expeditionem assurgere;
Eo vix audito protinus stetit,
Quasi qui festinaret ad opus;
Non dilaturus ne per momentum quidem
Hoc cælo Gaudium,
Nisi triumphus debitus Stephano,
Eum quodammodo per dies aliquot
Retraxisset à Saulo,
Regis Idolatra,
Quam non quia Dei,
Sed magis quia Patrum erat amaret;
Acceptis literis tumidus,
Conceptis supplicijs truculentus,
Erebo, quam Damasco iam propior,
Serenitatem omnem
Nube lucida inuolutus amisit.
Ferre Equus non sufficit hominem
Vel ipsi iam grauem Deo.
Allisus in terram concipit desiderium Cæli,
Et per Tirocinium tenebrarum
Initiatus ad lumina,
Cæcus ad cætera omnia, Deum videt.
Deiectum non sodales solum,
Sed & lux ipsa destituit.
Fortunata tamen deiectio,
Quæ cæcatum erronem deducit in Vicum,
Qui & vocatur Rectus, & est.
Iam tu Christe configuratus
Resurgit & ipse post triduum,
Et de rebus iam non vt antea iudicans,
Mutatos sibi intelligit oculos,
Non ademptos.

Squam-

Squammas non exuit,
Nisi redactus ad angustias
Serpens,
Et vas electionis,
Nisi lustralibus prius vndis ablutum,
Suauissimi nominis aromataria
Non impletur.
Vt philosophiæ nostræ prima Theoremata
Esse de patientia scias,
Quid ante omnia doceatur attende.
Prima Doctori gentium collata cognitio,
Continet;
Non quanta agere illum oporteat,
Sed quanta pati.

ELOGIVM XCVIII.

Venientis ad Iudicium apparatus.

Matth. 24. Luc. 23.

Horrescite diem Domini, Disides serui.
Differte lacrimis incendium Mundo;
Nisi arescentibus hominibus
Arsurus ille non est.
Nutrite fiduciam Vestram,
Qui à Principibus appellatis ad Deum.
Sedebitis & vos quandoque, qui statis.
Purgando tritico
Sua decreta Area est,
Et omnis Celsitudinis fæces,
Vna vallis expectat.
Supremum terris bellum
Indicit tuba nouissima,
Et subirati numinis signa
Omnem contra insensatos,

Cæli

Cæli malitiam vocat.
Hoc quasi cornu ferali
Ad venerationem Vulpecularum
Progreditur Deus.
Canit receptui Miserationibus suis,
Iisque Morientibus
De Mundi incendio rogum facit.
Egregius cuiusque operis Licitator
Hasta posita Crucis suæ
Voce Præconis Regni sui auctionem edicit.
Descendunt accusare sidera,
Quos nox texit.
Sistuntur, & ipsa iudicio,
Quæ lumina tenebrionibus ministrarunt.
Cæli oculi perspicere propius appetunt,
Qui habeatur, in tanta multitudine
Pro Cælo delectus.
Cupidi ipsi etiam arcanorum,
Vbi omnia euulgantur, accurrunt.
Contagium telluris
Innocentes impiat faces;
Quæ in cælo sidera fuerant
Cum terras attigere, fulmina sunt.
In Beatorum Corporibus
Exceptura tot Soles,
Stellas iam à se proijcit Dei Domus.
Vbi pessime conscium
Cor terræ palpitat,
Et vndequaque concepto igne febricitans
Insanis fatigat motibus Phrenesim suam.
Sessuri Iudicis metu
Festinante elementa reddere
Quæ singulis debent.
De Cadaueribus, quæ absumpserunt,
Ne ipsos quidem retinent Cineres.

Hæc,

Hæc, qui legis, intellige.
Non nisi opponendæ vitijs hominum
Commouentur Virtutes Cælorum.

ELOGIVM XCIX.

Iudex sedet in Valle Iosaphat.

Aperti Dei libri sunt;
Claudite vestros Mortales.
Timete, Reges, Iudicium Pauperum,
Quorum vltioni totus hic decretus est Dies.
Incidistis & vos
In Piscatorum retia, magni Pisces;
Nec frangere potestis illa, nec fugere.
Dedocete vos sublimia
In vallem abiecti,
Nec audete posthac serenitatem iactare,
Qui nubi fætę fulminibus subiacetis.
Cuique Regno suus in cœlo Cometes
Finem denunciat.
Quærit Crux transfugas suos,
Et in vnum collectis insultat.
Submittunt sidera faces venienti;
Fit illi concolor Luna per sanguinem;
Sol vero hac erubescentia non contentus
Ne Maculas & ipse detegat suas
Lumina contegit.
Non profuturam pænitentiam
Agit Mundus in Cinere.
Pullulat vndequaque populus Mortis,
Et huiusce pars populi summi Reges.
Par in omnibus nuditas, dispar causa,
Nisi quod omnes
E communi naufragio enatarunt.

Non

Non admittunt vestem aliam Christum induti,
Cæteris vero vtpote ad flagella paratis,
Nulla permittitur.
Cadere Montes velit ambitio se ruenta.
Qui thesauros suos omnes
Abdiderunt in terra
Omne quærunt à terra subsidium.
Auent redite Matris in viscera,
Ex quo id ipsum, quod nati sunt,
Desinit ijs esse beneficium, & fit pœna,
Tolluntur in aera,
Qui nunquam toti in hæsere telluri,
Et grauitate Morum.
Leuitatem hanc assequuti, tripudiant.
A filio hominis
Exercetur humano more Iudicium;
Mitis nescit esse crudelibus,
Crudelis mitibus.
Damnatur vnusquisque,
Se teste, se Accusatore, se Iudice,
Et qualem illum passi sunt alij,
Talem & ipse patitur Deum
Declina nequitiam, qui forum non potes
Quamdiu trepidus nõ fueris, te securum ne puta
Cogita perire te posse, ne pereas.

ELOGIVM C.

E Tribunali in Solium migrat, vbi regnat in æternum, & vltra.

Peracta Dei fabula
Recognoscuntur Actores,
Et vnum, & idem
Personas, & scenam sequitur fatum.

Vbi

Vbi nunc homines, Vbi vrbes, vbi mundus est?
Vbi eris & tu, qui hæc legis.
Morti ipsi sua quoque mors imminet;
Fiet illi Carnifex sui
Cum cæterorum esse desierit.
Vt quid sint, quæ in Mundo vides, intelligas;
Quid sint futura cognosce.
Omnia Cinis.
Sed colore vario pretium mentiuntur:
Expecta diem,
Quæ sola suam mentibus lucem reddat,
Internosces malos à bonis,
Cum vtrosque distinxerit Deus.
Nulla Zizanijs reuerentia collecto tritico.
Vasa decoris imbuet æternus odor,
Vasa nequitiæ recoquet æternus ignis.
Abradentur è Mundo
Monumenta omnia scelerum;
Ne ipsa quidem iam extent eorum loca.
Noua tellus educetur, & nouum Cælum.
Deiectis Hædis ad tormina,
Assumet Agnus Agnos ad pascua,
Exutus horrorem Iudicis
Maiestatem induet Regis.
Omni soluta iam compede
Euolabit ad originem suam libera Probitas;
Nullo iam illam ambiente contrario
Fines suos constituet perennem pacem.
Steteris hactenus, sedere nunc potes, mi Iesu;
Bonus, & malus in loco suo sunt,
Vindici criminum, curatori Virtutum,
Nemo negotium iam facessat.
Nullus tibi super est labor, nullus & mihi;
Non habui vbi quiescerem opportunius,
Quam vbi te sedentem relinquo.

Gigantis emensus itinera
Otij necessitatem contraxi.
Pinxi ego te coloribus plane non tuis;
Felicius exprimam, si te videro.
Amando corrigam, quod scribendo peccaui.
Scatebit, fateor, vitijs sæculi suis opus,
Et in Area Bellonæ conceptum
Plumbeum totum erit, ac ferreum;
In margaritis tamen
Nubilo, & fulguranti genitis cælo,
Quo iure, serenitatis, quam numquam agnouere
Nitorem exigas?
In tanta rerum vertigine
Seuerus mihi nimium es,
Si meis exigas rectitudinem omnem in sensibus.
Apud nos, ne ipsa quidem tellus, iam stat;
Et stem ego a me nunquam diuersus;
Inter tot, qui me ambiunt Montes
Æmus est mihi multiplex, Parnassus nullus.
Pro Appolline, & Musis
Odiosa circa me Monosyllaba
Mors, & Mars perstrepunt.
Nisi esses ipse Pax nostra,
Ne de te quidem cogitare potueram.
Hæc si te Igitur exornant studia
Redde illis ætatem suam.
Quamdiu minor non sit licentia gladijs.
Nulla sit calamis.

Laus Deo, ac Æterno eius Filio Christo Iesu, Nec non Deiparæ Virgini, ac sponso Ioseph.